

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE
JORDAN

*Aşkın
Günahı*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Giriş

Soğuk gözyaşları Fallon O'Rourke'un yanaklarından aşağıya akıyor ama üşümüş dudaklarından hiçbir bir ses çıkmıyordu. Ne bir hıçkırık. Ne bir inleme. Son on beş gündür bütün sesleri gözyaşlarından akıtmıştı. Penwich Erdemli Kızlar Okulu'nun ikinci katında, yatağın içine girip bir ölü gibi hareketsiz kalarak hıçkırıklara boğulmamayı başardı.

Nefesi beyaz bulutlar halinde peş peşe önünde yayılıyordu. Titreyerek eski püskü battaniyenin altına kıvrıldı ve bir daha ısınıp ısınamayacağını düşündü. Ayaklarının soğuktan acımadığı bir gecenin gelip gelmeyeceğini. *Ah, Babacığım.*

“Pişt.”

Fallon başını kaldırdı. İki kız ince omuzlarında battaniye sarılmış bir halde yatağının ayakucuna sinmişti. Onları tanıyordu. Her gün kolalı önlükleriyle koridorlarda yürüyen diğer soluk yüzlü kızlardan çok farklı göründükleri için değil, geldiği günden beri onu tuhaf bir yoğunlukla izledikleri için.

Kendi işlerine bakan, kendi perişanlıklarıyla meşgul olan diğer kızların aksine, merakla açılmış ciddi gözler onu her yerde takip ediyordu.

Bu gerçekten perişanlıktı. Açlığa, soğuğa ve... *birbirlerine* karşı verdikleri devamlı bir mücadeleiydi.

Fallon gergin ve temkinli olarak doğruldu. Dün, büyük kızlardan ikisi kendilerinden küçük bir kızın üzerine atlamış, zaten az olan yemeğini çalmışlardı. Yine de kendisinde bu kızların isteyebileceği hiçbir şey yoktu. Üstelik on üç yaşındaydı, buradaki pek çok kızdan daha iri ve ağırdı. Siyah saçlı olanı, sanki dışarıdaki bozkırlarda uğuldayan rüzgâr onu yere serebilirmiş gibi görünüyordu. Yemeklerinin belli bir sıklıkla çalındığına şüphe yoktu.

Fallon dirseklerinin üzerinde kalkarak hareket etti. Şapkasını başından çıkarmaya cüret etmesinin cezası olarak Müdür Brocklehurst'un, bugün onu kemerle dövmesini sırtının acısından hatırladı. Böyle birkaç dayak daha yerse, yakında Penwich'te hayatta kalma mücadelesi veren kırktan fazla kız kadar acınacak hale gelecekti.

Kurumuş dudaklarını ıslatarak konuştu. "Evet?"

İki kızdan yaşça daha büyük görüneni –muhtemelen Fallon'dan bile büyüktü– parlak mavi gözlerini kırptı. Gözleri, solgun yüzündeki tek renkti.

"Sana zarar vermeyeceğiz." Yatağın etrafından dolaştı. "Bizimle gel."

Sebeup belki sesinin kibarlığı... belki de kimsenin konuşmaya meyilli –ya da izinli– görünmediği bir yerde onunla konuşmasıydı. Sebeup ne olursa olsun, Fallon bacaklarını yatağın

kenarından aşağı sarkıttı. İyice yıpranmış çizmelerini giyip bağcıklarını bağladı ve uyuyan kızların karyolalarının yanından geçip aşağı kata inerlerken kızların peşinden gitti.

Aşçının, sönmekte olan korların bulunduğu bir ocağın yanında gürültülü bir şekilde horlayıp uyuduğu mutfaktan geçtiler. Fallon daha küçük olan kızın sırtına odaklanıp bir erkeğin bileği kadar kalın olan ve sırtında zıplayan siyah örgüsünün ritmik hareketini izledi.

Dışarı çıktığında soğuk, güçlü bir rüzgâr Fallon'u karşılayıp yanaklarına çarptı. Büyük olan kız arkadaşının elini tuttu ve diğerini Fallon'a uzattı. Fallon elini tutma konusunda tereddüt ederek kızın eline baktı.

Kız anlamış gibi gülümsedi. “İsmim Evelyn.” Omuzlarını silkti. “Evie.” Başını küçük kıza doğru eğdi. “Bu da Marguerite.”

Marguerite bakışlarını kaldırıp karanlık gecede altın gibi parlayan gözlerini açığa çıkardı. Başını utangaç bir şekilde salladı.

“Haydi gel,” dedi Evie kış soğuğuna dalmadan önce. O ve Marguerite donmuş toprağın üzerinde tavşan hızıyla hareket ettiler. Geceliklerinin yıpranmış etekleri battaniyelerinin altında kayboluyordu.

Fallon, Müdür Brocklehurst'ün hayalinin gece kalkacağından şüphelenir gibi dudağını ısırarak arkasına baktı. Adam onu dövmekten keyif almıştı. Kemerini onun sırtına vurduğunda nefesinin hızlandığını duymuş ve bittiğinde gözlerindeki parlaklıkta bunu görmüştü. Adam bunu tekrar yapmaktan hoşlanırdı. Fallon boğazındaki yumruyla yutkundu. Ona bir bahane vermek istemiyordu. Evie ve Marguerite gitgide kü-

çölüyorlardı ve gri battaniyeli vücutları, beyaz ufuktaki kirli lekeler gibi görünüyordu.

Homurdanarak keskin rüzgâra daldı. Geniş okulun arkasına dönerken diğer ikisini yakalamak için bacakları kar birikintilerinin içinde hızla hareket ediyordu.

Fallon dakikalar sonra Penwich'in gölgesinde duran köhne bir ahıra ulaştı. Yan tarafında bir sancı vardı ve soğuk kar çizmelerinin içine giriyordu. Kızlar kapıyı onun için tuttular ve Fallon kapıyı kapatmak için rüzgârla mücadele eden kızlara yardım etti. Kalın ahşap kapının kapanmasıyla rüzgârın sesi de azalmıştı. Uzaktaki hafif bir uğultu gibiydi. Evie ve Marguerite bir merdivenle tavan arasına çıktılar. Fallon da peşlerinden gitti. Evie bir saman yığınının arkasından bir kova çekerken Marguerite de bir köşeye çöküp bir bez parçasını ortaya çıkardı.

Ellerini birbirine sürterek Evie'nin bir kova süttten ince bir buz tabakası kırmasını izledi. Evie gülümsedi. "Keçi sütü."

"Bunu nereden aldın?"

"Köyden gelen Jean-Luc, kömür getirdiğinde bizim için haftada bir defa bunu buraya bırakıyor."

Fallon bakışlarını kovadan kaldırdı. "Neden?"

"Marguerite Fransızca konuşur. Adam Marguerite'in bir hemşerisi olduğunu düşünüyor."

Fallon siyah saçlı kıza baktı. Bezin içinden geniş bir peynir parçası çıkardığında soluğunu tuttu. "Bunu da mı bırakıyor?"

Marguerite ona bir parça verdi. Fallon aç bir kurt gibi üstüne atlamamak için kendini zor tuttu.

Sessizce, sırayla besleyici sütten içtiler. Fallon yumuşak samanın üzerine sırtüstü düşerek iç geçirdi, tıka basa doymuştu. Evie ayağa kalkıp tavan arasında bir kepenk açtı. Fallon'un yanma, samanın içine yatıp bir kolunu başının altına alarak soğuk geceye baktı.

Fallon bir anlık huzur hissetti. Belki de babasının ölümünden beri ilk defa. Kaşlarını çatı. Bu uzun sürmeyecekti. En iyisi fazla gevşememesiydi. “Neden sizinle birlikte buraya gelmemi istediniz?”

Evie cevap verdi, “Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Fallon başıyla onayladı. Boğazı bu beklenmedik nezaket karşılığında tıkanmıştı. Arkadaşları kaybolmuştu. Ailesi de. Annesini çok az hatırlıyordu. Onu hummadan kaybetmişti ve gerçek anlamda hiç tanımamıştı. Babası her şeyiydi. Şimdi o da gitmişti. Bir ya da iki arkadaş iyi olabilirdi.

Marguerite tüy gibi hafif bir sesle konuştu. “Penwich'teki kızlar gelir ve giderler...”

“Genellikle bir tabutun içinde *giderler*,” diye vahşice mırıldandı Evie, mavi gözleri parlıyordu.

Marguerite devam etti, “Diğer kızlar gibi değilsin. Ekmeğini Helen'le paylaştığında bunu gördük.”

Fallon başını iki yana salladı. “Helen mi?”

“Küçük Helen. Beş yaşlarında.”

“Ah.” Fallon hatırlayarak başını salladı. Bazı büyük kızlar çocuğun yemeğini aşırımlar ve kız itiraz etmeye başladığında kolunu acımasızca çimdiklemişlerdi.

Marguerite dizlerini göğsüne çekti. “Bize şeyi hatırlattın... pekâlâ, bizi.”

Fallon söyleneni sindirirken boğazındaki kalın yumru yüzünden cevap veremedi. İki kişiyle yakınlık kurduğu için mutluydu. Kendisini bir daha asla o kadar yalnız hissetmeyeceği için de.

“Orada!” Evie samanın üzerinden hızla kalktı ve gecenin içinde bir ışığın kavis yapışını ve simsiyah gökyüzünü gösterdi. “Gördünüz mü? Bir yıldız kayıyor! Onu görüyor musunuz?”

Fallon bakıp başıyla onayladı.

“Çabuk, bir dilek tutun.” Evie gözlerini sımsıkı kapadı ve aceleyle, “Macera diliyorum! Bu iğrenç yerden çok ama çok uzak yerleri ziyaret etmek istiyorum,” derken dudakları hızla hareket etti. Gözlerini açarak bakışlarını Marguerite’e odaklayıp küçük kızı dürttü. “Haydi, sen ne diliyorsun?”

Marguerite dudaklarını ıslatarak düşünceli bir şekilde geceye baktı. “Ben... ben *önemli* olmayı diliyorum.”

Evie başıyla yavaşça onayladı sonra da bakışlarını, sıranın ona geleceğini bilerek nefesini tutan Fallon’a çevirdi. Kalbi doyumsuzdu. Çok fazla şey diliyordu. İmkânsız diliyordu. *Babasını*.

Önemli ve ulaşılabilir olduğunu umduğu şeyde karar kıldı. “Bir yuvam olmasını diliyorum.”

Kelimeler dudaklarından döküldükten sonra kayan yıldızdan çıkan ışık çizgisi kayboldu ama Fallon bunu zihninde hâlâ görebiliyordu.

Kızların aceleyle şekillenmiş istekleri havada asılı kaldı. Sözcükler bir şapelde söylenen dualar gibi saygılı bir şekilde süzüldü.

Macera diliyorum.

Önemli olmayı diliyorum.

Bir yuvam olmasını diliyorum.

Birinci Bölüm

Fallon'un adımları, Arnavut kaldırımli yürüyüş yolunda tuğladan yapılmış mütevazı eve, Dul Jamison'ın evine yaklaşırken yavaşladı. Çizmeleri ayak parmaklarını sıkıyordu ve başka bir çift ayakkabı giymeyi arzuluyordu. Yatağının altına sıkıştırılmış olan ve Bayan Jamison'ın kabul edilemez bulduğu erkek çizme-ler... *Ekibimdeki bir kadın, bir kadının görünmesi gerektiği gibi görünmeli ve erkekler için yapılmış ürünleri giymemeli.* Fallon iç geçirip başını iki yana salladı. Gururu, asla bir kadın ya da zarif biri olmayacağını çok önceden kabullenmişti. Neden dünyanın geri kalanı da bunu kabullenemiyordu ki?

Saat geç olmuştu. Evie ve Marguerite'e yaptığı ziyarette zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Konuşacak çok şeyleri vardı. Yollarının ayrılmasından bu yana iki yıl içinde mektuplaşmalarının ifade edebildiğinden çok daha fazlasını konuşmuşlardı.

Hafifçe hışırdayan etekleri gece yerden yükselen sisi yarıyordu. Pelerinin içine iyice saklanarak durdu ve ilerideki karanlık eve bakıp tam olarak anlayamadığı bir nedenle evin gölgesinde oyalandı. Gölgelelerin açık renkli tuğla yüzey boyunca dans etmesini incelerken dikkatli olması gerektiğini hissetti. Karanlık bir his içinden geçip ensesini karıncalandırdı. Kolayca atamadığı bir farkındalık hali... babasının katili onu Penwich'in basamaklarına bıraktığından beri içine yerleşen bir içgüdü.

Evi çeviren soğuk çelik kapıyı tuttu. Buz gibi gecede ürpererek soğuktan çıkıp bir an önce evin sıcaklığına girmeyi emretti kendine. Yine de kımlıdayamadı.

Sonra da bir tavşanın çalılıklardan aniden fırladığını gördü. Ön salonun penceresinden ışıklar parlıyordu. Kısık sesli bir konuşma uğultusu, rüzgâr gibi yumuşak bir şekilde havada süzülüyordu.

Genellikle gecenin bu saatinde ev sessiz olurdu. Akşam “toniğinden” sonra Dul Jamison ve pug cinsi üç köpeği çok erkenden yatağa girerlerdi. Durumu daha da olağandışı yapan şey, dulun Cornwall'daki akrabalarını ziyaret etmek için dün gitmiş olmasıydı. Personelin çoğu, boş zamannını değerlendirmek için gece izin almış ama hiçbirisi ev sahibelerinin yokluğunda eğlence yapmaya karar vermiş olamazdı. Özellikle de salonda. Katı kâhya böyle bir olaya asla izin vermezdi. O halde soru hâlâ geçerliydi: Salonda kim vardı?

Bunun kendisini ilgilendirmediğine karar vererek evin arkasına açılan kapıyı araladı ve ses çıkarmadığından emin olarak dikkatli bir şekilde kapadı.

Fallon arka taraftaki hizmetkâr girişinden içeri girerken duraksadı. Yüksek, belirsiz sesler çakışıyordu. Bir kadının tiz kahkahası evin ön tarafından bulunduğu yere geliyordu. Ardından ikinci bir kadın daha güldü, ses bir o kadar bayağıydı. Fallon yüzünü buruşturdu ve dar koridorda yürümeye devam etti. Hızlı adımları eskimiş halının üzerinde ses çıkarmıyordu.

Evin içinde kim olabilirdi ki? Bayan Jamison'ın yokluğunda eve girebilecek hiçbir hanım akrabası yoktu. Sadece bir...

Fallon durdu, dehşet ve mutlak bir kesinlik duygusu aynı anda onu sardı. Gözlerini uzunca bir süre kapayıp açtı ve başını iki yana salladı. *Reginald*. Tabii ki. Ya da annesinin ona seslendiği gibi, Reggie.

Bayan Jamison'ın ince dudaklarının tebessümle yukarı kıvrıldığı ender zamanlar, oğlunun okuldan evi ziyarete geldiği zamanlardı. Fallon işe alındığından beri sadece iki defa gelmişti ama bu bile fazlaydı. Bu ziyaretlerde *sevgili* Reggie'nin yüzünü çok iyi tanımişti; hayatından geçen pek çok beyefendi ve asilzadeninki gibi bir yüz. Ne kibar. Ne de asil.

Delikanlı neredeyse onunla yaşıttı. Yüzündeki lekeler ve vücudunun geri kalanıyla çok orantısız olan uzun ve tuhaf uzuvları olsa da, ona göre yirmi yaşından çok daha genç görünüyordu. Ama gençliği ve annesinin oğluna beslediği kör, mutlak sevgi Fallon'u kandırmamıştı. Bütün hizmetçilerin ondan neden uzak durduklarını öğrenmesi uzun sürmemişti.

Onu kütüphanede bir köşeye sıkıştırdığında, aşağılık adamın başına neredeyse bir kitap fırlatacaktı. Annesinin aniden ortaya çıkışı, böyle korkunç bir şey yapmadan önce Fallon'u durdurmuştu. Dul kadın oğlunu azarlamak yerine Fallon'u

bir uyarıyla göndermişti. *Çatımın altında ahlaksız birini çalıştırmam. Rezil saçlarını örtmek için daha fazla özen göster ve mutfağa git.*

Bu aşağılamayı korkunç bir aşinalık duygusuyla hatırladığında yüzü hâlâ yanıyordu. Müdür Brocklehurst'ün gösteriş suçlaması, saçları başlıklarının altından görünen her kız için Penwich'in koridorlarında sık sık çınlardı. Fallon, alev rengi bukleleriyle adamın öfkesini her zaman çekmişti.

Yün eteğini kaldırıp adımlarını hızlandırarak uzun koridora baktı. Diğer hizmetçiyle paylaştığı küçük oda en uçta, ailenin bulunduğu kısma çıkan merdivenlerin yanındaydı.

Aniden havada başka bir ses yükselip uzak kahkahalarla karıştı. Yaklaşan boğuk adımları duyunca nabızı hızlandı. Daha hızlı mı yürümeli yoksa olduğu yerde kalmalı mı bilemedi. Ağır ayak sesleri yaklaştı. Genç kadının ciğerlerindeki hava dondu.

Bir gölge belirip koridorun zeminine kasvetli bir hava yaydı. Fallon'un kalbi tekleli. Pelerinin kenarını boğazına yakın tutarak sadece gece odasına çekilen başka bir hizmetkârın yaklaşıyor olması için dua etti.

Yana sallanıp –gülünç bir şekilde– duvarla bir olmayı umdu. Siyah kendir kumaşının, devetüyü rengindeki pantolonun, açık bir ceket ve buruşuk patiska gömleğin yaklaşmasını izledi. Bakışlarını kaldırdı ve korkuyla sarsıldı.

Reggie. Buruşuk görüntüsü ve hafifçe sallanıp yürümesi, adamın çok sarhoş olduğunu gösteriyordu. Sulanmış gözleri, duvarla bütünleşen Fallon'u bulmakta hiç zorlanmadı.

“İşte buradasın, aşkım.” *Hick.* “Şu işe bak. Seni bulmak için bütün odalara bakmam gerekeceğini düşünmüştüm.” *Hick.*

Fallon derin bir şekilde nefes aldı ve duvardan uzaklaşıp çenesini yukarı kaldırarak kapısına ulaşmaya niyetli bir şekilde ileri doğru yürüdü. Kapıyı da arkasından sağlam bir şekilde kilitlemeye niyetliydi.

“İyi akşamlar, efendim.”

“İyi akşamlar, efendim,” diye onunla gülümseyerek alay etti adam. Bir kolunu sallarken gömleğinin kolu havadaki bir güvercin gibi kabardı. “Güzel konuşuyorsun.” *Hick*. “Bir leydi gibi.” Komik bir yorumda bulunmuş gibi sırttı.

Fallon, tanıdığı herhangi bir leydi kadar eğitilmiş ve nazik olduğunu, sözcüklerini zeki bir şekilde bir araya getirebildiği için bu kadar şaşırmasına gerek olmadığını adama söylemek için direndi. Yoksul kökenine rağmen eğitimsiz bir sokak çocuğu değildi. Penwich, sesindeki İrlanda aksanına dair her şeyi silerek bunu sağlamıştı. Okul öğrencilerini aç bırakıyor ve en ufak ihlalde onları dövüyor olabilirdi ama birinci sınıf bir eğitim verme konusunda cimri davranmamıştı. Aslında Fallon bir mürebbiye olmaya çok uygundu. Ne yazık ki kaderinde mutfak görevine atanmış bir hizmetçi olmak vardı.

Tanıdık bir öfke damarlarını yaktı. Reggie gibi *beyefendiler* ondan her türlü fırsatı çalmayı uygun görüyorlardı... Fallon onların isteklerini fazla *desteklemediğinde* küstahlık gerekçeyle onu kovuyorlardı. Pek çok kovulma ve çok az referansla yeteneklerine daha uygun olan bir pozisyonu kaçıırıyordu. Yumruğunu yanında sıktı. Babasının sesi zihninde yankılandı. Neredeyse yanında duruyor gibiydi. *Dikkat et kızım, Fallon. Seni sinirlendirmesine izin verme.*

İç geçirerek parmaklarını çözdü ve sinirini yatıştırdı. Bu tarz duygular sadece yeniden işten kovulmasına neden olurdu. Durumu dağıtmak daha iyiydi.

“İzninizle, Bay Jamison.” Yanından geçmeye çalıştı.

Adam, Fallon’un bu kadar sarhoş birinden beklemediği kadar hızlı bir şekilde hareket ederek yolunu kesti. “Bana ve salondaki arkadaşlarıma katılıp biraz şarap içmek isteyebileceğini düşündüm.” Fallon’a doğru uzanarak elinin arkasıyla yanağına dokundu. “Diğer insanların nasıl yaşadığını görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Reggie titrek ağızlı gülümsemesinin üzerine bir parmağını bastırdı. “Anneme söylemem. Gel.” Kolunu kavradı, sanki böyle yapmaya hakkı varmış gibi. Fallon dişlerini o kadar sert bir şekilde sıktı ki çenesi acıdı. Ama *hepsi* bu şekilde davranmıyor muydu? Bunu yapmak *haklarıymış* gibi?

Adamın başı Fallon’un çenesine bile ulaşmıyordu. Yumruğunu bir pug köpeğinin burnuna benzeyen yüzüne geçirip onu yere yıkmak kısmen kolay bir iş olurdu. Babası öfkesini kontrol etmesi ve kendisinden üstün kişilerin kötü davranışlarına katlanması konusunda ona ne kadar öğüt vermiş olsa da, aynı zamanda kendisine yönelik bir tehlike yaklaştığında bir sınır çizmenin kabul edilebilir olduğunu da öğretmişti.

Sakinleşmek için bir nefes aldı ve işlerin bu noktaya gelmediği konusunda kendisini uyardı. *Henüz*. Böyle bir durumun gerçekleşmesine engel olmalıydı. Aksi takdirde tekrar ajansın insafına kalacaktı. Özellikle de Bayan Harrison’ın. Ajans sahibinin görüntüsü aklıma geldi. Ekşi yuzu ve bocege benzer, hiç

kırpmadığı gözlerinde en ufak insaf belirtisi yoktu. Eğer Fallon tekrar işten atılırsa ona bakmazdı. Mazeret ne olursa olsun.

Ağırbaşlılık ve hoşgörü. Ağırbaşlılık ve hoşgörü.

Penwich'te o kadar yıl dilini ısırp Müdür Brocklehurst'ün kemerini sırtına indirdiğinde katlandığı gibi. Suçu her ne olursa. Daha fazlasına katlanacaktı. *Katlanabilirdi.* Elinden geldiği kadar sevimli ve alçakgönüllü davranarak yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Kulağa ne kadar hoş gelse de, efendim, reddetmek zorundayım.”

“Ah, reddetmemelisin.” *Hick.* “İşverenin olarak ısrar ediyorum.” Adamın küçük göğsü kibirle kabardı. “Bunu emrediyorum. Bütün arkadaşlarıma senden bahsettim... alev saçlı Boudica'mdan.” Parmakları Fallon'un kolunda büküldü ve tutuşu yumuşak bir okşamaya dönüştü.

“Boudica mı?” Fallon irkildi.

“Evet. Romalıları geri püskürten bir Kelt kraliçesi...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi küstahça, ardından dilini ısırdı. *Ağırbaşlılık ve hoşgörü.*

“Gerçekten.” *Hick.* “O zaman onun, alev gibi yanan saçları olan dev gibi bir kadın olduğunu hatırlarsın. Savaşa giderken göğüsleri çıplak bir şekilde ata bindiği söylenir.” Bakışlarını neredeyse gözleriyle aynı hizaya, Fallon'un göğsüne indirdi.

Fallon'un yanakları kızardı. Bu kısım tarih derslerinde anlatılmamış olmalıydı.

Adam elini Fallon'un kolundan aşağı gezdirdi. Parmakları sımsıkı yaptığı yumruğuna ulaştı. “Eğer salona seninle birlikte dönmezsem, seni uydurduğumu düşünecekler.” *Hick.* “Bunu istemeyiz. Şimdi. Sana emredileni yap ve Reggie'yle birlikte

gel.” Göz kırptı. “*Harika* zaman geçireceğine söz veririm.” Etli dudaklarını yalayış şeklinden Fallon adamın da –onunla– harika bir zaman geçireceğini beklediğini tahmin etti.

Babası onu erkeklerin şehvetli tabiatları konusunda uyar-mıştı. Özellikle de konu kendilerinden aşağıda olduklarını düşündükleri kadınlara gelince. *Kolay lokmalar*. Babası bir tarafa, yıllar bu konudaki hislerini katılaştırmıştı. Penwich Erdemli Kızlar Okulu’nda pek erdemli olmayan birkaç kız vardı. Fallon yine de onlarda asla kusur bulmamıştı. Okulun sağlamadığı şeylerle –yemek, giysi... sevgi– sahip olduklarını takas ediyorlardı.

İşini kaybedecek olsa bile, denetimden çıkmış ayyaş adam-larla dolu bir salona adım atmaya hiç niyeti yoktu.

“Anneniz için çalışıyorum. Sizin için değil, Bay Jamison.”

Adamın yüzü gerildi ve Fallon’a, kendisinden bir şeker esirgenen şımarık bir çocuğu hatırlattı. Adam havaya eliyle vurdu. “Mirasın kime kalacağını sanıyorsun? Reşit olduğumda bunların hepsi bana ait olacak.” Bakışları üzerinde gezindi. “Buna sen ve bu evdeki diğer bütün hizmetkârlar da dâhil. Eğer işine devam etmek istiyorsan, bunu hatırlasan iyi edersin.”

Fallon’un parmakları çantasının etrafında gerildi. Çantasını küstah delikanlıya savurmamak için bütün iradesini kullanması gerekti. Eğer bir dakika daha orada kalırsa, olduğu yerde ona saldıracaktı.

“Bağışlayın beni, efendim ama yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım.”

Bu oldukça anlamsız yorumla birlikte kolunu güçlü bir şekilde çekip kendisini adamın tutuşundan kurtardı. Dudak-

larım sımsıkı kapayıp topuklarının üzerinde döndü. Adamın şaşkın yüzüne attığı son bakışla huysuz bir şekilde mutlu oldu. Muhtemelen bir hizmetkâr ondan daha önce hiçbir şeyi esirgememişti.

Arkasından, “Nereye gidiyorsun?” dedi adam, dili dolaşarak.

Fallon cevap vermedi. Gecenin içinde kaybolabileceğini ve bu karşılaşmanın ayyaş için yarın bulanık bir anı olacağını umuyordu. Meydanda birkaç tur atıp geri dönecekti, Reggie salondaki arkadaşlarının yanına döndükten çok sonra.

Soğuk geceye doğru hizmetkârların kapısından hızla çıktı. Ayakkabılarının topukları evi çevreleyen Arnavut kaldırımlı yolda ses çıkarıyordu. Kapıdan geçerek ilerlerdi. Kapının arkasından gürültüyle kapanmasına aldırmadı. Nefesi önünde buharlar halinde çıkıyordu.

Kapının açılma ve kapanmasının ani sesi havada yankılandı. Fallon donup kaldı ve omzunun üzerinden karanlık geceye baktı. *Bu olamaz. Burada olamaz.* Adımlarını hızlandırdı.

“Sen oradaki! Kız! Bekle.”

Yanakları alev alev yandı. Kız! Gerçekten mi! Onun bir ismi vardı. Üstelik adamdan yaşça daha büyüktü, küçük pislik.

“Dur, diyorum!” Azimliydi. Bir köpeğin bir kemiğin peşinden gitmesi gibiydi. Fallon onu duymamış gibi yaptı ve meydana çıkan bir sokağa sapıp karanlık mağazalarla sıralı bir kaldırıma geçti. Hızlı ayak sesleri arkasından geliyordu. Genç kadın kısa bir an için koşmaya niyetlendi ama bunu yapmadı. Bir parça dramatik ve yürekten bir pragmatistti. Yarın sabah işinin olmasına ihtiyacı olan bir pragmatistti.

İç geçirerek durdu ve bacaklarını hafifçe açarak onun karşısına geçti. Adam önünde nefes nefese dururken, “Bay Jamison,” diye başladı. Reginald’ın yüzü harcadığı gayretten... ve başka bir şeyden ötürü kırmızıydı. Hissettiği tedirginlikle Fallon’un omurgasından aşağıya doğru bir damla aktı. “Evinize gidin, efendim. Arkadaşlarınıza dönün. Yapmam gereken bir iş olduğunu hatırladım...”

“Bu saatte mi?” dedi soluk soluğa. “Saçmalık. Benden kaçmaya çalışıyorsun. Çok küstahça.”

“Lütfen, efendim. Evinize gidin.”

Adam soluk soluğa kalmış böğrünü tutuyordu. Hıçkırığı kalmamıştı. “Bana emretmeye nasıl cüret edersin? Diline sahip ol, kız.”

“Lütfen, Bay Jamison,” dedi bezgince. “Size saygısızlık etmek gibi bir niyetim...”

Adam elini böğründen çekti ve Fallon’un bileğini yakaladı. Gözleri dakikalar önce, sisli sokaklardaki koşusundan önce bulunmayan bir ayıklıkla parlıyordu. “O halde yumuşakbaşlı bir yaratık ol ve peşimden eve geri dön.”

Fallon kolundan aşağıya baktı. Kendi elinden daha küçük olan, onu tutan soluk tenli ele. Midesi öfkeyle bulandı. Bu noktada benek yüzlü delikanlıya herhangi bir nezaket gösterisinde bulunmak için, sahip olduğu bütün iradeyi kullanması gerekiyordu. Babası, üst tabakalardan olanlara karşı düzgün bir şekilde tevazu göstermenin önemini çok önceden içine işlemişti. Ama aynı zamanda kendisi için –kendi güvenliği için– hatırısayılır dozda saygı da aşılarmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Beni duyuyor musun?” Reggie tutuşunu sıkılaştırdı.

Fallon burun deliklerinden hafifçe nefes aldı. *Üzgünüm, baba. Ama sen bile bunun o durumlardan birisi olduğuna katılırdın.*

Midesi bulandı. Yapmak üzere olduğu şey için değil ama gerçekleşmesi kesin olan sonuçlar için.

Fallon başıyla onayladı, üzerine tuhaf bir sakinlik gelmişti. “Sizi duyuyorum, efendim. Şimdi siz beni dinleyin.” Bakışlarını onunkilere kenetledi. “Beni bırakın yoksa...” Sesi kesildi.

“Yoksa ne?” Adamın sesi neşeliydi.

“Yoksa size ben bıraktırırm.”

“Bana bıraktırır mısın?” Adam başını geriye atarak güldü. “Deli misin sen, kız?”

“İstedığınız kadar gülün.” Sesini bir kademe kıstı. “Gereken şekilde uyarıldınız.”

“Uyarıldım mı?” Adam genç kadının kolunu tekrar salladı. Ona rahatsızlık verecek kadar sert bir şekilde. Fallon yüzünü buruşturdu. “Cüretkârsın, kız. Hakkını vermeliyim.”

Fallon’da cüretten fazlası vardı. Fallon dudaklarından hızlı bir nefes verdi. Adam bunu zor yoldan öğrenecekti. Tutuşundan kendisini çekti. Adamı omuzlarından tutarak dizini kaldırdı. Bütün gücünü kullanarak kasığını tekmeledi.

Ona baktığı anda adamın şaşkın bakışlarını gördü. Sonrasında boğazından çıkan boğuk bir ses genç kadının acımasız bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Reggie’nin omuzlarını bırakıp geri çekildi ve yere çökerken onu izledi. Karşısındaki eğri büğrü olmuş bir insan yığınydı. Adamın dudaklarından kısık sesli, acınası inlemeler dökülüp soğuk akşam havasında yankılandı.

“Eteğim bana engel olduğu için şanslısın.” Ellerini kalçalarına dayayarak, “Çok daha kötü olabilirdi,” diye ekledi.

“Daha kötü mü!” diye hırıldayarak soludu adam. Yere serilmiş, yana yuvarlanırken kendisini en onursuz şekilde tutuyordu.

“Aynen öyle.”

Adamın yüzü gaz lambasının yumuşak ışığı altında kırmızı ve morun çeşitli tonlarında yanıyordu. Fallon’un duymaktan korktuğu kelimeleri sarf ederken dudaklarından tükürükler saçıldı. Ama yine de işin aslı, genç kadın bunları duymaya alışmıştı, olması gerektiği gibi onu üzüyorlardı.

“Artık hizmetlerine ihtiyacımız yok.”

Fallon iç geçirdi. Tekrar işten kovulmuştu. Elbette.

İkinci Bölüm

Damon Dük'ü Dominic Hale, yanındaki kadını tembelce okşarken arabasının perdelerini araladı. Kadının dolgun göğsü avucunu fazlasıyla dolduruyordu. Dominic, bir kadının göğsünün eline aynen bu şekilde uymasını tercih ederdi.

Kadının ismini hatırlayamadı ama zaten isimlerini hiç hatırlamazdı. Bir ya da iki gün sonra yüzlerini de unuturdu.

Soğuk geceyi içine çekerek bir şeyi, herhangi bir şeyi arar gibi gaz lambasıyla aydınlanmış sokağa baktı. Ama bunu son zamanlarda sık sık yapıyordu. Huzursuzluk peşini bırakmıyordu. Onu dünyanın bir ucundan buraya kadar takip etmişti. Dominic, geri döndüğünde düzeleceğini ummuştı.

Düzgün kelimesinin kendisine hiç uygun olmadığına karar verip yüzünü buruşturdu. Yükselip burnunun içini yakan ucuz parfüm kokusu, akşamını geçirdiği kumarhanede dolaşan afyonun kötü kokusuyla karışıyordu.

Bir sonraki nefesini almaktan korkarak nefesini bıraktı. Kollarındaki kadını hissetmekten hoşlansa da bunaltıcı parfümü başka bir meseleydi. Çok derin bir şekilde nefes almamaya çalışarak pencereye yaklaştı.

Arabadaki ikinci kadın dikkatini çekmek için mızırmızlandı. Buruşuk bir ipek yığını halinde ayaklarının dibine kıvrılmak için koltuktan indi. Kadının elleri, Dominic'in çizmesinden yukarı kaydı. Parmakları bir kedi yavrusunun pençelerini esnetmesi gibi uyluğunun içine doğru ilerliyordu.

Kadın adamın heyecanla kabarması için hevesle pantolonunun önünde uğraşırken, Dominic bir elini kadının saçında gezdirdi. Birkaç dakika içinde kadının yumuşak eli adamın erkekliğini kavradı ve başını kucığına indirdi.

Dominic başını geriye atıp kadının uzman ağzının onu canlandırmasının keyfini çıkararak toynak seslerinin zihnini doldurmasına izin verdi. Önünde cinsel zevklerle dolu bir akşam uzanıyordu. İki kadın onu oldukça meşgul edecekti. Dikkatini dağıtacak. Vücudu kalbinin yanamadığı şekilde yanabilecekti. Geceler, içki, kumar, oyun, kadınlar... kısa bir zaman için ona sıcaklık getiriyordu. *Duygu*. Duygusuzluğunu kırıyorlardı. En azından geçici olarak.

Arabanın dışında yağmur suyuyla oluşmuş parlak göletlere bakıp bekledi. Ardından bir süre sonra kaşlarını çatı.

Her zamanki hisleri gelmedi. Çok iyi bildiği şiddetli zevk, canlı olduğunu ona hatırlatan coşkulu, yakıcı hisler... ortaya çıkmadı. Vücudu yanıt verirken bile, korkunç boşluk duygusu inatçı bir şekilde yakasını bırakmadı.

Yarı açık gözlerle geceye baktı ve yanlarından geçtikleri karanlık mağazaların camlarında arabanın puslu yansımasını yakaladı. Aniden mağazaların görüntüsü dövuşen bir çiftle kesildi.

Bir kadını, gecenin içini kamçıl原因 siyah peleriniyle bir erkekle dövüştürken gördüğünde, minderlerin üzerinde doğruldu. İnanılmayacak kadar geniş gözleri olan soluk bir yüzün görüntüsünü yakaladı. Dominic kadının başını kucğıından itip daha iyi bakmak için koltuğunda döndü. Ne yazık ki artık bir şey göremiyordu. Araba çiftin yanından geçmişti.

Giysilerini aceleyle düzelterek arabanın çatısına vurdu. “Dur!”

Araba aniden durunca kadınlar şaşkınlıkla çğılık attılar. Yerdeki kadın fuşya renkli eteklerde oluşan bir hareketle sırtüstü yuvarlandı. Ayağı kalkmak için çaresiz bir çabayla minik ayakkabılarıyla havayı tekmeliyordu.

Dominic bir centilmen olmayı hiçbir zaman arzulamamıştı. Tam tersiydi. Yine de kendisini bir dürtünün ele geçirmesiyle harekete geçmesi gerektiğini hissetti. Sadece *centilmence* sayılabilecek bir şey yapmak için. Yolculukları sırasında diğerlerini kurtarmıştı... hepsi sokak çocuğuydu. Âciz kişileri, masum kurbanları. Bir zamanlar kendisinin de olduğu gibi. Erkekliğe geçmeden önce. Bayan Pearce gururunu kırmadan önce. Ahlaksızlıkla dolu bir hayat alışkanlık haline gelmeden önce.

Arabadan sendeleyerek çıkıp kaldırımında hızla ilerledi ve önündeki manzara karşısında aniden durdu.

Kadın –uzun bir Amazon kadını– ellerini kalçalarına dayamış saldırganının, belki de daha uygun bir şekilde söylenecek

olursa, kurbanının üzerinde duruyordu. Araba çiftin yanından geçtiği kısa süre içinde, kadın durumu saldırganının aleyhine çevirmişti. Dominic, kadının ayakları dibinde bacaklarının arasını tutarak kıvranan bahtsız genç adamı çenesini kaşıyarak izledi. Adamın kırmızı yüzü çarpıldı ve Dominic irkildi.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu Dominic etkisiz bir şekilde. Belli ki kadının yardıma *ihtiyacı* yoktu.

Kadın hızla başını kaldırdı ve parlak gözleri Dominic’in üzerine odaklandı. Gaz lambalarının altında kadının gözlerinin renginden emin olamıyordu. Sadece cesur bir şekilde parladıklarını ve adamın daha önce görmediği bir şekilde –en azından bir kadında– doğrudan bakışlara sahip olduklarını seçebiliyordu.

Kadın onu, sanki ayaklarının dibine saçılmış garibandan pek de farklı değilmiş gibi baştan sona süzdü. Burun delikleri kokusunu aldığı şeyi beğenmemiş gibi titredi. Muhtemelen Dominic’in arkadaşlarının ucuz parfüm kokusunu almıştı. “Durum tamamen kontrolüm altında, teşekkür ederim, efendim.”

Dominic, kadının gaz lambalarının altında ateşle parlayan saçlarına bakarak başıyla onayladı. Görüntüyü aç bir şekilde içine çekti. Rengi hafızasına kaydedip bunu tuvalin üzerinde, hangi yağlı boya karışımının bunu en iyi şekilde yeniden yakalayacağını hayal etmeye çalıştı. “Bunu görüyorum.”

Kadının bakışları şüpheyle üzerine odaklandı. Aralarında geniş bir açıklık bırakarak eski saldırganının etrafından dolanıp kaldırımında yürümeye başladı. Adımları cesur ve kendinden emindi. *Olağandışı*. Çoğu kadının sahip olduğu narin adımlara benzemiyordu.

Dominic inleyen genç adama son bir bakış atıp kadına yetişmek için harekete geçti. “Belki sizi arabayla bırakabilirim?” Arabasına doğru işaret etti.

Kadın bir sokak lambasının altında durdu. Dominic, kadının saçlarının ihtişamını tamamen takdir etme şansı buldu. Saçları gözlerine davetkâr geldiğinden kadının yüzünü güçlkle fark edebiliyordu. Kırmızının, altın sarısının ve kahverenginin karışımı kadının omuzlarından aşağı yuvarlanıyor, saç tokaları tuhaf bir şekilde dışarı çıkıyordu. Adam bütün o tokalar çıktığında saçlarının beline ulaşacağını hayal etti. Kadının üstünde gidip gelirken kendi ellerinin de kadının uzun bacaklarında gezindiği, kadının başını geriye yatırıp o inanılmaz saç yığınının adamın uyluklarını gıdıkladığının hayali Dominic’e kör edici, ani bir sıcaklıkla saldırdı.

Kadının gözleri saçlarının geri kalanından birkaç ton daha koyu olan kaşlarının altında kısıldı. “Benim için mi durdunuz?”

“Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyordu.” Dominic başını kaldırdı. “Zarar görmediğinizi umuyorum.”

Kadın omzunun üzerinden ters ters baktı. “Beni yenmek için o çocuktan daha fazlası gerekir.”

“Ah.” Dominic kadının yürekliliğine hayret ederken başını ciddi bir şekilde salladı. “O zaman yardıma ihtiyacı olan o. Onunla ilgilenmeli miyim?”

Kadının dudakları seğirdi ama şakasına gülümsemedi. Dominic onun daha önce gülümseyip gülümsemediğini merak etti. Kadında sert bir şeyler vardı. Geysemek için kendisine asla izin vermezmiş gibi, boyun eğmez bir şeyler.

Bir süre devam eden sessizlikten sonra Dominic tekrar konuştu: “Korkarım beni son derece işe yaramaz biri olarak gördünüz. Sizi gideceğiniz yere güvenli bir şekilde götürmeme izin vermek zorundasınız.”

Kadının bakışları arabasına kaydı. Dominic onun bu konunun üzerinde düşündüğünü anlayabiliyordu. Kendisini kadının karanlıkta kalan profiline bakarken buldu. Kalkık kaşı, burnunun güçlü çizgisi, dolgun ve geniş ağzı. Kesinlikle güzel değildi. Ama onda bir şey vardı. Evcilleşmemiş ve şehvetli. Birçok adamın şu uzun bacaklarını ayırıp alışılmamış bir kadının tadına bakmayı arzuladığına şüphe yoktu.

Dominic’in erkekliği uyanıp pantolonunu gerdi. Kuvvetli bir heyecan hissetti, bir süre önce gelmeyen heyecan. Bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Zihni hızlı bir şekilde çalışıyordu... bu gece yatağına girmesine ikna etmek için, onu en iyi nasıl baştan çıkaracağını belirlemeye çalışıyordu. Sonuçta bu en iyi yaptığı şeydi. Ahlaki değerleri kendisinininki kadar kusurlu olan bir kadınla cinsel ilişkiye girmediğinde, masum ve paralı hanımefendileri baştan çıkarırdı. Bu onun hayattaki misyonuydu. Bir de resim yapmak. Kendisini bir tuvale kaptırdığında canlandığını hissediyordu. Bir kadının uyluklarını aralamak ve tuval üzerinde yeni bir dünya yaratmak... bir tek bunları biliyordu. Bir tek bunları yapıyordu. İçinde yer eden uyuşukluğun içine sadece bunlar nüfuz ediyordu.

“Vakit geç oldu.” Dominic sokağı inceledi. Kapalı mağazaların önünden bir at arabası geçti. Siyah perdeleri çekilmişti. Şoförün gözleri kısılıp Fallon’un üzerinde küstah bir tahminle durdu. Yalnız bir kadın için pek güvenli bir yer değildi. “Kar-

kolay olmayabilir.” Şimdi sokağın uzak ucunda sendeleyerek giden delikanlıya işaret etti.

Kadın köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi ihtiyatlı gözlerle onu değerlendirdi. Hiç kuşkusuz, onun da bu tarz bir adam olup olmadığını merak ediyordu.

Dominic neredeyse yanındakileri unutmuştu ama bunu hatırlayarak ve varlıklarının kadına güven verebileceğini umarak mırıldandı, “Yalnız değilim. Arkadaşlarım var. Hanımefendiler.” Aslında pek hanımefendi sayılmazlardı.

O zaman genç kadının yüzünde küçük bir gevşeme görüldü. Arabayı uzun bir süre inceledi. “Pekâlâ. Beni bırakırsanız çok sevinirim. Daventry Oteline gidiyorum.”

Dominic kadının dirseğini tutup onu arabaya götürdü. Şoförüne gidecekleri yeri söylemek için duraksadı. Genç kadının fikrini değiştirmek için çok kısa bir süreydi. Daventry Oteli sadece beş dakika uzaktaydı.

Dominic arabasına binmesine yardımcı olurken kadının baharat gibi koktuğunu fark etti... tatlı ve tuzlunun keskin bir birleşimi. Ufak bir çocukken zamanının çoğunu Bayan Pearce'tan kaçınıp aşçının kibar ilgisini tercih ederek mutfakta geçirirdi. Bu kadın fırından yeni çıkmış ekmek, yahni ve çikolatalı turta kokarak geçmiş anıları uyandırıyor.

Fallon içeri girince diğer iki kadını başıyla selamladı. Dominic karşısındaki koltuğa oturdu ve kendisini bir anda tanıdık ucuz parfüm kokularıyla bulanmış, kadınsı bedenlerin ortasında sıkışmış olarak buldu. Karşısındaki kadının değerini daha da iyi anlamaya başladı.

“Sokaktan başı boş kadınları mı topluyorsun, Damon?” diye mırıldandı sağındaki hanım. “İkimiz yeterli değil miyiz?”

Ona teskin edici için bir bakış attı. Loş arabada bile kızın yüzüne akın eden kırmızılığı fark etti. Ama Fallon bakışlarını ondan ayırmadı, kare çenesini onurlu bir açıyla tutup Dominic’i ve arkadaşlarını dikkatle izledi. Dominic ona sahip olmak, onu elde etmek, vücudunda rahatlamayı bulmak arzusuyla tekrar yanmaya başladı.

Diğer kadın elini Dominic’in uyluğundan yukarı kaydırırken kıs kıs güldü. “Muazzam bir iştahın olduğunu duymuştum.”

Dominic başını eğerek Amazon kadınına dikkatle izleyip bir parmağını hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi. “İsminiz nedir?”

Kadın bir süre cevap vermedi. Bakışları kadının elinin adamın uyluğundan git gide yukarı çıkmasını ve pantolonunun üzerinden erkekliğini avuçlamasını izliyordu. O geniş, nefis dudakları öfkeyle soluk almasıyla aralandı ve gözleri hızla adamın yüzüne çıktı. “Fallon,” dedi. “Fallon O’Rourke.”

Şarap, diye karar verdi adam aniden, zihni renk paletlerinin üzerinde gezinirken. Şu dudakları koyu kırmızı şarapla boyayacaktı. Elbette ki tatlarına baktıktan sonra.

“Fallon,” diye tekrarlardı Dominic, arkasına yaslanıp gülümseyerek. Bundan hoşlanmıştı. Kadının kendisi kadar adı da farklıydı. Sahip olmak için yemin ettiği bir kadın. Yatağında ve tuvalinde.

Bacaklarını uzatıp bir ayağını kadının ayaklarının arasına kaydırды. Fallon’un dudakları isyankâr bir çizgi halini aldı, ayakları birbirine değmesin diye ayaklarını düzeltmeye çalıştı.

Kadının Dominic'in kasıklarındaki eline imalı bir bakış attı. Dominic bir kaşını kaldırıp sadece ona bakmakla yetindi.

Fallon gözlerini kırptı ve bakışlarını adamın kucağından ayırmaya zorlayıp çok ilgisini çeken bir duvar resmi varmış gibi, arabanın duvarına bakmaya başladı.

Dominic kaşlarını çattı. *Tutucu biri*. Gecenin bu saatinde sokaklarda dolaşabilecek kadar özgür hisseden, yanında kendisine eşlik eden biri olmayan bir kadının, yeniliklere biraz daha açık olabileceğini ummuştu. Yazık. *Uslu* kadınlar işine pek yaramazdı.

Erkekliğinin üzerindeki el daha cesur hale geldi. Daha ısrarcı. Kadın elini pantolonunun içine sokmaya çalışırken daha sinir bozucu olmuştu. Kadının bileğini yakaladı, hiç havasında değildi. En azından onun için. “Yeter.”

Fallon'un bakışlarında öfke parıltıları vardı. “Bırakın ineyim. Arabayı durdurun,” diye emretti sessizce.

Dominic güldü. Sesi karanlık ve kısıktı. “Neredeyse geldik. Geriye yaslanın. Dinlenin.”

Sadece Fallon'a *bakmak* bile damarlarında akan kanı kaynatıyordu. Canı çektiği sırada onu uyandırıyor, diriltiyordu.

Şu gözlerin daha da açıldıklarını ve onu daha ne kadar mahcup edebileceğini görmek için, ani bir arzuyla dolarak fahişelerden birisini kucağına oturttu. Fallon'u izleyerek kadının elbisesini aşağı çekti. Kadının dolgun göğüsleri korsesinin üzerinden dışarı çıktı. Dominic başını eğerek diliyle iri göğüs ucunun şişip ıslanana kadar koyu renkli uca defalarca dokundu. Kucağındaki kadın kıvrandı ve zevkten nefes nefese kaldı.

Fallon hafif bir ses çıkardı. Bu biraz sıkıntılı biraz da başka bir şey içeren bir sestti. Gözlerini kaçırdı ama kısa bir süre sonra bakışları tekrar aynı yere çekildi. Adamın oynadığı sahneyi dehşete düşmüş bir ilgiyle izliyordu.

Kucağındaki kadın elini adamın saçlarında gezdirip sert bir şekilde çekti. "Daha sert."

Dominic'in amazon kadınının gözleri şaşkınlıkla daha da açıldı.

Adamın kanı daha hızlı pompalandı.

Fallon ince uzun elini boynuna götürdü. Boğazını aldatıcı bir tembellikle okşuyordu.

Dominic'in göğüs ucunu dişlerinin arasına alarak ısırırdı. Kadın kollarında titredi, vücudu adamın ağzında kasılıyordu.

Fallon nefes aldı. Sesi arabanın dar ortamı içinde keskin ve hırıltılı çıkmıştı. Sanki Dominic'in yaptığı şey ona yapılmıştı. Fallon elini boynundan aşağı kaydırıp pelerininin bağlarına gelince durdu. Parmaklarıyla boynundaki yıpranmış kurdelelerle bir süre oynadıktan sonra elini indirip kucağına koydu.

Dominic onun titreyen elini gördüğünde tatmin duygusuyla doldu. Fallon etkilenmişti. Dominic, Fallon'un elinin yumruk şeklini almasını izledi. Ah, kızgındı. Öfkeliydi. Herhangi uslu bir kadının olması gerektiği gibi. Ama genç kadın başka bir şey daha hissediyordu. Dominic'in keşfetmeyi dilediği şey de buydu. Hem vücuduyla hem de fırçasıyla.

Dominic gözlerini ondan ayırmadan, çıkmış göğüs ucunu ısırpıp emerken Fallon'un yanaklarının kızarmasından keyif aldı. Kucağındaki kadın kıvranıyordu. Fallon'un dudakları aralandı. Araba aniden durdu. Dominic hareket edemeden önce

Fallon koltuğundan kalkmış arabadan hızla dışarı çıkıyordu. Genç adam kucağındaki kadını karşısındaki koltuğa bırakıp Fallon'un peşinden gitti. Dominic kolunu yakalamadan önce Fallon sadece birkaç adım ilerleyebilmişti.

Fallon ateş saçan gözlerle döndü. "Bırak beni."

Otel arkasında karaltı gibi görünüyordu. Kapının yanındaki bir çift uşak onları meraklı bir şekilde izliyordu.

Dominic özür dilemek için ağzını açtı, sonra kendisini durdurdu. Üzgün değildi. Fallon'un rahatsızlığının her anından keyif almıştı. Aksini söylemek yalan olurdu. Birçok hatası olsa da yalancılık bunların arasında yer almıyordu.

Dominic kulağına mırıldanmaya yetecek kadar yaklaştı. "Ona yaptığım şeyi... sana yapmaktan büyük keyif alırdım."

Kadının nefesini sertçe içine çekmesiyle çıkan ses, Dominic'in yanağını gıdıkladı. "Sen bir hovardasın."

"Aynen öyle." Kadını bıraktı. Kartını çıkarıp ona uzattı. "Ama sana zevk verebilirim. Sen... meraklısın. Bunu gözlerinde görüyorum. Nasıl olabileceğini göstermeme izin ver."

"Hiçbir şey görmüyorsun."

"Bir kadın görüyorum." Dominic parmağını kadının alt dudağına götürdü. Fallon donup kaldı. Adam dudaklarının dolgunluğunu ölçüp, vücutları birbirlerine değene kadar yakınına geldi. Dominic o dolgun alt dudağı takip edip kadının dudaklarını bir parça araladı ve içindeki ıslak kısmı hafifçe okşadı. Fallon hızla soluğunu bıraktı ve Dominic o tatlı nefesini, Fallon onu ağzına almadan hemen önce üzerinde estiğini hayal ederek sertleşti.

Kabaran erkekliğine rağmen geri çekildi ve kartını kadının avucuna bırakıp parmaklarını üzerine kapadı. “Bir arkadaş’a ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık.”

Fallon şaşkın bir ifadeyle eline baktı.

“Adresim,” diye açıkladı Dominic.

“Ah!” Kadının gölgeli yüzüne bir anlayış çöktü. “Hiç sanmıyorum.” Kartı kırıştırmaya başladı. “Senin gibi bir arkadaş’a ihtiyacım yok.” Parlak gözleri Dominic’in arkadaşlarının beklediği arabasına doğru iğneli bir bakış attı.

Dominic gülümsedi. “İnsanın asla gereğinden fazla arkadaş olamaz.”

Fallon burnundan homurdanma benzeri bir ses çıkardı.

Dominic, Fallon’un omuzlarının üzerinde kıvrılan, ateş rengindeki saçlarından kalın bir teli geriye doğru itti. Fallon çekildi. Adamın gülümsemesi soldu. “Belki sana sahip olsaydım, o türden diğer arkadaşlara ihtiyaç duymazdım.”

Söyledikleri saçmaydı. *Asılsızdı*. Onları neden söylediğini bilmiyordu. Elini kadının elinin üzerine kapadı. Fallon ona bakakaldı. Dominic kenetlenmiş ellerine doğru başını salladı. Fallon’u tuttuğu yerde adamın teni yanıyordu. Kadının gözleri bu temas üzerine şaşkınlıkla açılıp kendisinin de bunu hissettiğini ispatlamış oldu. Buna göre hareket etmeyecek olması çok yazıktı.

“Kartı sakla.” Dominic sert bir şekilde gülümseyerek topuklarının üzerinde döndü ve arabasına geri gitti... Şehvetli bir teslimiyet gecesine. Yatağındaki o olmasa bile, vücudu ihtiyaç duyduğu rahatlamaya kavuşacaktı. Dominic bunun icabına her zaman bakardı.

Fallon, arabanın kapısı kararlı bir sesle kapanırken üzerindeki karışık hanedan armasına baktı. Göğsü öfkeden sıkışıyor ve iğne gibi batıyordu. İsimlendiremediği bazı duygular da hissediyordu. Giden araca atmak için iri bir taş parçası arayıp aramama konusunda kararsız kaldı.

Siyah saçlı, dumansı mavi gözlü şeytanın görüntüsü zihninde dolanıyordu. Adamın yaptıklarını hatırladığında –yapmasını izlediği şeyleri hatırladığında– boğazına doğru bir sıcaklık yükselip yanaklarını yaktı. Kendini beğenmiş çapkın. Titrek ellerinde duran karta baktı ve zarif el yazısının ilk satırını okudu.

Dominic Hale, Damon Dük'ü.

Burnundan tuhaf bir ses çıkardı. Bir Dük. Tabii ki. Ağzına acı bir tat. Bu onu neredeyse öğürtecek kadar yoğun bir tattı. Krallığın lanet bir lordu... ve karşısına çıkan en seks düşkünü adam. Elbette. Başını iki yana sallayıp bakışlarını Mayfair bölgesindeki adreste gezdirdi. 15 Pottingham 15 numara.

Bir arkadaşla ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık.

Arkadaşmış! Ahlaksız adam, Fallon'un özel arkadaşlığını arayarak bir gün kapısında belireceğini mi düşünüyordu? Mavi-gri gözlerinin Fallon'un direnemeyeceği kadar büyüleyici olduğunu mu sanıyordu? Uzun esnek bedeninin –bu erkekler arasında çok ender bir şeydi– reddedilmesinin imkânsız olduğunu mu düşünüyordu?

Damon Dük'ü. Başını eğip giden arabaya düşünceli bir şekilde baktı. Tanıdık gelen bir şeyleri çağırıyordu. Muhtemelen adam çapkınlığıyla tanınıyordu.

Adamın dilinin kadının göğüs ucunda dolanmasının görüntüsü zihninde parladı ve Fallon bunu hatırlamasıyla birlikte,

karnında tuhaf bir hissin oluştuğunu inkâr ederek gözlerini yavaş bir şekilde kırptı. Pekâlâ, adam çok... *merak uyandırdı*. Ama tehlikeli ve tamamen kaba bir usulde.

Gözlerini açarak kartı tekrar inceledi. *Pottingham 15 numara*. Acımasızca söylenerek kartı elinde kırıştırıp bir su birikintisinin içine fırlattı. Adımları hızlı ve kendinden emin bir şekilde basamaklardan çıkarak otele girdi.

Dünya dursa 15 Pottingham Place'in eşiğinden geçmeyecekti.

Üçüncü Bölüm

“Fallon? Burada ne yapıyorsun?” Evelyn sabahlığının kuşağını zayıf bedeninin üzerinde bağladı. Koridora doğru uzanıp Fallon’u odanın içine çekti ve koridorun başından sonuna doğru hızlı bir bakış attı.

Fallon, Evie ve Marguerite ile birlikte o akşam çay içtikleri zarif yatak odasına doğru tökezleyerek girdi. “Umarım gelmemde bir sakınca yoktur.”

Kapıdan dönerken Evie’nin alnı endişeyle kırıştı. “Tabii ki yok.”

“Başına dert açmam, değil mi?” diye sordu Fallon. Evie’nin odasının iki yanındaki odalardan birisin bakıcılığını yaptığı çocuğa ait olduğunu bilerek kısık sesle konuşmaya dikkat ediyordu.

Evie elini bunun önemsiz olduğunu gösterecek şekilde salladı. “Burada ne yapıyorsun? Akşam bir şey mi unuttun?” diye sordu odaya bakınarak.

“Pek sayılmaz,” diye kaçamak cevap verdi. “Eve döndüğümde bir sorunla karşılaştım.” *Ev*. Yüzünü buruşturarak parmaklarını burktu. Bu kelime üzücü bir şekilde yanlışı geliyordu. Hiç gerçek bir *evi* olmuş muydu? Kimsenin alamayacağı kendine ait bir yer?

“Ah, hayır.” Evie başını iki yana sallayarak iç geçirdi.

Fallon başıyla onayladı. “İşten çıkarıldım.”

Evie’nin eli ağzına gitti.

“Eşyalarımı toplamak için yarın döneceğim. Olanlar yüzünden bu gece dönmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum.”

Evie bir kolunu Fallon’un omuzlarına sarıp çizgili kreton kumaş döşeli kanepeye yönlendirdi. “Tabii ki hayır. Ama ne oldu? Yeni işinin iyi gittiğini söylüyordun.”

Fallon dudağını ısırarak Evie’nin yanına oturdu ve o gece olanları isteksiz bir şekilde itiraf etti. Pekâlâ... son parçası dışında her şeyi. Sefil Damon Dük’üyle karşılaşmasını anlatmasına gerek yoktu.

“Sana bu şekilde emrivaki yaptığım için üzgünüm. Yeni işini tehlikeye atmak istemem.” Bir omuzunu hafifçe silkti. “Gidecek başka yerim yok.”

Evie başını hızlıca iki yana sallayarak Fallon’un lafını kesti. “Bu gece burada kalacaksın. Ve sonrasında...” Sesi kısıldı. Yumuşak mavi gözlerinde kararsızlık parladı. Fallon’un elini sıktı. Fallon anlayarak başını salladı. Evie sabah olduğunda, Bayan Pratt’i bekleyen dama teslim etmek için Barbados’a doğru yelken açacaktı.

Fallon boynundaki ipleri çözerek pelerini çıkardı. “Yarın bir şey bulurum. Yeni bir iş. Daha iyi bir iş.” Küçük, kırılğan

bir kahkaha attı. “Her zaman bulurum.” Pekâlâ, belki *daha iyi* olmazdı. Ama Evie’nin endişelenmesini istemiyordu.

“Belki Bayan Jamison’a neler olduğunu açıklayabilirsin. Elbette ki oğlunun yaptıkları için seni suçlayama...”

“Suçlayabilir,” diye lafını böldü Fallon tekrar. “Suçlayacak.” Hissetmediği bir hafiflikle omuzlarını silkti. “Ailelerin birbirlerine destek olduklarını öğrendim. Bayan Jamison kıymetli oğlunun lafı yerine bir hizmetçininkine inanmayacaktır.”

“Ah, Fallon, çok kötü bir şansın var.”

Şans. Fallon buna inanabileceğini sanıyordu. Şansın tek başına –ya da şansının olmamasının– hayatındaki bütün olaylardan dolayı olduğuna inanıyordu. Ama buna inanmak için hiçbir sorumluluğunun, kendi hayatı üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığını kabul etmek zorundaydı. İşte bunu kabul etmeyi reddediyordu.

“Ah, Fallon.” Evie iyi döşenmiş odasında gözlerini gezdirdi ve bakışları geniş valizine takıldığında dudağı ısırdı. Fallon onun, kendisini valizine sokup gemiye yerleştirmek için bir yol düşündüğünü tahmin etti.

Fallon bakışlarını odada dolaştırıp kaliteli gül ağacından yapılmış mobilyayı, dört direkli karyolayı, dolgun ve davetkâr görünen yatak örtüsünü –kesinlikle kaz tüyüydü– beğeniyle inceledi. Penwich’te uyudukları karyolalardan sonra bu belirgin bir ilerlemeydi.

Evie Fallon’un zihnini okuyormuş gibi mırıldandı, “Sen de bunların hepsini hak ediyorsun. Böyle bir işe sahip olmak için benim kadar niteliklisin.”

Fallon da bunlara sahip olabilir miydi? Evie'nin yaptığı gibi, Penwich'te biraz daha kalıp birkaç yıl eğitim mi verseydi, böyle aranılan bir işe girebilmek için gerekli olan tecrübeyi ve referans mektuplarını kazansa mıydı?

Ve Brocklehurst'ün yüzünü bir gün daha fazla mı görseydi? Fallon ürperdi. Adam Evie ve Marguerite'e asla ona davrandığı gibi davranmamıştı.

"Başım çaresine bakarım." Evie'nin Barbados'a onun için üzümlere gitmesine izin vermeyecekti. Uzun zamandır beklediği macerası için yola çıkmak üzereyken olmazdı. "Yarın yeni bir iş bulurum."

"Biz öğleden sonra ayrılan kadar burada kalabilirsin. Hettie odasından hiç çıkmaz." Alnı yeniden kıvrıştı. "Bu kadar kısa bir süre içinde başka bir iş bulabileceğinden emin misin?"

"Elbette." Eğer bulamazsa da Fallon bunun Evie'nin derdi olmaması için kendisine söz verdi.

Evie başını iki yana salladı. Bal kahvesi rengindeki saç örgüsü omzunda havalandı. "Bilmiyorum," diye başladı ama yan odadan keskin bir çığlık sesi geldiğinde durdu.

Fallon kalbini eline götürüp olduğu yerde sıçradı. "Neler oluy..."

"Eve! Eve! Sana ihtiyacım var! Hemen buraya gel!"

"Yüce Tanrım. Bu senin bakımını üstlendiğin çocuk mu?"

Evie bıkkın bir şekilde gözleri kırptı. Çığlık tekrar geldi. "Eve!"

Fallon tek kaşını kaldırdı. "Eve?"

"Bana Eve demektedir ısrar ediyor."

Müdür Brocklehurst de onu böyle çağırıyordu ve Fallon arkadaşının bu isimden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. “Sevimli bir kız gibi.” Fallon titrek bir tebessümle gülümsedi.

“Bütün gece bekleyemem, Eve!”

“Bir geminin kabininde haftalarca birlikte olacağız.” Evie ürperdi. “Bu maceranın... planladığım macera olmayabileceğinden şüphe etmeye başlıyorum.” Ayağa kalktı ve gözlerini devirip bağlantılı odaya doğru yürüdü. “Beni mazur görmelisin. Prenses Hazretleri çağırıyor. Bu bana bu gece beşinci defa seslenişi.”

Evie kapıya dönerek omuzlarını dikleştirdi. “Muhtemelen yine şöminedeki kömürleri canlandırmamı istiyordur.” Uzak duvardaki giysi dolabını işaret etti. “Rahat ol, lütfen. Bedenine uyabilecek bir geceliğim var.” Özür dilercesine hızlıca gülümsedi. “Gerçi bir parça kısa gelebilir.”

Bağlantı odasına açılan mandalı kaldırarak hızlıca içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Fallon Evie’nin önerisinden yararlanarak geceliği bulana kadar eşyalarını karıştırdı. Giysi dolabını kapatıp şöminenin yanından geçti. Kömürlerden yayılan sıcaklık çıplak baldırlarına rahatlatıcı bir dokunuş gibi geldi. Bu geceyi unutmak için kendisine bir anlığına izin verdi... büyüleyici mavi–gri gözleri ve şeytani gülümsemesi olan Dük’ü, adamın o arabanın gölgeleri içinde –ve dışında– yaptığı günahkâr şeyleri unutmak için.

Yüzü alev alev yanarak gösterişli yatak örtüsüne uzandı. En azından bir gecesi konforlu geçecekti. Evie’yle birlikte, tabii ki. Kollarını başının üzerinde gerdi. Düşünceleri tekrar Dük’e kaydı. *Lanet olası adam... erkekler!* Diledikleri kadar ahlaksız olabiliyorlardı. Ne isterlerse yapabiliyorlardı. Paraları olmasa

bile, dışarı çıkıp Fallon'un katlandığı bütün o saçmalıklara katlanmadan saygın bir iş bulabiliyorlardı.

Bu gecenin fiyaskosundan sonra acentedeki Bayan Harrison, onu herhangi birine önermeyi bir daha asla düşünmeyecekti. Bulabileceği tek iş de, hiçbir saygıdeğer kadının bakmayacağı türden bir iş olacaktı.

Ah, Baba, bu kadar alçalacağımı hiç düşünmemiştin, değil mi? Bir erkek olarak doğmamış olmam çok kötü. Hayatta kalmak daha kolay olurdu.

Bir erkek olarak gününü istediği gibi geçirebilen ve görevlerini, kendisini koruk zorunda kalmadan yapabilen birisi olurdu. Varlığı, sadece nefes aldığı ve aynı yerde bulunduğu için ev halkının diğer kadınlarını rahatsız etmeyecek biri. Bayan Harrison'ın geri çevirmeyeceği birisi.

Keskin bir nefes alarak yatakta hızla doğruldu. Birden sanki dünyası istediği gibi oldu. Her şey netleşti. İmkânsız olan şey çok... *imkânlı* oldu. Keşke bunu başarabilecek deli cesaretine sahip olsaydı.

Yatağın kenarına giderek makyaj masasının aynasındaki aksine baktı. Gözleri ona bakıyordu, her zamankinden daha fazla açılmıştı, ihtiyatla ve... heyecanla parlıyordu. Kehribar kahvesi gözleri birkaç yıldır hissetmediği bir umutla parlıyordu. İlk defa haksız bir şekilde işten çıkarıldığından beri parlamamıştı.

Babasının sesi yine zihninde çınladı.

Ah, Fallon, birtanem. Sende babanın cesareti var.

“Evet, baba. Öyle,” diye fısıldadı, bacaklarını yere indirip aynaya doğru ilerleyerek. Babasıyla konuşmaya çok alıştı.

Ölümü üzerinden onca yıl geçmesine rağmen bu ona tuhaf gelmiyordu.

Tabureye oturarak saçlarını omuzlarına yaydı. Babası her zaman saçlarının annesinin saçlarına çok benzediğini söylerdi. Genç kadın, böyle dikkat çekmesinin bir sebebinin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Müdür Brocklehurst saçlarına iffetsiz ve günahkâr diyerek suçu kesinlikle onlarda bulmuştu. Sanki Fallon saçlarının alışılmamış rengi için bir şey yapabilirmiş gibi: ne kırmızı, ne sarı, ne de kahverengi ama üçünün bir karışımı.

Ani bir dürtüyle çekmeceleri karıştırdı. Dudaklarını büken zalim bir gülümsemeyle iyice araştırdı. Parmakları bir makasın üzerine kondu.

Makası bir süre elinde tutup baktı. Soğuk çelik o ana keskin bir gerçeklik katıyordu. *Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Evet.* Saçları ona yıllar boyunca yeterince ıstıraba sebep olmuştu. Bakışlarını tekrar aynadaki yansımasına çevirdi. Ama belki bu konuda bir şeyler yapabiliirdi.

Nefes alarak kalın bir saç tutamını omzundan kaldırdı ve kesmeye başladı.

“Tanrım, ne yaptın?”

Fallon bir elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi ve Evie’ye bakmak için taburenin üzerinde döndü. Çıplak parmak uçları yere serilmiş ipeksi saç tellerine değiyordu. Bir zamanlar beline kadar gelen saçları şimdi ensesinde, omuzlarının hemen üzerinde duruyordu. Hafifliğe alışık olmayarak başını iki yana salladı.

“Güzel saçların,” diye inledi Evie. Sanki kendi saçları da aynı tehlikenin içindeymiş gibi bal kahvesi rengindeki saçlarına dokundu.

“Onları kestim,” diye açıkladı Fallon gereksiz bir şekilde. Ellerini dizlerine yerleştirip bunun titremelerine engel olacağını umdu. Yaptığı şeye... ya da yapmaya niyetli olduğu şeye hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Evie başını iki yana salladı ve bir avucunu şakaklarına bastırdı. Zarif parmakları başında çıkıntı yapıyordu. “Bu nasıl oldu? Odadan az önce çıktım.”

“Beni tanıyorsun. Bir şeye karar verdiğimde...” Sesi kısıldı ve omuzlarını silkti.

Evie yere saçılmış saçları gösterdi. “Ama... neden?”

Fallon dudaklarını ıslattı. “Bir erkek olsaydım bir işte tutunma konusunda yaşadığım sıkıntıların yarısını bile yaşamayacağımı fark ettim.”

Evie’nin kaşları yukarı kalktı. Aralarında birkaç dakika sessizlik oldu. Evie’nin ince yüzüne göre neredeyse fazla dolgun olan dudakları hareket etti. “Bunu söylemek istiyor olamazsın...”

“Neden olmasın? Erkekler daha iyi maaş alıyorlar. Birikim yapabilirim. Kalıcı bir şey olmayacak.”

“Seni kimsenin bir erkek sanacağını gerçekten bekliyor olamazsın.”

“Yeterince uzunum.”

Evie imalı bir şekilde Fallon’un göğüslerine baktı. “Peki ya şunlar?”

Fallon kendisine baktı. “Vücudumun geri kalanı büyük olabilir ama bunlar değil.” Şükretmek için küçük bir şey. “Sana nırım güvende olmak için onları bağlayabilirim.”

“Yine de bir kadınsın. Yürüyüş şeklin, hareketlerin...”

“İnsanlar görmek istedikleri şeyi görürler. Konu hizmetkârlara gelince de, asil kişiler fazla dikkatli bakmazlar. Uşaklara ya da seyislere özel dikkat göstermezler. Daha önceki sorun asla aralarına karışamayacak olmamdı.” Bir elini kesilmiş saçlarına götürdü. “Şimdi karışabilirim.”

Evie arkadaşının saçlarına bakıp gözlerini kıstı. “Rengi... kahverengi görünüyor.”

Fallon arkasına uzanarak eline küçük bir vücut kremi aldı. “Bunu kullandım. Saçlarımın daha koyu renkli görünmesini sağlıyor. Şimdilik idare eder. Koyulaştırıcı alana kadar.”

Evie yatağın ayak ucuna oturdu. İnce eli direklerden birisini kavramıştı ve eklem yerleri beyazdı. “Bunu yapmak konusunda gerçekten ciddisin.” Bunları söylerken gözlerinde hayranlık vardı ama aynı zamanda ihtiyat ve... korku da. İkincisi bu oyunun aslında ne kadar çılgınca olduğunu anlatıyordu; bu Fallon’un kurtuluşu ya da mahvoluşu olabilirdi. Ama geriye başka hangi seçenek kalmıştı ki? İç açıcı olmayan alternatifler aklına geldi ve bunları uzaklaştırdı. *Asla*. Bu yola asla başvuramazdı.

Çenesini kaldırarak becerebildiği en cesaret verici gülümsemeyi takındı. “Yarın sabah acentede Bayan Harrison’a kendimi takdim edeceğim. Her şey iyi olacak. Maceran için benim adıma hiç endişelenmeden yola çıkabilirsin.”

Evie iç geçirerek ayağa kalktı. “Eğer yapacaksan, bunu doğru yapalım.”

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Evie ilk önce Fallon'un saçlarına yaptıklarını düzeltti ve ardından odadan çıktı. Kısa bir süre sonra otel görevlisinden aldığı giysilerle geri döndü. İğne ve iplikle yapılan birkaç küçük düzenlemeden sonra Fallon uygun bir şekilde giyinmişti.

Fallon yeni giysileri içinde aynadaki aksine sertçe baktı. Tüyleri diken diken olmuştu. "Korkmam mı yoksa mutlu mu olmam gerek bilemiyorum."

Evie arkasından başını onaylarcasına salladı, yüzü hayretle gevşemişti. "Değişim konusunda sana yardımcı olmasaydım, buna asla inanmazdım."

"Gerçekten bir erkek gibi *görünüyorum*," diye soludu Fallon.

"Pekâlâ, bir erkek sanılabilirsin," dedi Evie. "Ya da daha çok bir delikanlı."

Fallon bir elini geriye yatırılmış saçlarının üzerinde gezdirerek, "Genç bir erkek," diye düzeltti. Kırmızı-altın tonunun güç bela görünmesine memnundu. Sıradan bir kahverengi gibi görünüyordu.

"Evet. Belki on yedi ya da on sekiz. İyi ki boyun uzun."

Neyse ki yüzünün dar yapısı yüz hatlarının fazla yumuşak ya da narin görünmesine engel oluyordu. Hiçbir zaman elma yanaklı bir kız olmamıştı. Yüz hatları fazla güçlü, çenesi biraz fazla köşeliydi.

Evelyn başını sola doğru kaldırdı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Yine de, *güzel* bir erkeksin."

"Güzel erkekler gördüm." Fallon başını onaylarcasına salladı. Bunu ya kendisini ya da Evie'yi ikna etmek için yapmıştı, emin değildi. Londra'daki erkeklerin yarısı onun görüldüğü

gibi –gerçek bir züppe gibi– görünmeyi arzuluyordu. Son iki yılda ona acı çektirenler, kendisinden kesinlikle daha güzellerdi.

Her nedense Damon Dük'ünün yüzü gözlerinin önüne geldi. Adam kesinlikle bir züppe *değildi*. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Onda yumuşak ya da *güzel* hiçbir şey yoktu. Fallon'dan da daha uzundu. Genç kadının tanıdığı herhangi bir beyefendi gibi değildi. Dominic'in sınıfındaki erkekler, misafir odalarında çay yudumlamaktan hoşlanacak türden değillerdi. Fallon'un dudakları kıvrıldı. Adam muhtemelen genelevlere ve diğer berbat kuruluşlara dadanmıştı. O günahkâr adamı düşüncelerinden kovarak yeni kişiliğini inceledi.

Bir elini kalçasına dayayarak erkeksi bir duruş için uğraştı. “Peki, kendime hangi ismi vermeliyim?”

Dördüncü Bölüm

Wallon önce elinde titreyen kâğıt parçasına sonra önündeki eve bakarken kalbi korkuyla sıkıştı. Süslü demir kapının ardında üç katlı beyaz Caen taşından yapılmış malikâne duruyordu. Bayan Harrison'ın aceleyle karaladığı kelimelere ve bronz adres levhasına hızlı bir bakış daha atınca herhangi bir hata olmadığından emin oldu. Dünya durmuştu. Ekseninden çıkmıştı. *Pottingham 154 numaranın* girişinde duruyordu. Damon Dük'ünün evinde. Asla girmemeye yemin ettiği ev.

Korkunç adamı hatırlayarak orada birkaç dakika oyalandı. Dili başka bir kadının göğüs ucunu ıslatırken gözlerindeki şeytani parıltı... *Alçak herif*. Gerçekten onun yakınında bulunmayı istiyor muydu?

Ama sen sen değilsin. Sana şimdi asla ikinci defa dönüp bakmayacak.

Başını kararlı bir şekilde sallayarak kapıyı itip açtı. Arkadan dolaşıp hizmetkârlar girişinin kapısını çaldı. Bu gece başını sokacak bir çatıya ihtiyacı vardı. Müşkölpesent olamazdı.

Dakikalar sonra, önünde bir tabak bisküvi ve uşaklık pozisyonu için onunla mülakat yapan, şimdiye kadar gördüğü en tuhaf görünümlü kâhya ile ferah mutfakta oturuyordu.

Fallon belli beklentilere sahip olabilecek kadar evde çalışmıştı. Bunlardan birisi de kâhyaların... pekâlâ, kâhyamsı görünmeleri idi. Ama şaşırmalı mıydı? Efendisinin düzgün davranışlar konusunda pek de endişelendiği söylenemezdi. Adam, doğumundan itibaren kendilerine bahşedilen pozisyon dışında, başka bir sebep olmaksızın eleştirilemez olduğuna inanan pek çok aristokrat gibiydi. Fallon uzak bir adada gömülü olan babasını düşündüğünde göğsü sıkıştı, içi acıyla doldu. Hepsi Lord Hunt'ın bencil kaprisleri yüzündendi. Lanet olası soylular ne isterlerse her zaman onu yapıyorlardı. Hepsinin canı cehennemeydi.

Kâhya sağlam gözüyle ona eleştirici bir şekilde baktı. Her şeyi kavrar gibi görünen mavi gözü diğer gözünü örten siyah göz yaması kadar çarpıcıydı.

Şu tek mavi göz Fallon'un giysilerini soyup onu –gerçek Fallon'u– görüyor gibi görünürken yerinde kıpırdanmamak, en ufak bir kaygı işareti göstermemek için kendisini zorlardı. Ya da en azından kâhyanın böyle yaptığını hayal etti. O an gelmişti. Eğer herhangi biri yalanını fark edecekse bu burada, şimdi, bu adamla olacaktı. İronik bir şekilde, her şeyi kavrar gibi görünen tek gözlü kâhyayla.

“Beni Bayan Harrison önerdi.” Kâhya, kadından gelen mektubu elinde tuttuğu için bunu söylemek gereksizdi ama yine de sessizliği bölme ihtiyacı hissederek söylemişti. Fallon nefesini tutup bekledi.

Uzun bir süre sonra Bay Adams sandalyesinde öne uzanıp tabaktan bir bisküvi seçti. “Harika bisküviler,” diye seslendi omzunun üzerinden aşçıya. Aşçı, ocağın başında güçlü koluyla bir tencereyi karıştıran ince bir kadındı. Elbisesinin koltukaltları terden lekelenmişti. Kadın cevap olarak homurdandı.

Bay Adams bakışlarını tekrar Fallon’a odakladı. Yüzündeki ifade ciddiye, kâhya düşünüyordu. “Buradaki genç Francis hakkında ne düşünüyorsun, Martha?”

Bu isme Evie karar vermişti, Fallon’un kendi ismine ne kadar yakın olursa o kadar iyi olacağını düşünmüştü. Yine de Fallon kâhyanın bu ismi söylediğini duyunca arkasına bakma isteği hissediyordu.

Aşçı cevap olarak ikinci bir homurtu daha çıkardı.

“Bende aynen böyle düşünüyorum,” diye yanıtladı kâhya belli belirsiz. Adam bir peçete alarak Fallon’un tehlikeli görünümü, tek gözlü bir adamdan –kâhya olsun ya da olmasın– beklemeyeceği bir titizlikle ağzını hafif darbelerle temizledi.

Fallon, kâhya ve aşçı arasında âciz görünüyordu. Bayan Harrison’ı etkilemek göreceli olarak kolay bir işti. Kadın referansları –tabii ki hepsi sahteydi– konusunda onu fazla sorgulamamıştı. Yaşlı kadın Fallon’un kurlaşması karşısında coşmuştu. Fallon’un en başından beri şüphelendiklerini doğrularak onu aynı gün, yani bugün bir mülakata göndermekten mutluluk duymuştu. Erkekler için herşey daha kolaydı.

Bay Adams gevşek bir gülümsemeyle rahatladı. “Pekâlâ, evlat, sanırım tam aradığımız adam olabilirsin. Hatta son uşağımızın ebatlarında görünüyorsun. Üniforması sana yeteri kadar iyi oturacaktır.” Kâhya soluğunu bıraktı. “Bazılarına göre biraz demode olabilir ama bu ev bir Dük’e ait. Bütün uşaklar tam takım üniforma giyerler.”

Fallon gülümseyerek başıyla onayladı ama tuhaf bir şekilde hiç rahatlama hissetmiyordu. Uygun, hevesli bir cevap veremedi. Tam olarak peşinde koştuğu şeyi başarmıştı. Neden bir anda boynuna bir ilmik geçirilmiş gibi hissediyordu ki? Dük’ün esmer başının kadının çıplak göğsüne eğilmesinin görüntüsü zihninde belirdi ve nedenini anladı. Yeterince uzun düşünürse... adamın ağzının kendi göğsüne kapandığını neredeyse hayal edebilecekti. Karnı kasıldı.

Bir hanımefendiye yakışmayacak tiksinti dolu bir homurtuyu yutkundu. Ya da daha doğrusu bir beyefendiye yakışmayacak bir homurtuyu. Ensesine değen saçı hafifçe çekti. Tereddüt etmek için biraz geç kalmıştı.

“Gel, Francis, seni odana götürüp görevlerini özetleyeyim.”

Bay Adams ağzına bir bisküvi daha atıp ayağa kalktı. “Harika bisküviler, Martha. Birazını uyandığında Lord Hazretleri’nin tepsisiyle birlikte yukarı gönder.”

Fallon mutfak penceresinden süzülen güneş ışığına baktı. Tipik, miskin bir soylu. Çoktan öğlen olmuştu ve hâlâ uyuyordu.

“Lordumuz iflah olmaz bir şeker âşığıdır.” Bay Adams’ın dudakları seğirdi ve mutfaktan çıkarlarken saçları beyazlamaya başlayan başını eğip Fallon’un kaburgalarını dürttü. “Doğrusu,

iflah olmaz onu tanıtacak en iyi söz.” Sağlam gözünü kırptı. “Biraz çapkındır. İçkiden keyif alır ve kumarı da sever.”

İflah olmaz. Fallon burnunu çekti ve arabadaki adamı düşündü, iki yanında birer kadın vardı. İflah olmaz onu layıkıyla özetliyor gibi görünüyordu... ya da daha da iyisi, doyumsuz kelimesi. Tabii ki kâhya kötü alışkanlıkları arasında efendisinin seks partilerine olan tutkusundan bahsetmeyi atlamıştı.

Bay Adams tek gözünü kısarak basamaklarda durdu. Fallon yüksek sesli bir şekilde burnunu çekmiş olabileceğini çok geç fark etti.

“İyi bir hizmetkâr dilini tutar ve başka tarafa bakar, ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

Ah. *İyi* bir hizmetkâr olmak için, kural bu muydu o zaman? Fallon buruk gülümsemesini bastırdı. Sürekli işten atılmasına şaşmamak gerekirdi.

Kâhya devam etti. “Lord Hazretleri... bağımlılıkları olan birisidir. Londra’da dolaşan lakabını duymuşsundur. Son dönüşünden beri, insanlar hiç susmuyor.”

Fallon’un boş bakışı üzerine kâhya ayrıntıya girdi, “Şeytan Dük’ü?”

Şeytan Dük mü? Fallon başıyla onayladı. Uygun.

Kâhyanın bakışları kurnazlaştı. “Böyle bir adam için çalışmaya herhangi bir itirazın olmadığını umuyorum, evlat.”

Soru sorulmuştu. Bir testti. Fallon bir an düşündü. Böyle iflah olmaz bir züppe için çalışmaya itirazı var mıydı? Gözlerini devirmemek için kendisine son anda engel oldu. Bundan farklı olanla tanışmış mıydı ki? Bir erkek kılığında çalışınca –artık kolay lokma sanılan bir kadın olmayarak– işverenin

hayatını ne kadar iflah olmaz bir şekilde yaşadığı onu bir parça bile ilgilendirmemeliydi. Bir uşak olarak adamın dikkatinden çıkacaktı. Gizlilik içinde güvendediydi. Tam tercih ettiği gibi.

“Ben kimim ki itiraz edeyim?” Fallon bir elini salladı. “Sadece basit bir hizmetkârım.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Bay Adams. Gözünde tereddüt gizliydi. “Hepimiz ekselanslarına sadığızdır. Ona hizmet etmek bizim için bir ayrıcalıktır.”

Ayrıcalık mı?

“Umarım sen de aynı şekilde hissedersin.”

Sadık mı? O hovardaya mı? Böyle sefil bir adamın çalışanları arasında sadakat duygusunu nasıl uyandırabildiğini anlayamayarak Bay Adams’a dik dik baktı. Fallon hizmetkârların görevlerini yapmak için işverenlerinden *hoşlanmaları* gerekmediğini ilk elden biliyordu. Tecrübelerine göre bu çok ender bir durumdu.

Muhtemelen Dük’ün davranışı tamamen görülmemiş bir şeydi. Fallon’un tanık olma şansızlığına sahip olduğu alışılmamış bir olaydı. Bunu düşündüğü sırada bile, bu düşünceyi zihninden kovdu. Adamın tipini bilirdi. Fallon’un babası böyle bir adam için çalışmıştı. Her şeyden... cinayetten bile yakasını kurtarabilen ahlaksız, kötü bir adam.

Bay Adams merdivenlerde durdu ve Fallon’a dönüp tek gözünü kırpmadan baktı. “İkimiz de erkeğiz, Francis, o yüzden açık olacağım.”

Fallon omuzlarını dikleştirdi ve kâhyanın ciddileştirici ses tonu karşısında erkeksi ve katı görünmeye çalışarak başını olumlu anlamda salladı.

“Efendinin kaçamaklarını hoş görür ve sabah arkasından etrafı toparlarız. Bu duvarların dışında da bu konu hakkında gevezelik etmeyiz.” Bay Adams eğri, boğum boğum olan parmağıyla merdiven boşluğunun dar duvarlarını işaret etti. “Ya da evdeki kadınlara. Hanımların hassas duygularını incitmeye gerek yok.”

Hassas mı? Ha.

“Biz bu çatının altında olan şeyler hakkında dedikodu yapmasak bile, beyefendinin itibarı yeterince lekelenmiş durumda. Anladın mı?”

Fallon kendisini nereye getirmişti böyle? Sodom ve Gomora’ya mı?

Fallon başıyla çevik bir şekilde onayladı. “Elbette ki Bay Adams.”

Yiyecek sıcak bir yemeği, yatağı ve kendisine ait bir yeri gerçek bir yuvası– olması için para biriktirmeye yetecek kadar geliri olduktan sonra, neredeyse her şeyi yapabilirdi. Bay Adams döndü ve merdivenden çıkmaya devam etti. Fallon da onu izledi.

Beşinci Bölüm

Fallon gülümsedi ve yeni çarşafların altında gerindi. Uzun bir süre etrafı dinleyip zor kazandığı sessizliğin tadını çıkardı.

Bakışları etrafını saran dört duvarda gezindi. Bir masa, şifonyer, giysi dolabı. Bir hizmetkârın odası için hepsi oldukça kaliteliydi. Ayrıca hepsi onundu. En azından burada oturduğu süre boyunca. Kendine ait bir odası vardı. Babası öldüğünden beri kendisine ait bir odası... ya da odayla birlikte gelen huzur ve sessizliğe sahip olmamıştı. Buranın evi olduğu konusunda kendisini kandırmayacaktı. Ev kalıcıydı. Sürekliydi. Kimsenin alamayacağı bir şeydi. Bir gün sahip olacağına dair kendi kendine söz verdiği bir şeydi. Yine de... bu belirgin bir ilerlemeydi.

Sabahın bu erken saatleri uzaktan gelen bir çığlık sesiyle yankılandı. Sesler odasına ulaşıp doğrulmasına neden oldu.

“Delirmiş bu kadın! Onu üzerimden çekin! İmdat! İmdat!”

Sabah aydınlığı odasının pencerelerinden pek az giriyordu. Yataktan çıkarak aceleyle üniformasını giydi. Saçlarına bri-

yantin sürene ve kaşındıran peruğu yerine oturtmadan önce saçlarını ensesinde toplayana kadar şifonyerdeki aynanın önünde durdu. Peruğunu yerleştirdikten sonra, dişiliği daha az fark edilebiliyordu.

Odasının dışında gürültü artıyordu. Bir eli kapı kolundayken odasında kalıp kalmaması gerektiğini düşünerek dudağını ısırdı. Gizlenmesi gerekip gerekmediğini. Dün çok geç saatte odasına yerleşmişti, henüz bütün personelle tanışmamıştı ve gerginlikten titremesine engel olamıyordu. Birisi yalanını açığa çıkarabilirdi... belki de evin beyi, eğer etraftaysa. İçi bir daha titredi. Bu pek olası değildi. Dük bu erken saatte hâlâ yatakta olmalıydı.

Genç kadın yeni dünyasıyla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacaktı. Fallon derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve koridora çıktı. Yataktan kalkan tek kişinin kendisi olmadığını hemen anladı.

Hizmetkârlardan oluşan bir kalabalık koridorda aceleyle ilerliyordu. Fallon aralarına karışıp hizmetkârlara ait merdivenlerden yukarı çıkarken kendisine neredeyse hiç kimse bakmadı. Havada heyecanlı mırıltılar dolaşıyordu. Devamlı konuşma sesleri ikinci kattan gelen yüksek bağırsaların yanında arka planda kalıyordu.

“Şimdi ne yaptı?” diye kıkırdadı bir hizmetçi. Kız eliyle ağzını kapatmış, parlak gözleri oynuyordu.

“Dün gece eve getirdiği fahişeye ilgili bir şey olabilir,” dedi başka bir hizmetçi. Fallon’un bakışını görünce kızardı.

Fallon hizmetçinin kızardığını görünce kendisini hatırladı; artık Fallon değil, *Francis*’ti. Bu ismi zihninde defalarca tekrar-

ladı. Omuzlarını dikleştirip aşağıdaki manzarayı izlemek için tirabzanların üzerinden başlarını sarkıtan hizmetkârlara katıldı.

Bay Adams'ın dün Fallon'la tanıştırdığı hizmetçi Bayan Davies, başının üzerinde bir süpürge sallıyor ve kızıl bir gece elbisesi giyen bir kadını merdivenlerden aşağı kovalıyordu. Kadının kavuna benzer iri göğüsleri hafifçe sallanıyordu. Edepsizce düşük kesimli yakasından neredeyse dışarı çıkacaklardı.

“Çık! Çık dışarı, seni hırsız fahişe seni!”

Birkaç hizmetkâr kâhyaya cesaretlendirici sözler söyleyip darmadağın olmuş kadına hakaret ettiler.

Fallon başını yavaşça çevirerek yanındaki hizmetkârlara bakıp bakışlarını tekrar aşağı çevirdi. Kolalı uniformaları içindeki derli toplu görünümüne rağmen, berbat bir idama tanıklık eden kana susamış bir kalabalığın arasındaymış gibi hissetti.

Kâhya kadının başına süpürgeyi geçirdiğinde tezahüratlar koptu. Bahtsız yaratık çığlık attı ve başını tutarak süpürgeci samanlarını birbirine girmiş saçlarından umutsuzca ayırmaya çalıştı.

“Bu sana Lord'un gümüşlerini çalmanın ne demek olduğunu öğretir!”

“Bayan Davies! Ne yapıyorsunuz?” Bay Adams'ın sesi uzakta, aşağıdaki mermer kaplı giriş salonundan gürledi. Gösteriyi elleri dar kalçalarında, personelin aksine hiç de eğlenmeyerek izliyordu.

“Bekçiyi çağırın, Bay Adams! Aramızda bir hırsız var.”

“Bayan Davies. Bu, Ekselanslarının... misafiri.” Bunları söylerken, tek gözü kadının üzerinde hoşnutsuzlukla geziniyordu.

“Misafirmiş, hah! Ekselansları onu göz göre göre evini soyması için davet etmedi, değil mi?”

Birden tok bir kahkaha duyuldu.

Fallon donup kaldı. O ve sayısı bir düzine kadar olan diğer hizmetkârlar dönüp o tatlı, sıcak sesin sahibini daha iyi görmek için eğildiler.

Bu erkeksi kahkahanın ağına yakalanan Fallon, bir elini peruğuna değdirdi. Başının üzerinde durduğunu hissedince memnun oldu. Adam onu kesinlikle tanımayacaktı. Fallon aynaya baktığında kendisini güçlükle tanıyordu. Yine de hizmetkârların oluşturduğu kalabalığın içinde erimek girişimiyle omuzlarının çöktüğünü hissetti.

“Gözlerim çok iyi görür, Bayan Davies,” dedi tanıdık bir ses. Bu kadife ses Fallon’un karnının düğümlenmesine neden oldu.

Merdivenlerde duran bal rengi saçlı kadın yukarı baktı. Bir eli inip kalkan göğsündeyken ve diğeri hâlâ başını tutarken, yalvardı, “Damon, sevgilim! Yardım et bana! Bu cadiya beni dövmeği kesmesini söyle.” Kadın kâhyaya huysuz bir bakış attı. “Eminim ki karıştırarak bir kazanı vardır.”

Hizmetkârlar kadının bu söylediğini kabul etmediklerini gösterircesine dişlerinin arasından nefes aldılar.

Bayan Davies’in yüzü kendisine yakışmayan bir kırmızılıkla yandı. “Ekselansları! Bu... insanın sizi soymasına izin vermiş olamazsınız.”

Fallon Bayan Davies’in bakışlarını –ve herkesin bakışlarını– takip edip Damon Dük’üne baktı.

Ve nefesi kesildi.

Sahanlığın başında duruyordu. Devetüyü rengi pantolonu dışında üstünde bir şey yoktu. Geniş kaslı, çıplak göğsü gözler önündeydi. Şeytani bir yılan dövmesi göğsünün üst yarısını kaplıyor, omzuna doğru ilerliyordu. Şok ediciydi. Fallon böylesini hiç görmemişti. Özellikle de bir Dük'ün üzerinde.

Adamın siyah saçları neredeyse Fallon'un kolları kadar uzundu. Yüzünün etrafına düz çizgiler halinde düşüyor, omuzlarının kaslı kıvrımına değiyordu. Adam bir beyefendiden çok bir korsana benziyordu. Fallon'un bakışları Dük'ün vücuduna geri gitti. Göğsüne ve düz, kahverengi bir göğüs ucunun üzerinde oynayıp kıvrılıyor gibi görünen şu şeytani, çok renkli yılan.

Bakışları adamın vücudunun geri kalanında gezinmeye başladı. Pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli, ince kıllara baktı. Bu görüntü genç kadının yüzünün kızarmasına neden oldu. Böyle bir görüntüden etkilenen biri değil de, bir erkek olması gerektiğini kendisine hatırlatması gerekti. Etrafını saran ve yanakları kızaran pek çok hizmetçi gibi değil.

"Celeste," dedi Dük ağır ağır. "Nereye kaybolduğunu merak etmiştim." Derin sesinde neşe dolaşıyordu. Bir elini göğsünde gezdirdi. Bu hareket yavaş, uyusuk ve bir şekilde... seksi çağırıyordu. "Uyandığımda yatak soğuktu."

Bir elini Bayan Davies'in ısrarcı süpürgesini savurup yakalamaya çalışarak, "Bu canavar kadına beni dövmeyi bırakmasını söyleyebilir misin, lütfen?" diye çıkıştı kadın hiddetle.

"Onu gümüşleri çalarken yakaladım, Ekselansları." Kâhya elini önlüğünün cebine soktu ve her bir nesneyi bir basamağa koymadan önce delilleri elinde salladı; bir şamdan, krema kâsesi ve tuzluk.

“Celeste.” Dük dilini şaklattı. Gri gözleri haylazlıkla oynuyordu. “Ben de arkadaşlığımın senin için yeterli bir ödül olduğunu düşünmüştüm.”

“Sevgilim, canım, senden asla bir şey çalmam.” Celeste gözleriyle de yalvarıyordu.

Fallon’un yanındaki hizmetçilerden biri gülmesini tutamadı, “Yalancı fahişe.”

Birden yeri döven ayak sesleri duyuldu. “Ekselansları! Ekselansları!”

Dertli görünen bir adam sahanlıkta Dük’ün yanına geldi. Kıpırmızı ve nefes nefeseydi. Dük’ünün üzerinde giysi bulunmaması durumuyla adamın yüzü daha da kızardı. Bakışları etrafta vahşi bir kuş gibi dolaştı. Fallon iğrenç manzaraya tanıklık etmek için bu kadar insanın toplandığını görünce adamın şaşırdığını düşündü. Adam derin bir nefes alarak çenesini sert bir şekilde kolalanmış kravatının üzerine kaldırıp sanki bu tek hareket onu sakinleştirmiş gibi ellerini mürdüm eriği rengindeki ceketinden aşağı itti.

“O kim?” diye fısıldadı Fallon yanındaki hizmetçiye.

Güzel hizmetçi bakışlarını Fallon’a kaydırdı. Cevap verdiği sırada kahverengi gözleri ilgiyle ısınmıştı, “O papağan oda hizmetçisi, Bay Diddlesworth oluyor.”

“Lütfen, Ekselansları.” Oda hizmetçisi bir elini sallayarak küçük, zarif bir daire çizip derin bir reverans yaptı. “Sizi odanıza geri götürmeme izin verin. İpek yeleği olan güzel bir kaşmir ceket çıkard...”

“Ulu Tanrım,” dedi Dük başını hızlı bir şekilde iki yana sallayarak oda hizmetçisinin lafını keserek. Siyah saçları dalgalandı. “Benimle yine giysi konusunu tartışmayacaksın, değil mi?”

Diddlesworth, Dük’ün çıplak göğsünü gösterip süratli bir şekilde konuştu, “A... ama giyinmemişsiniz, Ekselansları. Sadece size yardım...”

Damon sert gözlerle, “Canımı sıkma, Diddleswart,” diye azarladı adamı. “Giysiler konusundaki konuşmaların hiç ilgimi çekmiyor.”

Oda hizmetçisinin yanakları al al yandı. “Diddlesworth, Ekselansları, *worth*.”

Hizmetkârlar kıkırdadı. Fallon bir tımarhaneye girdiğine kesin bir şekilde ikna oldu. Tımarhane. Tam bir tımarhane.

“Pekâlâ.” Oda hizmetçisinin burun delikleri titredi. “O halde giysilerinizle kendim ilgileneceğim. Geri kalanı kolay, Ekselansları, kaşmir göz kamaştırıcı ve şu dâhi terzi birkaç tane ekose pantolon gönderdi ki onlarla...”

“Diddleswart!” dedi Dük. “Git.”

“Elbette.” Oda hizmetçisi ismini birkaç defa düzgün bir şekilde sessizce söyleyerek hızla uzaklaştı.

“Damon, aşkım,” diye inledi merdivenlerdeki kadın. Kalçalarını buruşuk ipek elbisesi içinde sağa sola sallayarak dolgun dudaklarını sarkıtarak Dük’e doğru ilerliyordu.

“Celeste,” diye cevap verdi Dük, neşeli bir monotonlukla. Bir kolunu merdiven direğine sardı. Beyaz mermere dolanan kol kasının çekici esnemesini görünce Fallon’un ciğerleri sıkıştı. Kolunun altındaki siyah kıllar bile erkeksi ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Tuhaftı.

Dük, Celeste'nin ilerleyişini uzak bir ifadeyle izledi, gri gözleri sabitti... arabasındaki o gece parlayan kalay rengindeki gözlere pek benzemiyordu. Ama yine de adamın gülümsemesi sabit duruyordu. Oyulmuş bir taşın yüzündeki donmuş bir gülümseme.

“Ona gümüşleri verin, Bayan Davies.” Adamın gülümsemesi çarpıldı, şeytani bir hal aldı. Bu her kadını karanlık tarafa çekebilecek bir tebessümdü. “Dün gecenin zevkine değer.”

Fallon'un iki tarafındaki hizmetkârlar hareketlenip kıs kıs güldüler.

Celeste arkasından birisi dürtmüş gibi doğruldu. Yanakları al al oldu. “Fahişe değilim, Damon.”

“Sadece bir hırsız,” dedi Bayan Davies.

Dük, kâhyayı susturmak için bir elini kaldırdı. Gülümsemesi yerindeydi ama değişmişti... gergin, katı ve rahatsız görünümlü bir şey haline gelmişti. Fallon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Güzel bir şekilde yontulmuş şu dudakların kıvrımında başka bir şey dolaşıyordu. Dikkatli bir şey. Tehlikeli. Fallon her ne kadar çapkın olsa da, bu adamın hafife alınacak budala bir züppe olmadığını, o anda anladı.

Fallon'un midesi kasıldı ve başka bir iş bulup bulmaması konusunu tekrar düşündü. *Peki arada ne yapardın? Sokaklarda mı yatardın?*

Adamın sesindeki tehlikesiz sakinlik kayboldu. Dük, “Eğer bunu tekrar yapacak olursak, seni sıkıntıdan kurtarmama izin ver. Öncesinde sadece biraz para iste.” diyerek alay ettiğinde Fallon onun isterse ne kadar fena olabileceğini gördü.

Celeste kendisine vurulmuş gibi soluğunu tuttu.

“Şimdilik, gümüşleri al. Bunu çok istiyorsun.” Dük merdiven direğinden uzaklaştığında üstündeki bütün laubalilik kaybolmuştu. “Artık git.”

Celeste’in yanakları kızarmıştı. Bayan Davies’in ellerindeki gümüşü kavradı. Kâhya bir süre bırakmadı. “Ama...”

“Bayan Davies,” dedi Dük sertçe.

“Evet, Ekselansları.” Kâhya üzgünce iç geçirerek gümüşleri bıraktı.

Celeste gümüşleri iri göğsünde tutarak hızla merdivenlerden indi. Dük’ün peşinden gelmesini beklermiş gibi omzunun üzerinden birkaç hızlı bakış attı.

Hizmetkârlar durumu açık bir şekilde onaylamayarak sessizce yorumlarda bulundular.

“Şirret,” diye mırıldandı Fallon’un yanındaki küçük kahverengi gözlü hizmetçi.

“Lord Hazretleri neden kendisini onun gibi fahişelerle harcıyor bilmiyorum,” dedi bir diğeri.

“Kendisine iyi, düzgün bir kız bulabilir.” Hizmetçinin kahverengi gözleri ilgiyle tekrar Fallon’a döndü. Bir parmağını başlığının altından çıkan dolgun bir saç buklesine doladı.

Bay Adams ellerini çırparak giriş salonundan, “Hepiniz dağılın. Görevlerinizin başına,” diye emretti.

Hizmetkârlar dağılmaya başladılar. Minyon hizmetçi Fallon’a cilveli bir şekilde gülümseyerek oyalanıyordu. Şimdi parmaklarıyla kolalı başlığının kenarıyla oynuyordu.

Aniden bir ses yükseldi. Bu ses baharatlı elma şarabı gibi koyu ve yoğundu. “Peki sen kimsin?”

Sert soruyu duyunca Fallon bir şok dalgasının kendisini sardığını hissetti. *Dük'ün onu fark etmemesi gerekiyordu.*

Fallon yavaşça döndü. Nefesini tutup kendisini tanımaması için dua ediyordu. Adam onu taş gibi bir ifadeyle inceliyordu. Fallon uzun olmasına rağmen çelik grisi gözlere bakmak için başını geriye yatırdı. Hürmetkâr bir reveransla yere eğilmeden önce kendisini durdurdu. Dük'ün kokusunu duydu. Hem erkek hem de sıcak ten kokuyordu. Fallon'un boynundaki damar gergin, düzensiz bir tempoyla güçlü güçlü atmaya başladı.

Fallon bir kolunu gövdesine koyarak belden eğilip erkeklere gözgü bir reverans yaptı. "Ekselansları."

Bay Adams merdivenlerden yukarı düzenli bir adımlarla çıkarken, "Ah, Ekselansları," diye seslendi. "Francis'i bu sabah size tanıtmak niyetindeydim."

Dük, Fallon'u hızlıca baştan aşağı süzdü, ardından Fallon'un yanında yanakları kızaran hizmetçiye göz attı. "Belki de benim yerime onunla konuşmalısın. İtaat etmeme konusunda şimdiden yavaş."

Fallon kaşlarını çattı. "Ekselansları?"

"Bay Adams bir emir verdi ve sen burada oyalanıp bir hizmetçiyle flört ediyorsun. Size görevlerinizin başına dönme emri vermedi mi?"

Fallon bakakaldı. *Flört etmek mi?*

Dük soğuk gri gözlerini Bay Adams'a çevirdi. "Hizmetçileri taciz edemeyeceğini anlamasını sağla."

Hizmetçileri *taciz etmek mi?* Hepsi saçma, *imkânsız* senaryolardı... Fallon ateşli itiraz laflarını hazırladı ama kendisini savunmaya fırsat bulamadan önce Dük topuklarının üzerinde

döndü. Fallon Dük'ün koridordan kaybolmasını, geniş, çıplak sırtının hareket ederken dalgalanmasını izledi.

Genç kadın sersemliğini üstünden atarak bakışlarını hızla Bay Adams'a çevirdi. "Sizi temin ederim, efendim, ben hiç de..."

"Dük evindeki hanımlara karşı koruyucudur."

Bahsettiği, onu arabada fazlasıyla utandıran aynı Dük müydü? Bir âşığına personelinin gözleri önünde bu kadar katı bir şekilde davranan aynı Dük müydü? İçinde gerçekten bir parça namus kırıntısı var mıydı? İçinden bir kahkaha balonu yükseldi. Fallon dehşete düşerek parmaklarını dudaklarına bastırdı ve ses ağzı yerine burnundan çıktı; herhangi bir kahkahadan daha korkunç olan boğuk bir alay sesi.

Bay Adams gri kaşını kaldırdı.

Fallon ciddileşip ses tonunu düzeltti. "Elbette öyle. Sizi temin etmeme izin verin, personelinizdeki hiçbir kadını asla taciz etmem." Kâhyayı böyle bir şey için temin etme ihtiyacı duymak ona çok saçma geliyordu. Hem de dört dörtlük bir çapkının, Damon Dük'ü gibi bir adamın uşağına? İblis Dük'ün? Kâhya adamın çatısının altında yaşayan kadınların güvende olduklarını mı söylemek istiyordu? O aşâğılık heriften? Fallon buna inanmayı reddediyordu.

"Pekâlâ, o zaman." Bay Adams hizmetçiye hızlı bir bakış attı. "Gidebilirsin, Nancy. Seni bekleyen ev işleri var ve bu sabah için işleri yeterince karıştırdın."

Nancy kirpiklerinin altından Fallon'a cilveli bir bakış atarak hızla uzaklaştı.

Bay Adams Fallon'a düşünceli bir şekilde baktı. "Bayan Davies mutfakta. Bugün yapacakların konusunda seninle o ilgilenecek."

Fallon başıyla onayladı. "Çok iyi, efendim."

Bay Adams onu değerlendirircesine son bir bakış daha atarak uzaklaştı.

Fallon titrek bir nefes verdi ve tırabzana yaslandı. Bu çok başarılı bir başlangıç değildi ama en azından Dük onu tanımamıştı. Tam tersi. Dük onu personelindeki kadınlardan uzaklaştırmak için uyarması gerektiğini düşünmüştü. Komikti. Ama Fallon güvendeydi. İşine devam ediyordu. Şimdilik.

Altıncı Bölüm

Dominic bir elini saçlarına götürüp kendisini sırtüstü yatağa attı. Celeste ile geçen bir gecenin ardından Dük pek dinlenememişti. Ağzı kıvrıldı. Celeste'in bir hırsız olduğu ortaya çıksa bile, arkadaşlığı... nefisti.

İç geçirerek tembel tembel alnını ovuşturdu. Nefis. Ama yine de kendisini hâlâ... tatmin olmamış hissediyordu. Bu yurt dışındayken de kendisine dadanan aynı huzursuzluktu. Şehirden şehre, ülkeden ülkeye, kadından kadına geçerken peşinden gelmişti ve hâlâ içinde geziniyordu. Eve dönmek bunu değiştirmemişti.

Geri dönüş arzusunu ev hasreti çekmesine bağlamıştı. İngiltere'ye duyduğu ev hasreti. Ama herhangi bir şekilde *yuvasına duyduğu hasret* değil. Yuvası yoktu. Ergenlik yaşına bastığından beri Wayfield Park'a hiç gelmemişti. Bir daha asla da gelmeyecekti.

Doğru, Wayfield Park ona *aitti*. Yaşlı hergele o çatının altında otursa bile. Dominic onu çıkarabilir, bitmek tükenmek bilmez bir şevkle cemaatiyle ilgilenebileceği köydeki peder evine geri gönderebilirdi. Ama büyükbabasının o tuğla ve kayalar-dan oluşan hantal yığının içinde kalıp kalmaması Dominic'in umurunda mıydı ki? Büyükbabası Dominic'in sefil gençlik günlerine sessizce tanıklık eden duvar resimli tavanların altında çürüyüp ölebilirdi.

Bu can sıkıntısının bir açıklaması hâlâ yoktu. Doymak bilmez Celeste ile geçen bir geceden sonra tatmin olmalıydı. Acıyı engellemeye, onu ilhamla doldurmaya her daim hazır olan yan odadaki tuval ve boyaları bile onu çağırıyordu. Lanet olası sıkıntı. Hayatı iki tutkudan oluşuyordu: sevişmek ve resim yapmak. Başka hiçbir şey hissetmesini, büyükbabasının dizi dibinde –daha doğrusu, Bayan Pearce'ın eteklerinde– öğrendiği uyuşukluktan kurtulmasını sağlayamıyordu.

Kızıl tonlu bir günbatımı gibi görkemli, vahşi, yabani saçları hatırlayınca boynu karıncalandı. Gerindi. Kadının yüzü biraz pusluydu –araba loştu, sokaklarsa daha da loştu– ama o saçları asla unutmayacaktı. O gece bıraktığı, zehir gibi bir dili olan kızı hâlâ düşünüyordu. Parmakları fırça tutmak için can attılar. Gün bitmeden kadına dair hatırlayabildiklerini resmedeceğini biliyordu; bütün o ateşi ve vahşi rüzgârı. Fallon O'Rourke. İrlandalı olduğunu tahmin ediyordu. Onu yatağına atamayacaktı ama yine de onu tuvali için yakalayabilirdi. En azından ona dair hatırlayabildiklerini.

Bir elini yüzünde dolaştırarak kadının yerini belirlemeyi düşündü. Teklifine tam olarak yanıt vermemişti... ama bakış-larında bir şey, bir kıvılcım vardı. İkna gücünü doğru miktarda

kullanırsa kadın yola gelebilirdi. Dominic on dört yaşından beri kadınları cezbedip yataklarına giriyordu. Bunu konuda başarılıydı. Zenginliği, mağrur unvanı ve kötü şöhreti en dirençli hanımefendinin bile direncini kırmak için elbirliğiyle çalışıyorlardı. Günah, adamın hayat gayesi haline gelmişti.

Dominic gözlerini kapadı ve parmaklarını gözkapaklarına bastırıp orada büyüyen donuk acıyı dindirmeye çalıştı.

“Ah, uyanmışsınız. Size giysilerinizi getireyim mi, Ekselansları?”

Elini gözlerinden çekip Diddleworth’un yılışık tebessümüne baktı. Çökük yanaklarındaki pudra tabakasının ışığı altında bir kırmızılık belirdi.

Dominic yüzünü buruşturdu. “Daha sonra.”

“Ah.” Oda hizmetçisinin suratı asıldı. Bakışları, üstünde mektupların olduğu, elinde tuttuğu gümüş tepsiye kaydı. “O halde belki bu zamanı eğlence takviminize bakmak ve hangi davetiyeleri kabul edeceğinize karar vermek için kullanabiliriz?”

“Yani sosyete hâlâ davet ediliyor muyum?” Burnundan homurdanma benzeri bir ses çıkardı, ardından dört yıl önce İngiliz sosyetesinin istenmediğine dair verdiği kararın nedenini hatırlayarak sırtıttı.

Genç adam, kızının nişanı şerefine verilen bir akşam eğlencesi sırasında Leydi Waverly’nin bahçesindeki gölete dalmasından sonra, Londra sosyetesinin onu yasakladığını düşünüyordu. Özellikle de Dominic, Leydi Waverly’nin kızını kendisine katılması için ikna ettikten sonra. *Çıplak olarak.* Hafifçe kıkırdadı. Genç hanımefendi yaklaşan düğünü için hiç

heyecanlı değildi. Küçük bir dikkat dağınıklığı içinse oldukça hevesliydi.

“Elbette.” Diddlesworth içermiş bir şekilde burnundan nefes aldı. “Siz bir düksünüz. Herhangi bir şölen için çok arzu edilen bir misafirsiniz. İnsanlar sizin için çok heyecanlılar ve bunda da gayet haklılar.”

Dominic oda hizmetçisinin söylediklerinde biraz doğruluk payı olduğunu düşünse de boğazından anlaşılmaz bir ses çıkardı. Bu sezonun ev sahibeleri onun varlığını muhtemelen her türlü etkinlik için canlandırıcı bir unsur olarak görüyorlardı.

“O halde bırak heyecanlansınlar. Dışarı çıkmak istemiyorum. En azından herhangi bir *sosyete* etkinliğine gitmek istemiyorum.” Sosyeteyi şok etmek artık gerekli değildi. Dominic iflah olmayacağını kanıtlamıştı. Büyükbabasının dediği gibi tam bir iblisti.

Diddlesworth’un gözlerinde hayal kırıklığı parladı. “Ekselansları, kabuğunuza çekilemezsiniz...”

“Kabuğuma çekilme gibi bir niyetim yok. Bu gece dışarı çıkmak niyetindeyim.” Ama can sıkıcı oda hizmetçisine kendisini savunmakla neden uğraştığına dair bir fikri yoktu.

Diddlesworth’un yüzü aydınlandı. “Öyle mi, Ekselansları?”

“Madame Fleur’un evine. Anladığım kadarıyla bir maskeli balo veriyor.”

“Madame Fleur mu?” Kaşlarını çattı. “O bir... sosyete fahişesi değil mi? Bir geneleve mi gidiyorsunuz?”

Dominic ayak bileklerini kavuşturup ellerini başının arkasına koydu. “Bir genelev,” diye burnundan homurdanma benzeri bir

ses çıkardı. “Madame Fleur efsanedir. Saygıdeğer kurumunu aşağılık bir genelev olarak tanımladığını duysa çok gücenirdi.”

“Bunu sadece bu şekilde tanımlamak aklıma geliyor, Ek-selansları. Oraya gitmenin size bir faydası yok.” Diddlesworth, Dominic’in eski kafalı, yaşlı büyükbabasını hatırlatacak şekilde kaşlarını çattı. Genç adam bunu fark edince acı bir hap yutmuş gibi oldu ve en başta lanet olası bir oda hizmetçisini zorla kabul ettirmesinde Adams’a neden izin verdiğini sorgulamak zorunda kaldı. Bir oda hizmetçisi olmadan yurt dışına gitmişti. Şimdi de bir oda hizmetçisine kesinlikle ihtiyacı yoktu. Ama Adams’ın sabit alışkanlıkları vardı ve bir evi 1810 yılındaymış gibi, peruklu uşaklar ve müşkülpesent oda hizmetçilerinin bütün o ihtişamı ve töreniyle birlikte yönetmeye inanıyordu.

“Şimdi bak, *Diddleswatts*...”

“*Diddlesworth*.”

“Bakıcım değilsin. İstedğim yere, istediğim zaman giderim. Yaşayış şeklim hoşuna gitmiyorsa başka bir yerde iş aramakta serbestsin. Anlıyor musun?”

Diddlesworth başıyla gergin bir şekilde onayladı. Ama kaşlarını hâlâ çatıyordu.

“Güzel.” Dominic yan tarafına yuvarlanarak oda hizmetçisine arkasını döndü. “Bu kadar, *Diddleknot*,” dedi omzunun üzerinden. “Sana ihtiyacım olursa haber veririm. Beni tekrar rahatsız etme.”

Adamın kızgın nefesini duydu ama oda hizmetçisi bu defa isminin doğru söylenişi konusunda onu düzeltmedi. “Pekâlâ, efendim.”

Dominic odadan uzaklaşan yumuşak ayak sesine gülümseyip bu züppe istifa etmeden önce ne kadar ileri gitmesi gerekeceğini merak etti. Belki o zaman Adams onun bir oda hizmetçisine ihtiyacı olduğu meselesini bir kenara bırakabilirdi. İblis Dük'ün bir bekçi köpeğine ihtiyacı yoktu.

“Bu kova çok ağır.”

Fallon, Nancy'nin yumuşak nidasına aldırmayıp dikkatini giriş salonundaki masaya taşıdığı devasa çiçek aranjmanına odakladı. Bunu yaparken kolları geriliyordu ama ortalama bir erkeğin su ve çiçek dolusu bir vazoyu taşıyabileceğini biliyordu ve ortalama bir erkek gibi görünüyordu.

“Ah!” diye homurdandı Nancy.

Fallon hizmetçinin kovayı büyük bir gösteriyle, mermer zemine bıraktığı yere hızlı bir bakış attı. Hizmetçi kız belini ovarken yüzünde acı bir ifade vardı.

Vazoyu yere bırak ve arkaya bakma. Bakışlarıyla karşılaşma. Fallon kızdan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı –özellikle de Dük'ün ikazı kulaklarında çınlarken– ama kız Fallon'u gölge gibi takip etmişti.

Hizmetçi tekrar denedi. İnleyerek kovayı tekrar kaldırdı. “Ah, bu çok ağır.”

Fallon vazoyu mermer yüzeyli masanın ortasına yerleştirerek sessizce iç geçirdi. Ne gibi bir seçeneği vardı ki? Kanlı canlı bir erkek çekici bir kadını asla görmezden gelmezdi. Özellikle de yardıma ihtiyacı olan birisini... ne kadar yalandan olsa da. Fallon da bir erkek gibi görünüyordu. Omuzlarını dikleştirerek hizmetçiye döndü.

Nancy ıslıl ıslıl bakan gözlerle gülümsedi.

Fallon gerildi.

Kız kovayı indirerek yüksek merdivene doğru sitem dolu bir bakış attı. Dudaklarını hoş bir tavırla sarkıttı. “Hep şu korkunç merdivenler yüzünden.” Ellerini kalçalarına koyarak gerindi. Göğüsleri de elbisesinin önünde gerildi.

Fallon burnundan alaycı bir ses çıkarmamak için kendisine engel oldu. Nancy gibi kızları bütün hayatı boyunca görmüştü... işlerini yapmaları için başkalarını ikna etmekte cazibelerini kullanırlardı. Fallon bu riske asla girmemişti. Er ya da geç bir ödeme beklenirdi. Genç Nancy ya bunu bilmeyecek kadar saftı ya da zamanı geldiğinde karşılığını vermeye istekliydi.

Fallon hoşnutsuzluğunu bildiren bir lafı yutkunarak ileri doğru yürüyüp kovayı aldı. Kendine düşen rolü dolu dolu oynamaya kararlıydı. Bu, *kendi* belini kırması anlamına gelse bile. “İzin verin, ben alayım.”

Nancy ellerini iri göğüslerinin önünde çırpıttı. “Ah, size izin veremem...”

Fallon başını eğerek Nancy’nin göremeyeceği yerde gözlerini devirdi. “İsrar ediyorum. Bu sizin için fazla ağır.”

“Ah, çok nazıksınız,” dedi abartılı bir şekilde. Öne çıkarak Fallon’un kolunu sıktı ve elini hemen çekmedi.

“Bunu nereye götüreyim?”

“Büyük yatak odasına. Günde iki defa oraya taze kömür sağlamaktan sorumluyum.”

Fallon, Nancy’nin ondan günde iki defa bir kovayı yukarı kata çıkarmasını beklemediğini umarak başıyla onayladı.

Fallon kıza hafifçe gülümseyerek kovayla birlikte yukarıya çıktı. Koridorda ilerlerken değerli, altın iplikli halının üzerine kömür dökmemeye dikkat ederek ihtiyatlı bir şekilde yürüyordu. Büyük yatak odasının kapısına canlı bir şekilde vurdu. Mutfakta çalışıp sabahın çoğunda aşçı için ayak işlerini yaparak geçirmişti ve Dük'ün evde olup olmadığını bilmiyordu. Kapıyı tekrar çalarak birkaç dakika daha bekledi. Yanıt yoktu. Yavaşça kapıyı açtı ve karanlık odaya girdi. Odamın sessizliği onu neredeyse bir kilisenin kutsal mekânına girmiş gibi, saygılı bir havası varmış gibi hissetmesine neden oldu. Duvarları içinde kesinlikle her çeşit ahlaksızlığı yapan erkeği düşününce bu his anlamsızdı.

Perdeler kapalı olduğu için oda gece gibi karanlıktı. Perdelerin arasından sadece çok cılız bir ışık sızıyordu. Kırmızı ve turuncu korlar ızgarada parlıyordu. Fallon kendisini izinsiz giren biri gibi hissederek aceleyle o yöne doğru ilerledi.

Yürürken karanlık ve küf kokulu odayı inceledi; burası gerçek bir aslan iniydi. Ama aslan dışarıda, diye kendisini rahatlatıyordu Fallon. Kırıksık beyaz örtüsüyle, dört direkli, dev bir karyola bir duvara dayanmıştı. Gözlerini kırıp bu manzara karşısında durdu. *Beyaz mı?* Bir güvercinin göğsü kadar bakireye yaraşır ve saf. Her nedense İblis Dük'ün kızıl çarşafların içinde örtünerek uyumasını bekliyordu. Ya da siyah. Onu orada çok iyi canlandırabiliyordu. Şeytani yakışıklılıktaki canavar adam, pek çok âşığından birisiyle aşk oyununda. Bu düşünce üzerine Fallon'un kalbi sıkıştı.

Adam sayesinde bu oyunun neler gerektirdiğine dair çok iyi bir fikri vardı. En azından başlangıcı hakkında. Fallon zihninde o geniş elin bir göğsü dudaklarına götürdüğünü,

onu tutup sıktığını görüyordu. Ne yazık ki hayalinde o göğüs kendisinininkine benziyordu. Boynundan yukarı bir ateş çıktı. Karnı kasılıp büküldü. Genç kadın bir elini karnına dayadı.

Bakışlarını heybetli yataktan çekti... ve İblis Dük'ün o çarşafların arasında– onunla *birlikte*– sarmaş dolaş olmuş görüntüsünü zihninden uzaklaştırdı.

Yatağı henüz kimsenin toplamaması tuhaftı. Odanın mobilyaları, bir Dük'ün yatak odası için uygun bir şekilde varlıklı olsa da, Dük'ün *kendisiyle* uyuşmuyordu. Aklında asil bir Dük'ün yaşayacağı bir yatak odasının aynısı olmasına rağmen, bu oda genç adamı yansıtmıyordu. Krallığa ait bir Dük'ün yapabileceği gibi değil, daha çok –üzerine bir şeyler giydiğinde– basit bir şekilde giyiniyordu. Siyah bir ceket, bir yelek ve siyahlı bir kravat. Varlıklı odada hiçbir şahsi eşya yoktu. Fallon bu odanın sadece bir yaşama yeri olduğu hissine kapıldı. Başka bir şey değil. Bir yuva bile değil.

Geniş bir maun masa balkona açılan camlı kapıların önünde bir canavar gibi belli belirsiz görünüyordu. Fallon, Dük'ün muazzam masada çok ender olarak oturduğunu tahmin etti. Bu Dük'ün çalışkan yönünü gösterirdi. Fallon kederli bir şekilde gülümseyerek ızgaranın önünde diz çöküp kapağını açtı. Dük'ün sıkı bir şekilde çalıştığı tek şey muhtemelen günah işlemekti.

Fallon bir elini dizine yerleştirerek –ve pantolonunun sağladığı hareket özgürlüğünün tadını çıkararak– kömürlerin içine bir kürek daldırıp için için yanan ızgaraya birkaç kömür daha ekledi.

“Bu gürültü de ne?”

Fallon küreği kovanın içine düşürdü. Aniden çıkan sert ses karşısında elini boğazına götürdü. Dönerek korkuyla kırışık yatağın kar yığınları arasından çıkan dev bir canavar gibi kımıldayıp hareket etmesini izledi. Siyah bir kafa, nevresim takımı yığınının ortasından fırlayarak belirdi. Fallon'un ağzı kurudu. Boğazı sıkıştı. *Hayır.*

Bir kolunu yüksek yastığın altına alan Dük, diğer kolunun dirseği üzerinde kalktı. Gözlerini kırpıp başını kaşdı. Dağılmış siyah saçları omuzlarına dökülmeden önce dört bir yana uçtu. Pullu yılan dövmesi sanki canlıymış ve adamın teni üzerinde nefes alıyormuş gibi kaslı omzunun hareketiyle kımıldadı. Fallon'un ağzı devamlı olarak kuruyup sulanıyordu. Adamın vücudu nazik bir soylununkinden daha çok, tarlada çalışan genç bir işçininkine benziyordu. Ve o dövme... kötü kalpli bir korsana aitti.

Genç adam Fallon'un ızgara önünde yere çömeldiğini görmeden önce birkaç defa gözlerini kırptı. Fallon'un parmakları kovanın sapını tuttuğu yerde uyuşmaya başladılar.

“Burada ne yapıyorsun?” Adamın genizden çıkan derin sesi, Fallon'un tüylerini diken diken etti. “Diddlesworth’a rahatsız edilmemek istediğimi söylemiştim.”

Genç kadın sessizce ayağa kalktı. Şu hafif kapalı gözlerdeki bakış midesini titretiyordu. “Affedersiniz.” Bir bayanın yapacağı şekilde reverans yapmasına son anda engel oldu. Kısaca eğilerek karnındaki kelebekleri yatıştırmaya çalıştı. “Bağışlayın beni. Odanıza kömür götürmem söylenmişti.” Arkasını işaret etti. “Ve kapıyı da çaldım.”

“Çaldın mı?” Dük esneyerek doğruldu, beyaz yatak örtüsü belinde toplanıp çıplak gövdesini ve fazla bronzlaşmış... fazla kaslı tenini –en azından Fallon’un tembel, rahatına düşkün soylu bir erkek hakkındaki fikirlerine göre– açığa çıkardı. Boştaki elinin parmakları adamdan ve kimliğinden hoşlanmamasına rağmen dokunmak ve okşamak isteğiyle seğirdi. Onun gibi erkeklere bağışıklığı olması gerektiğine rağmen.

“Fred miydi?” Adam uykulu gözlerle ona bakıyordu.

Tam da genç kadının düşündüğü gibi. Bir uşak hiç fark edilmezdi. Önceki cezasına rağmen hatırlanmasının da gücü olduğu anlaşıyordu.

Fallon yutkunup kuru ağzını ıslatmaya çalışarak, “Francis,” diye cevap verdi biraz gecikmeden sonra.

“Ah, Frank.”

Genç kadın onu düzeltmek için dudaklarını araladı ama sonra durdu. Frank. Francis. Ne önemi vardı? Oda hizmetçisiyle arasında yaşananlara tanık olduğu gibi, Dük isimlerin biçimlerini bozmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Adam bir elini önüne düşen gür saçların arasından geçirdi. Siyah bukleler ipeksi bir perde gibi yerlerine geri düşüp yanaklarının güçlü hatlarını çevrelediler. Uçları omuzlarının üstünde ritmik bir şekilde sallanıp Fallon’u büyüledi. Dük bir cliyle gözlerini ovaladı. “Genelde öğleden önce kalkmam.”

Elbette. Geceyi âlem yaparak geçiren pek çok başıboş soylu erkek gibi. Çoğu değersiz kişilerdi. Buna Dük de dâhildi. “Evet, Ekselansları, bir daha tekrarlanmayacak.”

Adam beyazlar yığınının geri düştü, yan tarafına dönüp Fallon’a gitmesini ifade etti. Genç kadın bakışlarını Dük’ün geniş

sırtından ayırdı ve kovanını zorla çekip Lord Hazretleri'nin odasına bir daha asla girmemek için ant içerek hızla kapıya doğru ilerledi. Nancy tatlı sözlerle ne kadar yalvarırsa yalvarsındı. Ayakları uzun tüylü kadife halının üzerinde hızlı bir şekilde hareket etti. Adamın uykuya daldığı sırada iç geçirmesinin sesi büyük yataktan kendisine kadar ulaştı. Bu ses kadının içinde yankılandı ve Fallon ürperdi. Eli kovanın sapında titredi. Bir daha asla.

Yedinci Bölüm

Fallon patikayı hızla dönüp soluk soluğa çok geç kalmadığını, Marguerite'in kararlaştırdıkları bankta hâlâ onu beklediğini umdu. Başlığının yerinde olduğundan, başının çoğunu kapattığından emin olmak için başlığına eliyle hafifçe dokundu. Kesilmiş dalgalarını terbiye etmek için bütün tokaları kullanması gerekse de saçlarının kısa kısımlarını tokayla geriye doğru tutturmayı başarmıştı.

Neyse ki Marguerite onu her zamanki banka bekliyordu. Ağırbaşlı bir şekilde durmuş gölete bakıyordu. Başlığı kendisine yakışır şekilde yüzünü çevreliyor, siyah saç tutamları yüzünün kenarlarında duruyordu. Fallon'u gördüğünde yüzündeki ifade canlandı.

Fallon yanına oturduğunda, "Gelmeyeceksin diye korktum," dedi Marguerite. Fallon çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Çantanın içinde Dük'ün evine girmeden önce tekrar giyeceği giysiler vardı.

“Çıkarken biraz sıkıntı yaşadım.” Aslında giysilerini değiştirmek için Dük’ün evinin dışında bir tuvalet bulmak, planladığından daha uzun sürmüştü.

“Notunda yeni bir iş bulduğundan bahsetmişsin ama başka bir bilgi yoktu. Günlerdir endişe içindeydim.” Marguerite kaşlarını çattı. “Bayan Jamison’ın yanındaki işine ne oldu?”

“Her zamanki şeyler.”

“Ah, Fallon,” diye mırıldandı Marguerite. Sesinde biraz acıma biraz kızgınlık vardı. Evie’nin tepkisinden çok da farklı değildi.

Marguerite, Fallon’un bir mağazanın vitrininde bir zamanlar beğendiği porselen bir bebek gibi minik, güzel ve hiç kuşkusuz Penwich’ten bugüne kadar çıkan en hassas kişiydi. Yine de bir işte tutunma konusunda Fallon’un yaşadığı zorluklarla hiçbir zaman karşılaşmamıştı. Şifalı elleriyle çok aranan biriydi. Hasta bakıcı olarak sosyetedeki birçok eve girip çıkmıştı. Varlığı değer ve saygı görüyordu. İşverenler ona sadece nezaketle davramıyorlardı.

“Endişelenecek bir şey yok,” diye teselli etti Fallon hızlı bir şekilde. Marguerite ve Evie, yıllar önce Fallon’u okulda kurtarmaya gelseler de, Fallon kendisi hakkında hâlâ kurtarılması gereken zavallı bir yaratık olduğunu hissettiklerini düşünmekten nefret ediyordu. “İşleri yoluna koydum.”

“Koydun mu?” Marguerite siyah kaşını kaldırdı, berrak kahverengi gözleri parladı.

“Damon Dük’ünün yanında daha iyi bir iş buldum.”

Marguerite’in açık kahvesi gözleri şaşkınlıkla açıldı. “İblis Dük’ten mi bahsediyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Bu tanımlama üzerine Fallon'un midesi kasıldı. Dudakları titrek bir şekilde gülümsedi. "O halde onun hakkında bir şeyler duydun?" Mantıklıydı. Marguerite Fallon'a göre daha yüksek çevrelerde yaşıyordu.

"Yakın zamanda Londra'ya döndüğünü mü, evet ve tamamen sütü bozuk biri olduğunu mu? Evet, onu da duydum. Aynı zamanda şöhretinin, babasının..." Öne eğilip sesini kısıtı, "kıskaç bir koca tarafından bir düelloda vurulup öldürülmesiyle rekabet ettiğini de duydum. Söylenene göre hiçbir kadın onun yanında güvende değilmiş ve evli hanımları tercih edermiş; onlar daha değerli avlarmış. Böyle bir adam için çalışarak güvende olduğundan emin misin?"

"O kadar çok mu şey duydun?"

Marguerite omuzlarını silkti. "Leydi Danford tedavisine başlamadan önce ona dedikodu sayfalarını okumamı ister. Sanırım bu onu rahatlatıyor."

"Güvende olacağım."

Marguerite başını iki yana salladı. Her zaman pragmatikti. Penwich'teyken dikkatli olan her zaman oydu. Başı derde girmeyen tek kişi. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Fallon dikkatini pelerininin yıpranmış kenarına verip parmaklarıyla oynadı. Uzaktaki tepede çocuklar kazları ekmek parçaları yağmuruna tutarken kazlar ötüyordu. Genç kadın Marguerite'in başvurduğu hileyi hiçbir zaman anlamayacağından ya da onaylamayacağından korkuyordu.

Fallon nefesini tutarak itiraf etti, "Benim bir kadın olduğumu bilmiyor."

"Ne?"

Fallon başını kaldırdı. “Dük bir kadın olduğumu bilmiyor.”

Marguerite’in gözleri arkadaşının üzerinde gezindi. “Anlamıyorum.”

“Ona sunduğum şeyi görüyor.” Fallon dudaklarını ıslatıp Marguerite’in kınaması için kendisini hazırladı. “Şimdiye kadar ona gösterdiğim şey de bir erkek.”

“Bir erkek mi?” Marguerite bu kelimeyi sanki daha önce hiç duymamış gibi telaffuz etti. Uzun bir süre boyunca kafası karışık bir şekilde konuşmadan Fallon’a baktı.

Fallon ayaklarının yanındaki çantayı tekmeledi. “Francis oldum.”

Marguerite çantaya baktı. Eliyle göstererek sordu, “Orada ne var?”

“Giysi.” Fallon yüzünü buruşturup isteksizce itiraf etti, “Uşak üniformam.”

Marguerite göğsünden çıkacakmış gibi bir elini kalbine bastırdı. “Neden?”

Fallon ellerini yün eteğinin üzerinde gezdirdi. “Sanırım nedenlerimin ne olduğu belli. İki yıldır neredeyse her hafta parktaki bu bankta buluştuk.” Eliyle etrafını gösterdi. “Başıma gelen her şeyi biliyorsun.”

“Ama bunu düşündüğüne dair hiçbir zaman bir ipucu bile vermedin! Bu biraz... *fazla* değil mi?”

“Penwich’te olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

Marguerite’in gözlerindeki ışık kayboldu. Fallon ve Evie gibi sorun yaşamamış olabilirdi ama Penwich’te bulunduğu zaman çok zor geçmişti. Minyon olduğundan daha iri kızlar

için bir hedefti. Fallon ve Evie günün her dakikasında ona göz kulak olamıyorlardı. Marguerite'e zorbalık etmiş, yemeğini çalmışlardı. Yetersiz beslenmeden dolayı hasta ve hastalıklara yatkın olduğundan, zamanının çoğunu revirde geçirmişti. Burası hiç kuşkusuz şifa dağıtmak konusuna ilgi duymaya başladığı yerdı. Fallon bazen arkadaşının diğer pek çok Penwich kızı gibi öleceğinden korkardı.

Fallon boğazındaki yumruya rağmen yutkundu. "Hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa yaptık. Hepimiz."

"Hatırlıyorum," dedi monoton bir sesle. Zihni, şüphesiz bir şekilde geçmişlerinin karanlık yollarında, hayatta kalmak için çabalarırkenki eski hallerinde gezinirken sesi yumuşak ve kontrollü çıkmıştı. "Peki hilen ortaya çıkarsa ne olacak?" Açık kahverengi gözlerini Fallon'a kilitledi. "O zaman ne olacak? Seni tutuklayabilirler... belki seni bir tımarhaneye bile yatırabilirler. Hasta bir kadın olduğunu... aklını kaybettiğini söylerler."

"Sadece bir uşak taklidi yapıyorum. Prens Albert'ı taklit etmiyorum." Küstahça gülümsedi. "Ayrıca yakalanacağımı kim söylüyor ki? Yeterince uzunum. Hiçbir zaman narin, minyon tipli biri olmadım." Marguerite'i neredeyse kıskançlıkla inceledi. "Senin gibi değilim."

"Narin değilsin, doğru ama her şeyinle bir kadınsın." Marguerite onu inceledi. "Dük'e dair duyduğum her şeyden söyleyebilirim ki adam kadınlardan anlıyor. Senin kim olduğunu anlayacak. Demedi deme. Yakalanacaksın."

"Henüz bulmadı. Aslında personelindeki kadınlarla flört etmemem için beni uyardı."

“Ne?” diye sordu kahkahayla. Marguerite başını iki yana salladı. Omzundaki, sosise benzeyen kalın bukle, oynayıp güneş ışığını yakalarken mavi-siyah bir renkle parladı.

Fallon elini salladı. “Benim hakkımda bu kadar konuştuğumuz yeter. Senin neler yaptığını duymak istiyorum.” Zihninde, yakalanacağını an meselesi olduğu konusunda ısrar edip Marguerite’in haklı olduğunu söyleyen fısıltıdan kendini kurtarmalıydı. *Senin kim olduğunu bulacak.*

Omurgasından yukarı bir ürperti dolaştı ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğu konusunda tam olarak emin olamadı.

Fallon doğruldu ve bir araba evin önüne yaklaşınca kenara çekildi. Atın yeri döven nalları durmak için yavaşladı. Gıcırdayan demir kapıyı yağlamak için kullandığı yağ tenekesini kenara bırakarak topuklarını birbirine vurup ziyaretçiye kapıyı açtı. Arabadan kimin ineceğini merak ediyordu. Gelen kişi Dük’ü ziyaret eden başka bir *hanımefendi* miydi? Daha iyi bir kelime bulunabilirdi.

Bir uşak tünediği yerden inip kapıyı açtı ve asil görünümlü, siyah kalın yünlü giysiler içindeki bir beyefendi aşağı indi. Uzun boylu ve ince yapıydı. Evi kibirli bir şekilde süzdü. İçeriden burnuna kötü bir koku gelmiş gibi burun delikleri titredi.

Adam pirinç başlı bir baston kullanarak kararlı bir süratle ilerlerken Fallon’un bulunduğu yere bir defa bile bakmadı. Sanki Fallon yoktu. Sanki kapıyı onun için açan yalnızca bir heykeldi. Ama ne de olsa hizmetkârlardaki temel kural buydu. Ne kadar

diklat çekmezlerse, o kadar iyiydiler. Başını eğerek tatmin duygusuyla gülümsedi ve bu sırada ziyaretçiyi gizlice izledi.

Adam ön kapıyı çalarken Fallon'un karnında tuhaf bir rahatsızlık hissi oluştu. Adamın sırtı dimdik ve katıydı, başka bir lordu andırıyordu. İsteklerinin başkaları için bir yük olup olmamasını asla umursamayan birini. *Vikont Hunt*. Vikont mantıksız olsun ya da olmasın ne isterse Fallon'un babasının bunları yapmasını beklerdi. Babası sadece O'Rourke'tu. Bir kişi değildi. Bir insan değildi. Kızına bakmak için mücadele eden, ona bir yuva vermek, annesiz bir çocuğun her şeyi olmak için çabalayan bir baba değildi.

Acı düşüncelerini, babasını erkenden mezara gönderen adamdan uzaklaştırarak kapıyı kapadı. Yabancı kapıyı çaldı. Şapkasını çıkarıp gümr, beyaz saçlı başını ortaya çıkardı. Adamdan nefret yayılıyordu ve Fallon bu ziyaretçinin Dük'e karşı sevgi duymadığından şüphelendi. Bir uşak ön kapıyı açtı. Beyefendi tek kelime etmeden içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

Fallon, kendisine rağmen merak ederek adamın arkasından birkaç dakika baktı. Ziyaretçinin içinde Dük'e karşı hiçbir sevgi olmamasını neden umursuyordu ki?

Bay Adams'ın sözlerinden etkilenmemişti ve işverenine karşı sadakat beslemeye başlamamıştı. Dük'ün çıplak göğsü geceleri zihninde belirmiyordu. Odasındayken gözlerini kapadığında, adamın sesi zihninde dolaşp ateşli sözleriyle kulaklarını dolduruyordu. *Sana zevk verebilirim*. Fallon yanakları alev alev yanarken, *bunun* asla gerçekleşmeyeceğine yemin etti.

Sekizinci Bölüm

“Uyan, seni sapık!”

Dominic başının üzerine bir yastık çekerek beynine giren bu sert sesin sadece bir kâbus olduğunu düşündü. Ses gerçek olamazdı. *Burada* olamazdı. Ama Dominic kendisine bunu söylerken bile yaşlı adamın yatak odasında *durabileceğini –duracağını–* biliyordu. Rupert Collins’in mektupları genç adamı iki kıtada takip etmişti. Torununun tekrar İngiliz topraklarında olduğunu öğrenince davet edilmeyi beklemeyecekti.

Sonunda bastonun ucu yatağa kondu. Baston Dominic’e tehlikeli bir şekilde yakındı. Büyükbabası bastonu sallarken yatak çöküp titredi. “Sana *kalk* dedim!”

Dominic inleyerek yastığı geri çekti ve bir daha asla görmek istemediği adama dik dik baktı. İngiltere’ye döndüğünde aşâğılık herifle yeniden karşılaşması gerekeceğini biliyordu. Er ya da geç. Büyükbabası bunun gerçekleşmesini sağladı.

Bastonun ucu yatağa girip Dominic'in kaburgalarını çizdi. "Kalksana." Yaşlı gözleri o anda Dominic'in dövmesine takıldı. Titreyen parmağıyla dövmeyi gösterdi. Sesi titreyerek, "Şeytanın sembolünü mü taşıyorsun?"

Dominic dövmeye göz attı. "Ne? Bu mu?"

"Kötülüğü sembolize ediyor."

Dudakları kıvrıldı. "O halde üstümde durması uygun."

Büyükbabasının kırıksık dudakları ağzının içinde kayboldu. Yaşlı adam eski halinin bir gölgesi gibiydi. Bir zamanlar güçlü kuvvetli, Dominic'in gençliğindeki göz korkutucu olan yapısı artık aynı değildi.

Dominic bastonu elinin tersiyle yataktan itip abartılı bir iç geçirişle yastıklara yaslandı. "Demek hâlâ hayattasın."

Büyükbabasının gri kaşları kalktı. "Senin için bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum. Benim ölüp çürümemden başka bir şey istemezsin."

Dominic omuzlarını silkti. Bu tembel hareket, parmak uçlarıyla avcunun içine dokunup dokuz yaşında kendisine verilen buruşuk yara izli deriyi takip ederken aldattıcıydı. Nefes aldı, neredeyse alev çıkarmadan yanan derinin kokusunu alabiliyordu. Keskin çığlıkları ve Bayan Pearce'a, dedesinin dalkavuşuna durması, ateş gibi sıcak demir çubuğu çekmesi için seslendirdiği yalvarışları zihninde yankılandı.

"Seninle ilgili yapabileceğim her şeyi yapana kadar diğer tarafa gidemem."

"Yeterince yapmadığını mı söylemek istiyorsun?"

“Tanrı biliyor ki denedim. Babana benzemene engel olmaya çalıştım ama yapabileceğim bir şey daha var.”

“Her zamanki cezalarını uygulaman için biraz büyüdüm artık. Ayrıca emrindeki Bayan Pearce emekliye ayrılmadı mı?” Dominic başını eğdi. Geniş, iri kemikli kadın çocukluk yıllarında onu dehşete düşürmüştü. Genç adamın yanındaki eli gerildi.

Büyükbabasının bakışları Dominic’in kıvrılmış eline kaydı. “Seni kumar oynarken yakaladı. Baban oynadığı kumar yüzünden dukalığı neredeyse iflas ettirecekti. Bayan Pearce’ın tepkisi yersiz değildi.” Göğsü şişti. “Vekiller seni yetiştirme konusunda beni görevlendirdiler...”

“Çünkü babamın tarafında yaşayan tek akrabam bir ayağı çukurdaki yaşlı bir halaydı.”

“Çünkü ben bir pederim *ve* bir baronun ikinci oğluydum. Senin düzgün bir ahlaki rehberliğe ihtiyacın olduğunu biliyorlardı; babanın sana veremediği yegâne şey.”

“Evet. Bayan Pearce’ın ise ahlakı çok iyiydi.”

Yaşlı adamın gözlerinde bazı hisler belirdi. Sesi kısıldı. “Onu, aldığı hararetili önlemler için o gün azarlamıştım.”

“Ama onu hâlâ mürebbiyem olarak tutmaya devam ettin.”

“Senin için en iyisini istiyordu. Benim gibi. Ne de olsa damarlarında babanın kanı var...”

Dominic’in elleri yatak örtüsünün üzerinde gerildi. Bu sözleri daha önce çok duymuştu. “Neden buradasın?” Elini yorgun bir şekilde salladı. “Günah yuvasına karşı cesaretle durarak burada ne yapıyorsun?”

“Ruhun için son umudum senin yuva kurduğunu görmek. Sen bunu yapana kadar cennetin rahatlıklarını kucaklayamam. Eğer Tanrı korkusu olan, düzgün bir kadınla evlenirsen sonunun baban gibi olmaması için bir şansın var...”

“Yani seni hayatta tutan tek şey bu mu? Senden kurtulmak için sadece yuva kurmam mı?” Bu soruyu içinde bir öfke kabardığı, kanı damarlarında şiddetle yakarak aktığı sırada aldatıcı bir hafiflikle sordu. Kollarını başının arkasında kavuşturdu. Tek parmağıyla avucundaki bozulmuş deriyi takip ediyordu. “Evlilik, hımm. Bu üstünde düşünülecek bir şey.”

Büyükbabasının yüzündeki yorgun çizgiler sarkıp onu üzgün bir av köpeği gibi gösterdi. Herkesin iddia ettiği kadar güzel –on yedi yaşında bir Dük’ü baştan çıkaracak kadar güzel– annesinin bu adamın neslinden gelmesi şaşırtıcıydı.

“Kesinlikle. Olası adayların bir listesini yaptım.” Ceketine, tahminen listenin durduğu yere vurdu. “Hepsi iyi kadınlar. Bunu düşünür müsün?” Büyükbabası, önündeki pirinç başlıklı bastonuna iki elini de dayayıp Dominic’in cevabını beklemeye başladı.

Dominic doğrularak birkaç defa yastığını yumrukladı. “Hiç sanmam. Hiç de sağlıklı görünmüyorsun. Kışı çıkaramayacağına bahse girerim, ihtiyar.” Zalimce gülümsedi. Karanlık bir öfke kaliteli bir kırmızı şarap gibi içinde çarpıcı ve kuvvetli bir şekilde fırl fırl dönüyordu.

“Yani, olduğun gibi devam mı edeceksin?” Büyükbabası onu sert, soğuk bakışlarla inceledi. Boğumlu elleri bastonunun başında esnedi. “Ah, senin hakkındaki her şeyi duydum. Yurt

dışındaki macera hikâyelerin buraya kadar geldi. Baban kadar ahlaksız biri oldun.”

Dominic gülümsedi. Dedesinin gözlerindeki kınamadan dolayı aşırı bir şekilde memnun olmuştu. Küçükken bu adamın onayını kazanmak için çok fazla uğraşmıştı. Asla başaramamıştı. Bir süre sonra yaşlı adamın beklentilerinin altında yaşamının daha kolay olduğuna karar vermişti. “Seni hayal kırıklığına uğratmak hayatımdaki en büyük hırslardan birisi.”

“Bir vârisin olmasını istemiyor musun?”

İçi acıyla doldu. “Bu ailenin büyük geleneğini sürdürmek için mi?” Boynunu çevirerek omuzlarındaki gerginliği azalttı. “Hayır, teşekkür ederim.”

Hiç kuşkusuz büyükbabası farklı biri olsaydı Dominic farklı biri haline gelirdi. Dominic günah ve ahlaksızlık konusunda eline geçen her fırsatta kendisini kaybetmez, uyuşukluktan kaçma arayışına girmezdi. Ahlaksız olan ne varsa, Fallon O’Rourke gibi bir kadının kaçmasına neden olacak ne varsa bünyesinde barındırmazdı. *İyi bir kadın. Düzgün.* Kadın halktan biri olmasına rağmen –öyle olduğunu tahmin ediyordu– muhtemelen büyükbabasının onaylayacağı türden birisiydi. Rupert Collins kişinin ahlaki saygınlığına toplumdaki yerinden daha çok önem veriyordu.

Dominic de Fallon O’Rourke’u onaylıyordu. Onaylıyor muydu? Lanet olsun. Bu güçsüz bir tanımlama gibi görünüyordu ama kadını devamlı olarak düşünmesini başka nasıl açıklayabilirdi ki? Onu bir daha göremeyecek olması yazıktı.

Büyükbabasının sesi düşüncelerini Fallon O’Rourke’dan uzaklaştırdı. “Seni Tanrı korkusu duyacak şekilde yetiştirdim.”

Korku. Evet, önündeki adam ona korku hakkında çok şey öğretmişti. Asla unutamayacağı şekillerde. Bayan Pearce'ın çocuk odasına yaklaşan ağır ayak seslerini hatırlıyordu. Sırtına inip canını yakan bastonu. Avucunun içine bastırılan ateş gibi sıcak demir çubuğun yakışını. Kilisenin sert zemininde dizleri üzerinde geçirdiği soğuk ve sonsuz geceleri, günlerce oruç tutmaktan karnının kasılmasını. Bayan Pearce hayatın kendisinden daha geniştir. Dominic'in dünyasından. Büyükbabasının onun için uygun bulduğu dünyadan.

Dominic'in dünyası ızdırapla dolmuştu.

Ailesinden geriye kalan tek kişiye, o kadına kendisi üzerinde üstünlük veren adama bakarken kalbi taş gibi soğuktu. “*Senin Tanrı*’na hizmet etmektense şeytana hizmet etmeyi tercih ederim.”

“Bu dine küfürdür!”

Dominic haşın bir şekilde gülümsedi, onu kıskırttığı için sapkınca bir mutluluk duyuyordu. “Sanırım Bayan Pearce ben delikanlıyken içimdeki şeytanı dövüp aç bırakamadı.”

Büyükbabasının utandırıcı bakışları Dominic’te, yattığı yerde gezindi. Elleri bastonunun pirinç başlığında kasıldı.

Uzun bir süre geçtikten sonra yaşlı adam dönüp odadan çıktı. Bastonunun sesi yavaş yavaş uzaklaştı.

Dominic dövüşü kazanan bir boksör gibi yatağa geri yaslandı. Ama neden kendisini zafer kazanmış gibi hissetmiyordu?

Dokuzuncu Bölüm

Fallon, salon duvarlarındaki şamdanları yakarken durdu ve oda hizmetçisinin anlaşılmaz şekilde mırıldanarak koridorda ayaklarını yere vurup yürümesini izledi. Fallon, oda hizmetçisi yaklaşırken yüzünün çirkin bir şekilde kızardığını gördü.

Ne söylediğini tahmin etmek için onu duymasına gerek yoktu; işverenine karşı daha çok suçlama. Adam mutfağa sadece Dük'ün iflah olmaz bir şekilde davranması üzerine duyduğu öfkesini ifade etmek için giriyordu. Fallon, Bay Adams'ın Dük'e hizmet etmenin bir ayrıcalık olduğu konusundaki ısrarını hatırladı. Belli ki Diddlesworth bu görüşte değildi.

Fallon'un, daha önce ziyarete gelen yaşlı beyefendinin Rupert Collins, eski bir peder ve Dük'ün büyükbabası olduğunu öğrenmesi uzun sürmemişti. İnanılmaz görünse de İblis Dük kilisenin saygıdeğer bir üyesinin soyundan geliyordu. Fallon'un, Dük'ün bu ziyaretten hemen sonra Mader şarabı şişesinin içine düştüğünü öğrenmesi de uzun sürmemişti.

Dük daha sonra dışarı çıkmış ve kulüplerinden birinde başlattığı bir kavgadan dolayı kanlar ve çürükler içinde saatler

sonra geri dönmüştü. En azından evin içinde dolanan dedikodu buydu. Fallon bu zamana kadar gözlemlediği Dük'ün ahlaksız davranışlarından buna inanılabileceğini düşündü.

Diddlesworth'ün gözleri üzerinde durdu. Kaşlarını iyice çattı. “Neye bakıyorsun?”

Fallon dikkatini bir sonraki şamdana verdi. Diddlesworth yanında durdu. “Al, delikanlı. Bir işe yara.” Fallon’a hızla bir tepsi verdi, genç kadın bunu güçlükle tuttu. “Bunu aşağı kata götür ve biraz şarap getir.”

Adamın mırıldanmaları arasında Dük’e lanet olası bir ayyaş dediğini duyduğundan emin olarak, “Şarap,” diye tekrarladı Fallon.

“Evet, şarap.” Adam gözlerini devirdi. “Ekselansları içerek kendini kaybetmek istiyor, o yüzden çabuk ol, çocuk.”

Fallon döndü, yatak odasının kapısı açılınca durdu. Dük üzerinde siyah bir gece giysisiyle odadan çıkarken Fallon ve Diddlesworth bakakaldılar. Dük dik ve gururlu duruyordu. Şişmiş gözünü ve kanlanmış dudaklarını düşününce bu saçmaydı. Yarasının farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Günün tamamını kafayı çekerek geçirdiğine dair belirti de yoktu.

Diddlesworth hızla ileri çıkıp Dük’ün dirseğini tuttu. “Ekselansları, izin verin sizi odanıza geri götüreyim.”

Dük diğer adamın elini itti ve öyle seviyeli bir ses tonuyla konuştu ki Fallon fazla titiz oda hizmetçisinin Dük’ün sarhoşluğunu abartmış olup olmayacağını merak etti. “Eğer benim için bir şey yapmak istiyorsan, Diddledeedee, bir at arabası çağırmanı tavsiye ederim.”

Dük yaklaşırken Fallon gözlerinde bir parlaklık ve esmer yanaklarında bir kızarıklık olduğunu fark etti.

“Tekrar dışarı çıkmak niyetindesiniz, değil mi, Lordum?” Dük’ün dağınık görünüşüne çılgınca bakarken Diddlesworth’ün gırtlığı inip kalkıyordu. “Bu durumda?”

“Aynen öyle, Diddly. Saat daha erken.”

Diddlesworth’ün yüzü iyice kızardı.

Fallon’un gırtlığının altından biraz kahkahaya biraz da homurtuya benzer küçük bir ses çıktı.

İki adam da dikkatini ona çevirdi. Bu tam da Fallon’un istemediği şeydi. Dük’ün detaylı incelemesinden daha önce geçmiş olabilirdi ama kendisini daha fazla incelemesini istemiyordu. Muhakeme yeteneği alkolle bozulmuş olsa da.

Fallon yutkunup kibar, soğuk bir yüz ifadesi takındı.

Dük gri gözlerini Fallon’a odaklayıp ona doğru dengesiz bir adım attı. Ya da daha doğrusu tek sağlam gözünü. Diğer gözü kızarmış şiş bir derinin içinden belli belirsiz görünüyordu. “Frank.” Parmaklarını şaklattı ve tatmin olmuş gibi başıyla onayladı. “Hatırlıyorum.”

“Evet,” diye mırıldandı genç kadın.

“Kaç yaşındasın?” Tökezleyerek bir adım daha yaklaştı. Fallon geri çekilme dürtüsüne karşı direnıp Dük’ün yakınlığına ve Dominic’i bir sis gibi saran karşı konulamaz erkeksi havaya katlandı. Onu içine çekmekle tehdit eden, karanlık ve sarhoş edici bir sis. Burun deliklerinden derin bir enfes aldı.

“Yirmi, Ekselansları,” diye cevap verdi kadın.

Dük başını iki yana salladı. “Daha bir bebeksin.” Başını eğip onu yakından inceledi. Fallon onun bu değerlendirmesiyle huzursuzca kıpırdanmamak için mücadele etti. “Çok tecrübesiz. Masum.” Adamın dudakları gerildi ve yan tarafına doğru eğildi, omzu gürültüyle bir duvara çarptı. “Buna tutun.”

Fallon kan çanağına dönmüş gözlerinde kırılganlık görünce şaşırarak gözlerini kırptı. Dük’ün dudakları gevşeyip genç kadının içinde tuhaf şeyler oluşturan bir gülümsemeye dönüştü. “Hayatımda böyle olduğum bir zaman hatırlamıyorum.”

Fallon, bu sohbet ne kadar ilgi çekici olsa da, konuşmayı kesmesi gerektiğini bilse de, “Hiç mi?” diye mırıldandı. Havaya kaldırdığı kaşları bir şey ifade ediyorsa, Diddlesworth da onunla hemfikir gibi görünüyordu. Fallon umursamamalıydı. Dük hakkında bir şeyler öğrenmek istememeliydi.

“Siz de bir zamanlar bir çocuktunuz,” dedi Fallon gülümsemeye çalışarak.

Diddlesworth durduğu yerde kımıldanıp ona sabırsız bir bakış attı.

Dük eğlenerek başını eğdi. “Hayır. Ruhumun karanlık olmadığı bir zaman hatırlayamıyorum.” Kahkaha attı –bu korkunç, acımasız bir sesti– ve duvardan uzaklaştı. “Kendi büyükbabam buna kefil olabilir. Ona göre şeytanın ta kendisiyim.”

Adam daha fazla yorum yapmadan uzaklaştı.

Fallon nutkunun tutulduğunu hissetti... Dük’ün içinde ilk başta tahmin ettiğinden daha çok şey olduğuna dair bir hisle arkasından baktı. Dük, Fallon’un unvan sahibi bütün beyefendileri bir araya koyduğu kutunun içine, artık o kadar da düzgün bir şekilde sığmıyordu.

Kendi büyükbabam buna kefil olabilir. Ona göre şeytanın ta kendisiyim.

“Hımm.”

Kadının bakışları tekrar Diddlesworth’e gitti, adamın burun delikleri titriyordu. “Kimse sokulgan küçük dalkavuklardan hoşlanmaz. Bunu hatırlarsan iyi edersin. İşinin başına dön.” Oda hizmetçisi burnunu havaya kaldırarak hızla Dük’ün peşinden gitti.

Fallon başını iki yana sallayarak döndü ve her şeye rağmen Dük’ün göğsünde bir kalp olup olmadığını merak ederek elinde tepsiyle mutfağa doğru ilerledi.

“Bunları Dük’ün çalışma odasına götür. Lord Hunt onunla birlikte, o yüzden elbette ki...” Adams’ın sözlerinin geri kalanı Lord Hunt’tan bahsetmesiyle birlikte önemsiz bir uğultu haline geldi. Fallon’un içi boşaldı.

Bu o olabilir miydi? Onca yıldan sonra?

Yüzünün rengi soldu, bir anda soğuk soğuk terlemeye başladı. Derin bir nefes alarak mide bulantısıyla savaştı ve kusmamak için dua etti. Bir elini midesine bastırarak başını şiddetli bir inkârla iki yana salladı.

“Neyin var delikanlı? Hasta mısın?”

Fallon başını iki yana sallamaya devam etti. Ancak diğer hizmetkârların kendisine yönelttikleri meraklı bakışları hissettiğinde durdu. Dudaklarını ıslatarak cilalı puro kutusunu titreyen ellerle aldı. “Hayır.”

Görev öncelikliydi. Dük'ün misafirinden bahsedildiğinde ne kadar titrediğinin, gözlerinin yıllardır olmadığı kadar –Vikont Hunt'un konutundan ayrılıp hayatına Penwich'te başladığından beri– yanmasının bir önemi yoktu.

Görevini yerine getirecekti. Tehlikeyi göze alacaktı. Almak zorundaydı. En önemlisi de, geçmişin onu gerçekten olabilecek bütün yerler arasında burada bulup bulmadığını bilmeliydi.

Hizmetkârlara ait merdivenin basamaklarını uyuşuk bacaklarla çıktı. Çalışma odasına doğru ilerlerken yumuşak adım sesleri kalbinin ağır atışıyla uyumluydu. Kendisini bir defa daha Dük'ün burnunun dibine atıyordu. Kaçınmak için yemin ettiği yine de kendisini orada bulmaya devam ettiği yer. Ama ilk defa bunu umursamadı. *Gitmek zorundaydı. Bilmek zorundaydı.*

Kapıyı tek bir defa tıklatması üzerine Dük içeri girmesini söyledi.

“Ah, buradayız. Bizi unuttuklarını düşünüp korkmaya başlamıştım.”

Fallon'un kalbi Dük'ün, misafirinin sesini duyunca hareketsizleşti. Adamın masasına çağrıldığı öğleden sonranın üzerinden yıllar geçmişti. Ama sesi fazla değişmemişti. Genç kadının unutmamasına yetecek kadar değil. Her zaman durmak bilmeyen taleplerle dolu. Babasının reddedemediği taleplerle... bu Fallon'u dünyada yapayalnız bırakmak anlamına gelse bile. Gerçekten de bu sesi hatırlıyordu. Tek bir kararla hayatını dramatik bir şekilde değiştiren o uğursuz sözcükleri hatırlıyordu.

Baban öldü, kızım. Seyşeller'de bir yerde gömülü. Ama cesur ol, baban görevlerini yerine getirirken dürüst bir şekilde öldü. Endişelenme. Sana yardım edeceğim.

Kalbi acıyla kıvrıldı. Bakışlarını bir kez daha Dük'ün yakışıklı yüzünden kaçırdı. Bunun yerine halıda gezinip ayrıntılı sarmal deseninde dolaştı ve Lord Hunt'ın çizmeli ayaklarında durdu. Gözlerini kaldırıp siyah pantolonundan hızla yukarı çıkıp beklemekte olan adama çevirdi.

Fallon puro kutusunu tuttu ve babasının ölümünden sorumlu adama ilk defa bakmak için kendisini hazırlayarak nefes aldı. Babasını dünyanın ücra köşelerine... *çiçek* getirmesi için gönderen adama. Kendisini Penwich'te yaşamaya mahkûm eden adama. Bakışlarını yüzüne kilitledi ve nefesi ciğerlerinde dondu.

Bu o değildi.

Karşısında yine de o vardı. Kalkık kaşını, boncuk gibi gözlerini hatırlıyordu. Kare şekilli çenesindeki yarığı. Ah, onu tanıyordu. Şimdi bu adamın oturduğu yerde o çocuğu görüyordu. Babası gibi büyük bir pislikti. Lord Ethan, Vikon'tun oğluydu. Eğer unvanı şimdi Ethan taşıyorsa yaşlı adam ölmüş olmalıydı. Bu düşüncenin onu memnun etmemesi tuhaftı. Adam muhtemelen kendi yatağında, ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde ölmüştü. Bir hastalık yüzünden, uzak bir diyarda, kendisine teselli vermek için yanında sadece yabancılar varken ölmemişti.

Dikhati Ethan'ın üzerine sarsılmaz bir yoğunlukla toplanmıştı. Küçük Lord'un çocuksu yakışıklılığı olgunlaşıp güçlü erkeklığe dönüşmüştü. Dük'ten çok farklı değildi. İkisinin de bakışlarında sefahat vardı. Aşırı uzun saçlarından dudaklarının günahkâr kıvrımına kadar. Mükemmel bir çift. Arkadaş olmalarına şaşmamak gerekirdi. Fallon Lord Hunt'ın şımarık oğlunun Damon gibi birisinin çekimine kapılacağını tahmin etmeliydi.

Belki de bu bir tesadüf değildi. Lord Hunt'ın malikânesinin yakınlarında bir Dük'ün yaşadığını hayal meyal hatırladı. Little Saums'un diğer tarafında. İsmi kartın üzerinde ilk gördüğünde Damon isminin tanıdık olduğunu düşünmüştü. Bunu şimdiye kadar anlamamıştı.

Lord Hunt'ın kalın ve siyah kaşları altında küçük görünen ela gözleri, dünyaya küçümser bir havayla bakıyordu. Sanki bütün insanoglu hakkındaki büyük bir şakadan sadece kendisi haberdarmış gibi.

Fallon'un hareketsizliği beylerin dikkatlerini çekti. İki adam da soran bakışlarla ona odaklandı.

“Pekâlâ, bütün gün bön bön bakacak mısın be adam? Kız kardeşimin sosyeteye ilk defa tanıtılması için Almack'a zorla girdiğimden beri bu kadar süzülmemiştin.” Lord Hunt ürperdi.

“Belki de gözlerini ayıramadığı senin şu çirkin yüzündür,” dedi Damon.

Hunt sanki bu fikir doğru olsa bile canını sıkıymıyormuş gibi omuzlarını silktilti.

Fallon'un yanakları kızardı. Dük'e yaklaşmak için kendisini zorladı. Kutuyu onun için açtı, Dük seçimini yaptı. Genç kadın kutuyu kapayarak kapıya doğru ilerledi.

“Tanışmış mıydık?”

Fallon, Hunt'ın sorusu üzerine durdu. Yüce Tanrım. Onu tanımış mıydı? Bunca yıldan sonra...

“Tanıdık bir siman var.”

Onu hatırlayamıyordu. Onu tanıyamıyordu. Fallon sesini boğuklaştırarak cevap verdi, “Hayır, Lordum.”

“Hımm.” Ethan purosunu iki parmağı arasında yuvarladı ama dikkatini Fallon’un üzerinden ayırmıyordu. Rahatlayamayacak kadar kuşkulu ve fazla yoğun bakıyordu.

Fallon Dük’e hızlı bir bakış atma riskine girdi ve onun da kendisine benzer bir yoğunlukla baktığını gördü. Bu bakışlar Dominic’ten geldiği için daha da sinir bozucuydu. Dük’ün gözünün etrafındaki morluklar soluyor, daha koyu morlukların yerine sarı bir renk geliyordu.

“O halde Damon’la uzun zamandır berabersin, değil mi delikanlı?”

Fallon bakışlarını Hunt’a çevirdi. “Uzun bir süredir değil, Lordum.”

“Uşağımı sorgulamak zorunda mısın?” diye çıktı Dük. “Haydi. Bana bu yeni safkan atı anlat. Nasıl gidiyor?”

Hunt bakışlarını kadının yüzünden çekti. “Son metresim kadar tatlı değil... ama ne de olsa onu da terbiye etmek zorunda kalmıştım.”

Bu kaba cevap genç kadının yüzünün kızarmasına neden oldu.

“Harika, Hunt,” dedi Damon kuru bir sesle. “Çocuğu kızarttın.”

Vikont bakışlarını tekrar Fallon’a çevirdi. Bakışları şüpheliydi. “Biraz toy, değil mi? Eğer senin için çalışıyorsa söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin onu bu kadar hoş bir şekilde kızartmaması gerekir.”

“Hepsi bu kadar, Frank,” dedi Damon tekdüze bir sesle.

Fallon başka bir emre ihtiyaç duymadan odadan kaçtı... ama eşikte oyalanıp omzunun üzerinden bir bakış atmak için durduktan sonra. Bakışları şaşırtıcı bir şekilde Hunt'ı, yıllarca nefret ettiği, babasının ölümünden dolayı suçladığı, Penwich'te geçirdiği soğuk, korkunç yıllar için suçladığı adamın oğlunu aramadı.

Bakışları Dük'ü aradı.

Onun da kendisini derin ve değer veren gözlerle izlediğini görünce, Fallon'un kalbi bir parça daha hızlandı. Bakışları neredeyse hüznüydü. Özür diler gibi. Bu onu ürküttü. Dük neden arkadaşının kaba davranışı için üzülüyormuş gibi ona baksın ki? Fallon'la tanıştıklarının üzerinden beş dakika geçmeden onu resmen bir seks partisine davet etmişti. O da Hunt kadar iflah olmazdı.

Genç kadın dudaklarını inceledikten sonra dönüp kaçtı. Çok istediği gibi çılgınca koşmak yerine, ağırbaşlı bir şekilde yürümek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Odadan uzaklaşıp koridoru dönünce duvara yaslandı. Gözlerini uzunca bir süre kapalı tutarak babasını –öyle ya da böyle– öldüren adamın oğlunun görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı. Başka bir erkeğin görüntüsü Hunt'ı dışarı itip zihnine doluştuğu için bu o kadar da zor olmadı.

Hunt solup, bir duman gibi buharlaşarak zihninin karanlık köşelerine çekildi. Dük'ün yakışıklı yüzü yerini aldı. Düşüncelerine zorla girdiği için adama lanet okudu. *Kendisine* lanet okudu. Çünkü Dük'e duyduğu hayranlığı, hissetmesi gereken tiksintiye üstün gelerek artmıştı.

Gözlerini birden açarak hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye devam etti. Kendisine gelmeye çalışırken kalbi hâlâ güçlü bir tempoyla atıyordu.

Mutfakta, yüzü kir içinde iki sokak çocuğunun buharı üstünde tüten yahni kâsesini aç kurtlar gibi yediğini görünce aniden durdu. İkisi de kurum kaplı fırından muhtemelen daha kirliydiler. Delikanlılardan birisi ağzına iri bir ekmek parçasını tıkarırken Fallon’a sertçe baktı.

Fallon yanından geçen bir uşağa, “Onlar kim?” diye mırıldandı.

Uşak çocuklara baktı. “Dük’ün eve getirdiği iki sokak faresi.” Bu düşünce onu şaşırtıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Dük bunu yapar.”

“Eve sokak çocukları mı getirir?”

“Evet. Onları besler ve gönderecek bir okul bulur. Ya da uygun bir iş. Bu durum yaşlarına ve becerilerine göre değişir.”

İblis Dük mü?

Uşak yoluna devam etti. Fallon çocukların çılgın, korkmuş gözlerine bakıp olduğu yerde kaldı ve kalbini saran kalkanın çatladığını hissetti.

Onuncu Bölüm

“Yakaladım seni!” Fallon inatçı otu önünde sallayıp kalın, eğri büğrü köke memnuniyet içinde baktı. Otu kovanın içine atıp tekrar toprağın içine çömeldi ve başka bir ota saldırdı.

Bay Adams bahçeye yardım etmesi için bir gönüllü isteğinde, Fallon bahçıvanın merdivenden düşmesine sevinmiş görünmemeye çalışmıştı. Babası, Lord Hunt’ın bahçesinde çalışırken çocukluğunun çoğunu onun yanında geçirdiğinden, Fallon tırnaklarını nemli toprağa gömmekten keyif alıyordu. Toprağın tırnaklarının altına yavaşça sürünmesi bile özlediği bir histi. O kadar ki eldiven kullanmaktan kasıtlı olarak kaçınmıştı. Ayrıca tırnakların altındaki kir sayesinde daha erkeksi görünüyordu.

Serin öğleden sonraya rağmen başındaki peruk kaşındırıyor ve sıcak geliyordu. Güneş ışığı tepesine iniyordu. Bir ter damlası kaşına doğru aktı. Elinin tersiyle teri sildi ve parmak

uçlarını peruğun altına sokarak şiddetli bir şekilde kaşdı ve yapış yapış olmuş saç çizgisine kadar çıktı.

“Lanet olası peruk,” diye mırıldandı.

“Çıkar onu,” dedi derin bir ses, arkasından.

Fallon arkasını döndü. O kadar hızlı hareket etti ki az kalsın çimenlerin ve otların içine devrilecekti.

“Ekselansları,” dedi uyuşuk bir şekilde. Ellerini pantolonla örtülü uyluklarında gezdirdi. Parmaklarını pantolonunun kumaşına gergin bir şekilde batırdı. Dük kollarını göğsünde kavuşturup seranın eşiğine yaslanmıştı. Üzerinde sadece siyah pantolon ve gömlek vardı. Tam da tembel bir Lord gibi görünüyordu. Ama Fallon’un zihninde tembel lordlar asla bu kadar erkeksi, bu kadar yakışıklı görünmezdi. Gövdeleri gömleklerinin içini bu kadar doldurmazdı. Vücutlarını kışkırtıcı dövmelerle de süslemezlerdi. Genç kadının ensesindeki damar çılgınca atıyordu. Bu sinirdendi. Başka bir şeyden değil. Burnundan hafifçe nefes aldı. Dük onu etkilemiyordu. Bu yalnızca bir yalanı yaşamının sonucuydu.

“Eğer peruktan hoşlanmıyorsan çıkar onu.”

Fallon’un eli peruğa gitti. Hâlâ yerinde durduğunu ve başını kaşımamasından dolayı çarpılmadığını anlayınca rahatladı. “Çıkarayım mı?” diye tekrarladı, kalbi küt küt atarken. “Bay Adams dedi ki...”

Dük geniş elini salladı. “Bahçeyle ilgileniyorsun. Çalışırken bahçıvanın peruk taktığını hiç görmedim.”

“Ama Bay Adams...”

“İzin ver seninle bir sır paylaşayım.” Adam hafifçe öne doğru eğilip omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. “Bay Adams bana hesap verir.”

Fallon kendisini budala gibi hissederek titrek bir şekilde gülümsedi. “Elbette.”

Adamın gri gözleri öğle ışığı altında neredeyse gümüş renginde parlıyordu. Gümüş rengi gözler mi? Böyle bir şeyi kim duymuştu ki? Belki de adam gerçekten yarı iblisti. “Eğer lanet şeyi çıkarmak istiyorsan, o zaman *ben* sana bunu yapabileceğini söylüyorum.”

“Teşekkür ederim, Ekselansları.” Parmaklarıyla peruğun kenarlarıyla oynayıp üzerinde gezdirdi. Peruğu Dük’ün önünde çıkarma düşüncesiyle panik olmuştu. Peruk bir çeşit duvar görevi görüyordu. Bırakmak istemediği bir kalkan. Dük onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama peruksuz görürse hatırlayabilirdi.

“Teşekkür ederim,” diye tekrarladı, “ama perukla daha rahat hissediyorum.”

Dük siyah kaşını kaldırdı, açık bir şekilde şüpheliydi. “Öyle mi?”

“Evet.”

Dük onun için hiç önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. “Pekâlâ.”

Fallon uzun bir süre sonra tekrar otların üzerine eğildi ve zihni hızlı bir şekilde işlerken birkaç ot daha çıkardı. Dük’ün eşikte durup onu izlemekten memnun olduğu açıktı. Genç kadın topraktan inatçı bir otu çekiştirirken adamın bakışlarını hissediyordu. Fallon’un boynundaki bir damar hızlı hızlı

atıyordu. Yüce Tanrım, Dük *biliyor muydu?* Bildiği için de şimdi onunla oynuyor muydu? Omurgasından aşağı ter aktı.

Neden buradaydı? Neden onu izliyordu? Varlığının onu telaşlandırdığını bilmesini istemeyerek dönüp bir defa daha bakmamak için direndi.

“Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Fallon donakaldı. Parmakları sert, kirli bir ota kilitlenmişti. Genç kadın yavaşça bakışlarını kaldırdı ama otu asla bırakmadı. Çok ihtiyaç duyduğu bir destekmiş gibi otu tutunuyordu.

Dük hâlâ eşikte duruyordu. Çizmeli ayağını diğerinin üzerine kavuşturmuştu. Gülümseliyordu. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi.

Fallon verecek bir cevap bulamadı, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan, “Ekselansları?” diye soludu.

“Anlamamış numarası yapma.”

“Ne demek istediğinizi bilmiyorum.”

“Haydi, Frank. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Yakınında olduğumda kasılmandan da.”

Fallon gerildi. Dük vücudunu fark ediyor muydu? Kalbi hızlanıp sıkıştı. Bu fikir kendisine gevşemesini ne kadar emrederse emretsin, onun daha çok kasılmasına ve sertleşmesine neden oldu. Avuçları terlemeye başladı. Ellerini kararlı ve hızlı bir şekilde uyluklarına silmek için otu bıraktı.

“Başın belada değil,” diye devam etti Dük. Dudakları hâlâ sertti. “Sadece merak ediyorum. Birinin daha önce benden bu kadar çabuk bir şekilde hoşlanmadığını hatırlamıyorum.”

Bu şaşırtıcı iddia onu hazırlıksız yakaladı. *O lanet olası İblis Dük'tü. "Kimse mi?"*

Adamın aniden gülümsemesi Fallon'un kalbini hızlandırıp onun da gülümsemek istemesine neden oldu. "Bu seni şaşırtıyor, değil mi? Gerçekten, özgürce konuş."

Kadının yanakları yanıyordu. Dudaklarını ıslattı. "Sizi gücendirdiysem beni bağışlayın. Neden sizden hoşlanmadığımı düşünüyorsunuz, Ekselansları?" *Ve bu neden önemliydi?* Kendisinin adamdan daha az önemli olduğuna inanmıyordu. Sadece dünyanın nasıl işlediğini biliyordu. Kadının dünyadaki yeri, Damon Dük'ünden birkaç kademe aşağıda bulunuyordu. İblis Dük olsun ya da olmasın.

"Dün çalışma odasına girdiğinde yüzünü gördüm."

"Lord Hunt'm ziyareti sırasında mı?"

Adam başıyla onayladı, bakışları yoğundu. Fallon, eğer Dük kendisine böyle bakmaya devam ederse bu adamı nasıl kandırabileceğini düşündü. Eğer Dük ona duyduğu antipatiyi çözdüyse, Fallon'un sırrını da açığa çıkarmasına ne kadar kalmıştı ki?

Ama yine de gerçeği söylemekten kendini alıkoyamadı. Başını belaya sokan her zamanki dürüstlüğüyle, "Arkadaşınızdan hoşlanmadım," diye itiraf etti. Bu, adamı diğer gerçekten uzak tutacağını umduğu bir gerçektir. Daha tehlikeli bir gerçek. Fallon'un *ondan hoşlandığı* gerçeği. Dük *fazlasıyla* ilgisini çekiyordu... Sokak çocuklarını evine alan ve ihtiyaçlarını gideren bu adamı merak ediyordu. Ve... dövmesine dokunup çizgileri parmaklarıyla takip etmek istiyordu.

Belki de onu etkileyen Bay Adams'ın sözleriydi... sadakat emri vermesiydi. Dük'ün mümkün olabilecek en kötü erkek olduğunu düşünmeye çalıştı. Ne iyi, ne de onurlu biri. Kesinlikle bir uşağın halini hatırlını sormayacak birisi. Ama yine de bu işe yaramadı. Gizli bir amacı olmadan, burada Fallon'un hislerini soruyordu. Sanki *umursuyormuş* gibi.

"Hunt mı?" diye sordu. "Neden ki?"

"Arkadaşınız hakkındaki fikrim doğal olarak konuyla ilgili değil, Ekselansları."

"İlgili ya da değil, merak ettim. Bu adamda bu kadar hoşlanmadığın şey nedir?"

"Yorumları dışında mı?"

Damon başıyla onayladı.

Fallon belirsiz bir yorumda bulunmaya hazırlanarak ağzını açtı. Ama bunun yerine kendisini şöyle derken buldu, "Vcdansız biri. Düşüncesiz, kendini beğenmiş, kaba." Yanaklarındaki ateş onu yakmaya başlamıştı ve zihninin gerisinde bir ses fısıldayarak sordu: *Lord Hunt'ı babasının günahları yüzünden mi yargılıyorum?*

"Tanrım," dedi adam yavaşça. "Hepsi bu kadar mı?"

Fallon bakışlarını kaçırıp sıkıntılı bir şekilde bahçeyi izledi. Vardığı bu sonuçlara onu yönelten geçmişini açığa çıkarmadan, açıklama yapamadan kovanın sapıyla oynadı.

"Ben de bir şekilde suçlamalarından kurtuldum mu?" Dudakları hafifçe kıvrıldı. Dudaklarındaki gülümseme ya da alaydı, kadın emin olamıyordu. Konu bu adam olunca ikisinin arasında çok az bir fark olduğunu sanıyordu.

“Lord Hunt gibi değilsiniz,” diye cevap verdi hızlı bir şekilde.

“Değil miyim?” Dük kollarını çözdü ve omzunu eşikten kaldırdı.

“Hayır. Bundan daha iyisiniz. Lord’dan daha iyisiniz.”

“Daha iyi.” Gri gözleri parladı. Penwich’in kırlarındaki kış gibi soğuk bakıyordu. “Hiç sanmam. Eski arkadaşız. Birlikte büyüdük. Hunt ve ben resmen aynıyız. Güven bana.”

O zaman bu Dük’ün Fallon’un komşusu olduğunu doğru-luyordu. Genç kadın bir nedenle, onu o zamanlarda tanıma-dığına mutlu olarak nefesini titreterek bıraktı. Adamla ilgili hoş olmayan anıları yoktu. Bunun neden önemli olduğunu bilemiyordu. Tuhaftır ki ondan hoşlanmakta *hakk* olduğunu düşünüyordu. Lord Hunt’tan daha iyi olduğunu söylemişti... ve genç kadının Dük’ün öyle olmasına ihtiyacı vardı.

“Hayır. Değilsiniz. Sizin vicdanınız var. Siz,” bir süre çabaladıktan sonra aradığı kelimeyi en sonunda buldu, “*kayıp değilsiniz.*”

Adamın bakışları anında sertleşti, üzerine gri bir buz tabakası örtüldü. O bakışın soğuğu genç kadının kalbine ulaştı ve Fallon titredi. “Daha hatalı olamazdın.”

Karanlık yüz ifadesini görünce Fallon’un kovayı tutan parmakları hareketsizleşti. Onları gören biri, genç kadının Damon’a hakaret ettiğini düşünürdü.

“Ben *kayıp* kelimesinin tam karşılığıyım. Boşum. Ruhsuzum.” Bakışlarını kısip Fallon’a baktı ve genç kadın bir an için adamın üzerine yürüyeceğinden korktu. Yerinden ayrılmadı. “İstedigine sorabilirsin.”

Başını iki yana salladı. “Bay Adams ve personelin geri kalanı size büyük bir sadakat...”

“Sadakat, evet,” diye araya girdi Damon, kılıç gibi keskin bir sesle. “Sevgi? Hayır. İnanç? Hayır. Asla. Kim olduğumu biliyorlar.”

Fallon arabadaki şeytani adamı ve yarı çıplak adamın sahanlıkta durup şüpheli ahlaki değerleri olan bir kadınla bütün ev halkının önünde konuşmasını, yakıcı bir netlikle hatırlayarak başıyla yavaşça onayladı. İki aşırı olayda da Dük gözünü bile kırpmamıştı.

“Eğer işine devam etmek istiyorsan, bunu aklında tutsan iyi edersin.” Adam ona arkasını dönüp seradan çıktı. Çizmele-
rinin sesi zemini sarsıyordu. Neredeyse sözleri kadar sarsıcıydı.

Fallon ondan hoşlanırsa Dük onu kovacak mıydı? Eğer onun iyi ve saygıdeğer olduğunu düşünürse? Başını iki yana salladı. Saçmaydı. Otlara baktı ve yenilenmiş bir kuvvetle onlara saldırmaya, Dük’ün gözlerinde gördüğü aynı düşmanlıkla topraktan sökmeye başladı. Bir kesinlik hissiyle dolu. Onu sadece sosyetedeki en büyük ahlaksız işe almamıştı... adam aynı zamanda tam bir deliydi de.

On Birinci Bölüm

Sabahın erken saatinde tiz bir ses duyuldu. Fallon, Dük'ün uzun zaman önce ölmüş atalarından birisini tasvir eden devasa çerçeveli bir portreyi indirirken donup kaldı. Resmin arkasındaki boş duvarın tozunu alan hizmetçi, ona korkmuş gözlerle baktı.

Uzak bir koridorda yere ağır ağır basan ayak sesleri havayı sarstı. Fallon kolları titreyerek ağır portreyi duvara dayamıştı ki Bayan Davies'in sesi duyuldu. “Yüce Tanrım!”

Hizmetçi ona bir bakış daha attıktan sonra, Dük'ün ev halkını rahatsız eden son felaketi keşfetmeye niyetli bir şekilde eteklerini kaldırarak ok gibi fırladı.

Fallon diğer hizmetkârların görevlerini unutup çeşitli odalardan çıkmalarını ve hizmetçinin peşinden gitmelerini izledi. Homurdanarak portreyi duvara geri koydu ve diğerlerinin peşinden giderek Bayan Davies'in sarmal merdivenin başında olduğunu gördü.

Kadın ellerini geniş kalçalarına dayayarak giriş salonuna bakıyordu. “Jack! Jack, neredesin?”

Kaslı uşak aşağıda belirdi.

“Evet, efendim?” diye seslendi kâhyaya bakarak.

“Koş, iş isten geçmeden önce bekçiği getir!”

“Evet, efendim!” Jack ok gibi fırladı.

Bay Adams giriş salonuna gelip bir açıklama yapması için Bayan Davies’e seslendi.

Kâhya adama sinir bozucu bir çocukmuş gibi baktı. “Sonunda bunu da başardı! Her zaman yapacağımı söylediğim gibi.”

“Kadın!” diye çıktı Bay Adams. Bakışlarını bön bön bakan personelin üzerinde sinirli bir şekilde gezdirdi. “Daha belirgin bir açıklama yapmanı...”

Başka bir çığlık daha duyuldu. Fallon omzunun üzerinden baktı. Bu defa çığlıkların Dük’ün yatak odasından geldiğine emindi.

Bayan Davies döndü ve onun ebatlarındaki bir kadına göre şaşırtıcı bir hızla koridorda ilerledi. Hantal hizmetkârlar sürüsü onu takip etti. Başlarında Bay Adams vardı.

Nancy kaburgalarını dürterek, “Hiçbir zaman sıkıcı değil, öyle değil mi?” diye sordu Fallon’un yanından. Fallon kızın her zaman yanında bulunmayı nasıl başardığına hayret etti. “Bu evde bir günden bir güne neler olacağını asla bilemezsin.”

Fallon aynı hevesi hissedemeyerek zorla gülümsedi. Duraganlık istiyordu. Hayatında bir istikrar. Sıkıcı bile kabul edilebilirdi. Pottingham 15 numaraya geldiğinden beri hayatı altüst olmuştu. Ama yine de merak onu diğerleriyle birlikte

Dük'ün yatak odasına çekti. Bayan Davies Dük'ün yatak odasına neredeyse varmıştı ki kapılar ardına kadar açıldı.

Diddlesworth hışımla dışarı çıkıp hizmetkârları itekledi. “Çekilin yolumdan!”

“Bay Diddlesworth! Nereye gidiyorsunuz? Gidemezsiniz!” diye emretti Bayan Davies.

“Canıma tak etti. Burası bir tımarhane ve o... o...” Diddlesworth bir parmağını yatak odasına doğru uzattı, “Caligula!”¹

Bayan Davies ve Bay Adams yatak odasına birlikte girdiler. Fallon soluklarını tuttuklarını koridordan bile duydu.

Fallon açıklayamadığı bir şekilde kalbi küt küt atarken, ileri çıkarak diğer hizmetkârların arasından kendisine yol açıp başlarının üzerinden baktı. Sadece Dük'ü düşünüyor, hasta ya da yaralanmış olmaması için dua ediyordu. Sonuçta son kadın misafiri gümüşlerle *yakalanmıştı*. Önceki gecenin eğlencesi için seçtiği kadın, belki de daha bile alçak bir vicdan duygusuna sahipti. Belki de Dük'ü uykusunda yaralamıştı.

Fallon'un bu düşünceyle midesi bulanarak odanın içine baktı. Nancy bir sarmaşık gibi yanında durup kolunu tuttuğunda bunu umursamayabile düşünmedi. Önündeki uşak ve kâhya gibi Fallon da soluğunu tuttu.

“O bir tabanca mı?” diye fısıldadı Nancy.

Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus. Daha çok Caligula takma adı ile bilinen, 37 - 41 yılları arasında görev yapmış, Julio-Claudian Hanedanı mensubu ve Roma İmparatorluğu'nun dördüncü İmparatoru. Aşırı savurganlığı, tuhaflığı, ahlaksızlığı, acımasızlığıyla ve despotluğuyla tanınır. (ç.n.)

Fallon katı bir şekilde başıyla onaylayıp uygunsuz bir ekose ceket giyen kısa boylu ve tombul adama baktı. Adam Dük'e ve yatak partnerine doğru bir tabanca sallıyordu.

"Harold, sevgilim, lütfen. Tabancayı indir!" Kadın çarşafı geniş göğsüne tuttu. Kül rengi sarı saçları onu müthiş bir bulut gibi sarıyor, Fallon'a şehri daima örten sisi hatırlatıyordu.

Bir yastığa yaslanmış olan Dük, sanki kendisine bir tabanca doğrultulmuş olmasını hiç umursamıyormuş gibi yatakta uzanıyordu. Çıplak göğsü kara, kıvrılan yılan dövmesi ve her şeyiyle çok baştan çıkarıcı görünüyordu. "Usta bir nişancı olmadığınız söyleniyor, Lord Foley. Belki de daha iyi nişan almak için yaklaşmalısınız?"

"Tabancayı benden alabilesin diye mi?" diye dudak büktü Harold. "Hiç sanmıyorum."

Dük bu fikir aklına gelmemiş gibi omuzlarını silktilti.

Bakışlarını kocasına çevirmeden önce, "Onu kışkırtmak zorunda mısın?" dedi kadın tıslarcasına. Gözleri yalvarmayla parlıyordu. Dük'le aralarında mesafe olması onu kurtaracakmış gibi Dük'ten biraz daha uzaklaştı. "Harold, sevgilim. Lütfen. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim kocamsın... sevdiğim erkek sensin."

Harold'ın dudaklarındaki gerginlik gevşedi. Kolunu indirdi. Karıma sevgiyle bakarken gözleri nemli bir şekilde parlıyordu. Fallon tuttuğu nefesini bıraktı. Boynuzlanan adamın karısını körlük noktasına kadar sevmesi çok iyiydi. Dük belki bu sabahтан sağ çıkabilirdi.

"Beni bulduğuna çok sevindim. Alçak herif beni kandırdı ve benden korkunç bir şekilde faydalanmanın eşiğindeydi."

“Eşiğinde mi?” diye sordu Dük komik bir şekilde. İçinde bulunduğu şartlar düşünülünce, bu şaşırtıcıydı. “İki defa yaptık ve sadece *eşiğinde* miydik? Benim için başka nelerin olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum, Gracie.”

Gracie’nin yanakları kızardı. “Hiç centilmen değilsin!”

Dük’ün dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı. “Bende hoşlandığın şeyin bu olduğunu sanıyordum.”

“Alçak!”

“Bana daha önce böyle seslenmiyordun.”

Hizmetkârlardan bazıları güldü. Fallon başını iki yana salladı. Kendisini öldürtmeye mi *çalışıyordu*?

Harold tükürükler saçarak konuştu. “Bu, başka bir erkeğin karısıyla son defa oynaşman, Damon.”

Dük gözlerini devirdi ve ellerini sallayıp küçük bir daire çizdi. “Kendimi bir Drury Lane’de² performans izliyormuşum gibi hissediyorum. Elbette ki eğer öleceksem, yanımda mezara götüreceğim şey bu klişe yorum olmayacak, değil mi?”

Öfkeli kocanın yanakları daha da kızardı.

“Gerçekten, bu başka bir erkeğin karısıyla *son defa oynaşmam mı?*” diye adamın taklidini yaparken Dük’ün sesi değişti. Başını iki yana salladı. “Çok da orijinal değil, öyle değil mi?”

Harold öfkeyle titriyordu. Doğrularak kolunu tekrar havaya kaldırıp tabancayı Dük’e doğrulttu. “Orijinal olmakla ilgilenmiyorum.”

Fallon elik soğukluğunda bir kaniya vardığında goğsu sıkıştı; bir cinayete tanıklık etmek üzereydi. Kimse bunu durdurmak niyetinde de görünmüyordu.

D k n enesi gerilerek aslında bu durumdan etkilendiğini gösterdi. Herkesin düşünmesini istediği gibi değildi. Kaderini usulen kabul edebilecek, ölümü hak eden bir adam gibi değildi. Fallon aniden boş boş duramayacağını anladı.  lmesini izleyemezdi... Özellikle de buna engel olabilecekken.

Harold'ın kızarmış gozleri ölümcül bir amaçla D k n  zerine odaklandı. Fallon sadakat beslediklerini iddia ettikleri efendilerine yardımcı olmak için hiçbir şey yapmayıp, şaşkın şaşkın bakan hizmetkârların yanından geçerek odaya daldı. Hızlı bir şekilde hareket edip çizmesinin topuğuyla beyefendinin ayak parmaklarını ezdi.

Adam ulurken kolu titredi ve Fallon tabancayı adamın gevşek ellerinden çekip aldı. Harold'ın şaşkın, afallamış yüzü ona döndü. "Sen de kimsin?"

Fallon etrafa hızlı bir bakış atınca herkesin onu eşit bir afallamayla izlediğini gördü. Bay Adams'ın ağzı açık kaldı. Nancy'nin gozleri takıntı sınırındaki bir övgüyle parladı ve Bayan Davies'in başı mutlu bir onaylamayla şiddetli bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

Kırgın koca ona doğru bir adım atıp sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Onu geri ver."

Adam adım attıkça Fallon da geriye doğru adım attı. "Hayır."

D k doğruldu. arşaflar kaslı karnında toplandı. Kolları, bükük dizlerinden aşağı sallanıyordu. Fallon'a tetikte ve farkında olarak pırılıtlı, sert gozlerle baktı.  zerindeki dikkati o kadar ani

ve yoğundu ki Fallon Dük'ün bakışı altında kıvranmamak için kendisini durdurmak zorunda kaldı. *Harika*. Dikkat çekmemek buraya kadarmış. Kendisini böyle derin bir incelemenin içinde bulmak –*tekrar*– planın parçası değildi.

Damon esmer başını kaldırdı ve sadece, “Frank?” dedi.

Fallon bir elini göğsüne dayadı, avuçları tabancanın etrafında terliyordu. “Francis.”

“Frank,” diye tekrarladı adam sinir eden bir kararlılıkla. Yatak örtüsünü çekerek akıcı bir hareketle yataktan kalktı. *Çıplak*.

Gracie kahkahayı andıran tiz bir sesle bağırdı.

“Gracie! Gözlerini kapat,” diye bağırdı kocası.

Fallon kendi bakışları Dük'ün alt kısımlarına yapışıp kalmasaydı bu emire saçmalığından dolayı gözlerini devirirdi. *Oldukça büyük* alt kısımlarına.

Bir erkek böyle mi görünüyordu? Herhangi bir kadının vücuduna *bunun* girmesine izin vermesi şaşılacak şeydi. Bunu düşünürken bile midesi yavaşça hareketlenmeye başladı. Bakışları adamın o kısmından kaslı düz karnına çıktı. Karnı uyluklarını birbirine bastırmasını istemesine neden olacak bir şekilde gerildi. Ya da daha kötüsü elini oraya bastırmasını.

Nancy, Fallon'un arkasından, “Ah!” dedi tükürükler saçarak ve zihnini böylesi iffetsiz düşüncelerden uzaklaştırdı.

Harold ilerleyerek karısını yataktan çıkardı. Kocası onu köşedeki bir paravana doğru çekerken kadın çarşafına tutunarak peşinden tökezleyerek gitti.

Hizmetkârlar şaşkınlıkla kıkırdadılar. Acele adım seslerinden, kadın personelden en azından bazılarının bu çılgın manzaradan uzaklaşacak kadar onur sahibi olduğunu gösteriyordu. Fallon omzunun üzerinden hızlı bir bakış atınca Nancy dâhil olmak üzere bazılarınınsa kaldığını, Dük'ün çıplaklığına gözlerini diktiklerini gördü.

“Dışarı! Hepiniz dışarı çıkın!” diye bağırdı Bayan Davies.

Fallon yanakları alev alev yanarak çıkan personeli takip etti. Tabancayı çıkarken Bay Adams’a vermek niyetindeydi.

Derin, kalın bir ses onu durdurdu.

“Sen değil.”

On İkinci Bölüm

Dük ismini söylememişti ama Fallon onun kendisine hitap ettiğini biliyordu. Nefes kalarak yavaşça döndü. Adam dosdoğru ona bakıyordu. Gri gözleri Fallon'un iki yıl önce kaçtığı Yorkshire bozkırları gibi fırtınalıydı. Genç kadın gözlerine bakmak ve bakışlarını indirmemeye çalışarak ürperdi. Adamın Fallon üzerindeki büyük etkisini ortaya çıkarmamak için çalışıyordu.

Sen bir erkeksin. Hatırla; bir erkek!

Fallon derin bir nefes alıp havanın ciğerlerini doldurmasına ve onu güçlendirmesine izin verdi. Yanaklarındaki kızarıklığı geçirmeye çabaladı. Erkekler, kız öğrenciler gibi kızarmazlardı.

Dük, gözlerini genç kadından ayırmadan konuştu. “Bay Adams.”

“Evet, Ekselansları?” Tek gözlü uşak dikkatle doğruldu. Bakışları Dük'ün yüzündeydi. Gözü Fallon'u bu kadar büyüleyen çıplak kısımlarına bir defa bile kaymamıştı.

“Bu genç Frank'e ne ödüyorsak, iki katma çıkar.”

Fallon gözlerinin yuvalarında döndüğünü hissetti.

“Pekâlâ, Ekselansları.” Bay Adams onaylarcasına Fallon’a gülümsedi.

Fallon kendisine baktığında Dük’ün karşısında sadece bir uşak görmesini isteyerek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Daha yüksek bir maaş vermek niyetinde olduğu bir uşak. Başka bir şey önemli değildi. Önünde çıplak durması da. Adamın incelemesinin altında kadının yüzünün yanması. *Önünde çıplak durması...*

Dük başıyla teşekkürünü kabul ederek yatağın ucundan bir bornoz aldı. Siyah ipeği üzerine geçirip belinden bağladı ve Fallon’a doğru yürüdü. Önünde durarak tabancayı elinden aldı. “Onu ben alayım.”

Fallon başıyla onayladı. Adamın vücudu en azından gözler önünde olmadığı için kadın artık daha rahat nefes alıyordu.

Bay Adams boğazını temizleyerek, “Diddlesworth kaçtı, Ekselansları,” dedi monoton bir sesle. Oda hizmetçisinin kuyruğu bacaklarının arasına iyice sıkıştırıp koridorda koşturmasını hâlâ görebiliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Dük tabancayı kontrol etti ve dolu olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı. Fallon düşüncelerini tahmin etti. Dük’ün o kurşunlardan birisinin az kalsın göğsüne gireceğini düşündüğünü biliyordu. *Babasının yaşadığı kader gibi.* Başka bir erkeğin karısıyla oynaşmanın bir sonucu olarak ölmek.

“Eee, sanırım istifa etti, Ekselansları.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı genç adam.

O anda Lord Foley ve kırışık, fildişi rengindeki bir ipek elbise giyen Gracie paravanın arkasından çıktı. *Fildişi mi?*

Kocası dışındaki erkeklerin ilgisinden hoşlanan bir kadın için, pek bakirelere özgü bir renkti.

Lord Foley şimdi Damon'ın ellerinde duran tabancaya temkinli bir şekilde baktı. Silah artık kendisinde olmadığı için öfkesi sönmüş görünüyordu. "Lord Damon," dedi neredeyse kımıldamayan dudaklarının arasından, "Karımla bir daha asla konuşmayacağınıza dair size güveniyorum."

"Şikâyetinizin onunla *konusmam* olduğunu sanmıyorum, Lord Foley ama endişeniz olmasın." Damon başını usulca eğdi. Hafif kapalı gözleri düz ve duygusuz bakıyordu. "Onunla tekrar konuşmak için bir nedenim yok. Ama ona da aynı hatırlatmada bulunmanızı size tavsiye edebilir miyim?"

Dük, adamın karısının iddia ettiği kadar isteksiz olmadığını ancak bu şekilde iddia edebilirdi. Aslında kadında da biraz suç olduğunu söylüyordu.

Lord Foley ateş püsküren gözlerini karısına çevirdi. "Haydi, Gracie." Kibirli ses tonu kocadan çok üzgün bir babaninkine benziyordu. "Konuşmalarımızdan birisini daha yapsak iyi olacak."

"Tekrar," diye dudak büktü Gracie. Dudakları cezbedici bir pembelikteydi. "*Can sıkıcı* olma, Harold. Seni sevdiğimi bilmene rağmen daha kaç defa özür dilemem gereki..."

Onu arkasından çekerek, "Bunu anlayana kadar," dedi adam. Fallon'un dibinden geçtiler. Gracie ona cilveyle göz kırptı. Kapıdan geçerlerken parmaklarını başının üzerinde salladı. "Hoşça kal, Damon!"

Damon cevap vermedi.

Artık Bay Adams, Bayan Davies ve yarı çıplak olan Dük'le başbaşa kalan Fallon, kapıya doğru ilerledi. Gitmek, keskin gözlerden uzaklaşmak için hevesliydi.

Bay Adams'ın sesi onu durdurdu. "Francis, bir dakika lütfen."

Fallon bakışlarını sadece Adams'ın üzerinde tutmayı düşünerek döndü. Uşak onu dikkatlice ve adamakılı bir şekilde inceledi. Bir süre sonra Dük'e döndü. "Oda hizmetçinizden bahsetmişken, Ekselansları."

"Evet. İstifa etmiş, bahsetmiştin." Genç adam omuzlarını silkip tekrar yatağına doğru döndü. "En iyisi, sanırım."

"Belki de bu pozisyon için Francis'i düşünebilirsiniz."

"Beni mi?" Fallon'un sesi cırlamıştı. Yutkunarak tekrar denedi. "Ben."

"Evet." Bay Adams başıyla onayladı, ardından kaşlarını çattı. "Okuma yazman var, değil mi?"

Fallon başıyla onayladı. "Evet, ben..."

"Çok iyi." Bay Adams canlı bir şekilde başıyla onayladı. "Okuma yazması olmayan bir oda hizmetçisi olmaz. Görevlerinin önemli bir kısmı Ekselanslarına gelen mektupları düzenlemek, ayrıca sana dikte ettiklerini yazmak...."

"Olağanüstü bir öneri," diye destekledi Bayan Davies. "Çok iyi, yardımsever bir delikanlı."

Bay Adams başıyla onayladı. "Biraz genç olduğunun farkındaydım ama Diddlesworth'ten çok daha değerli olduğunu çoktan kanıtlamış durumda."

Damon kirli sakalı çıkmış çenesini kaşıdı. “Tabancayı ilk gördüğü anda bir kız gibi çılgık atarak odadan kaçtığını düşünenecek olursak, bunu yapmak çok da zor değil.”

Fallon’un dudakları seğirdi. Damon onun olduğu yöne baktı ve genç kadın dudaklarını bastırıp inatçı bir çizgi haline soktu.

Dük uşağa bakarak omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Dediğin gibi, Frank işe yaradığını kanıtladı. Özellikle de öfkeli kocalar konusunda.”

Fallon’un dilinde acı bir tat oluştu. “Öfkeli kocaları silahsız hale getirmek görevlerim arasında olacak mı?” diye sordu arsız dilini durduramadan önce.

Dük ona baktı. Geniş yatağa kurulup bacaklarını ayak bileklerinden kavuştururken yüzündeki ifade ılımlıydı. “Kimbilir.”

Genç kadının dudakları aşağı sarktı.

“Francis, eşyalarını Diddleworth’ün odasına taşı,” diye emretti Bay Adams.

İçini bir dehşet duygusu kaplarken Fallon’un göğsü sıkıştı. “Diddleworth’ün odası mı?”

Damon yataktan kalkıp soyunma odasına doğru ilerledi. Belli ki onlarla olan işi bitmiş ve uyumamaya karar vermişti. Fallon Dük hareket ederken sırtının siyah ipeğin altında dalgalanmasını izleyip sırtının nasıl görüldüğünü –tamamen kaslı ve sert teni vardı– hatırlamamaya ve ellerinin okşaması altında nasıl hissettireceğini düşünmemeye çalıştı.

Bayan Davies bir elini Fallon’un sırtına koydu ve onu odadan çıkardı. “Evet. Oda hizmetçisi yan odada uyur.”

Başını iki yana salladı. *Yan odada mı?*

Fallon yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Göze çarpmama planları az önce tamamen ve bütünüyle imkânsız hale gelmişti.

“Ah. Bir şey daha.”

Dük’ün tekrar kendisine hitap ettiğini içgüdüsel olarak bildiğinden, genç kadının kalbi hafifçe tekledi. Yırtıcı bir hayvanın görüş alanına giren bir yaban tavşanı gibi ürkek görünmemeye çalışarak dikkatini adama çevirdi.

“Şuradaki oda...”

Damon’ın parmağını izleyip yatak odasının duvarında sıralanan kapılardan birisine baktı. Bunun bir soyunma odası olduğunu tahmin ediyordu.

“... özeldir. Kimse eşikten geçemez.” Bakışları Fallon’u delip geçiyordu. “Sen bile. Anlıyor musun?”

“Evet, Ekselansları.” Başıyla saygılı bir şekilde onayladı ve o kapının arkasında ne olduğunu merak etti. *İblis Dük’ün işkence aletleri mi? Şeffaf ipekler giyen kadınlardan oluşan bir harem mi?* Çenesini kenetleyerek hızlıca bunu umursamadığı düşünmeye çalıştı.

Dük soyunma odasının kapısında bornozunu çıkarıp bir rahibenin bile ağzını sulandırabilecek sıkı bir popoyu açığa çıkardığında, Fallon’un nefesi kesildi. Her gece bunun –onun– yan odasında mı uyuyacaktı? Adamın her isteğini ve kaprisini yerine getirmeye mecbur mu kalmıştı? Damon kadınlarını *eğlendirirken* dinlemeye mahkûm mu bırakılmıştı? Ondan etkilenmiyormuş gibi... bir *erkekmiş* gibi rol yapmaya mecburdu.

Fallon buna nasıl dayanacaktı?

On Üçüncü Bölüm

“Hadi, Frank, çıkar ağızındaki baklayı. Yeterince dik dik baktın.”

Fallon tırazanın yanında durduğu yerde doğrularak gözlerini kırptı. Orada olduğunu Dük’ün bildiğini anlamamıştı bile. Geniş çimenlik ve bahçelere gözünü dikip babasının böyle bir tabiatta çalışmaktan zevk alacağını düşünerek dalıp gitmişti. Burası Lord Hunt’ın taşradaki malikânesinin bahçelerinden çok daha geniştir. Yeni sürülmüş toprağı hissetmeyi arzulayarak parmaklarının kaşındığını hissetti.

Siyah bornozunu giymiş olan Dük, sol tarafında Times gazetesi yayılmış dururken bakışlarını geç saatte ettiği kahvaltısından kaldırdı. Çatal bıçağı hazır bir haldeydi. Fallon’un cevabını bekliyordu. Bornozunun açıldığı yerden yılan dövmesi görünüyordu ama genç kadının dövmenin nasıl göründüğünü bilmek için hepsini görmesine ihtiyacı yoktu. Tetikteki gözleriyle saldırmaya, avını bir çırpıda yemeye hazır olan pullu yılan zihnine kazanmıştı. Yılan adamın kendisi kadar şeytaniydi.

“Öyle mi yaptım? Bağışlayın beni. Dikkatinizi kahvaltınızdan almak istememiştim, Ekselansları.” Kahvaltı. Zaman öğlene yaklaşırken buna kahvaltı denilebilirse.

Sinirli Lord Foley’le yaşanan felaket hâlâ aklındaydı. Fallon ne kadar hatırlarsa o kadar sinirleniyordu. Adamın nesi vardı? Tamamen aklını mı kaybetmişti? Babası gibi ölmek mi istiyordu?

Damon ekmekten bir parça ısırp bir süre çiğnedi. “Yeni işinden memnun değil misin? Uşaklıktan oda hizmetçiliğine geçmek büyük bir başarı.”

“Kesinlikle. Çok minnettarım.” Fallon dudaklarını sımsıkı bastırıp bakışlarını Dük dışında herhangi bir şeye, uykudan dolayı dağınık ve yana yatık saçlarına, siyah tellerden parlayan güneş ışığına... bakmak için masada dumanı tüten kahve fincanına odakladı...

Gün çok güzeldi. Fallon her zamanki gibi balkonda durup dışarının keyfini çıkaracaktı. Ama Damon’m varlığı her şeyi değiştiriyordu. İstememesine rağmen, bakışları tekrar adama kaydı.

Dük yutkunarak bir ringa balığını ayırdı. “Dudakların o şekilde birbirine bastırılmışken bana biraz büyükbabamı hatırlatıyorsun.”

Fallon hemen dudaklarını gevşetti.

Dük ringa balığının yarısını ağzına atıp yoğun bakışlarını ona çevirdi ve ekledi, “Duymamış olabilirsin ama adamdan pek hoşlanmam.”

Fallon başarıyla onayladı. Sözcükler ağzından engel olamadığı bir sivrilikle döküldüler. “O zaman size onu hatırlatmamaya çalışacağım.” Çevik bir şekilde başını yukarı aşağı sallayıp

gülümsedi. “Bu nasıl?” Ne yazık ki bu gülümseme yüzünde kolay kırılır ve hatalı görünüyordu.

Dük burnundan homurdanma sesi çıkardı.

Bununla birlikte Fallon’un gülümsemesi yok oldu. Dük’ün kahvesine gözlerini dikip buharların havaya yükselmesini izleyerek gururuna ve keskin diline lanet okudu.

Dük çatal bıçağını gürültüyle tabağına bıraktı ve yırtıcı bir hayvanın dinlenirken gösterdiği olanca rahatlıkla sandalyesine yaslandı. Bu görünüş aldatıcıydı. “Hadi, artık. Konuş delikanlı. Canımı sıkın nedir?”

Fallon’un bakışları adamın kılere kaydı. “Ne düşündüğümü neden umursuyorsunuz ki?” Yutkundu. “Ekselansları,” diye ekledi saygılı görünmek için zayıf bir girişimle.

Dük’ün siyah bornozu şimdi iyice açılmış, baştan çıkarıcı bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Enfes bir manzaraydı. Sahip olduklarını inceleyen zevk düşkününü bir paşa gibiydi. Genç kadını da varlıklarının içine dâhil ettiğine şüphe yoktu. Emredeceği ve istediği şekilde davranabileceği bir hizmetkâr.

“Umursuyorum.” Dük, bunu fark etmek kendisini şaşırtmış gibi kaşlarını çatı. Onu tedirgin etmiş gibi. “Soruyorum, değil mi?”

Sormak mı? Fallon burnundan homurtu sesi çıkardı. Dük kibar bir ricanın nasıl olacağını bilmezdi. Onun gibi bir adam sadece emretmeyi bilirdi. Tanıdığı bütün güç sahibi erkekler gibi.

“Pekâlâ.” Dük bilmek istiyordu. Fallon ona anlatacaktı. Boğazını temizleyerek güçlü, derinden ve erkekçe konuşacağından emin oldu. “Tanıştığınız her kadını baştan çıkarmanız gerekiyor mu? Hiç utanmanız yok mu?” Dürüst olmak gerekirse Fallon

Dük'ün evindeki kadınları baştan çıkarmadığını biliyordu ama ona bu övgüyü yapmak için gelmiyordu. Öfkesi bu düşünceye ağır basıyordu. Öfke ve bir şey daha. Karanlık ve çirkin bir şey. Göğsüne yerleşmiş gergin ve rahatsızlık veren bir his.

Dük gülümsedi. “Her kadını değil. Belki sadece yarısını.”

Damon'ın arsızlığı Fallon'u sinirlendirdi. “Evli olanlara karşı özel bir ilginiz mi var?”

Adam ona yumuşak bir şekilde, hizmetkârların kendisiyle böyle dobra dobra konuşmasına alışıkmiş gibi baktı. “Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır.”

Bıkın cevap üzerine Fallon kızardı. “Bir hobi mi? Günah ve ahlaksızlık sizin için bir hobi mi?” Başını iki yana sallayıp tiksindiğini belirtecek şekilde bir ses çıkardı.

“Ah, hadi Frank.” Dük tekrar çatal bıçağını eline aldı. “Bana Diddlesworth'ü hatırlatıyorsun. O ukaladan kurtulduğumu düşünmüştüm. Öfken sana da istifa ettirecek mi?”

“İşverenim ahlaki yönden eksik diye istifa etmeyeceğim.” Sırtını dikleştirdi. *En azından bu kadar yol katetmişken değil.*

Adamın bakışları hızla Fallon'un yüzüne kaydı ve genç kadın gri gözlerdeki vahşiliği görünce nefesini tutarak çok ileri gidip gitmediğini merak etti. Genç kadın yanağının içini ısırp acımasını sağladı. Neden Dük'ü kıskırtmak zorundaydı ki? Neden fikirlerini kendisine saklayamıyordu?

“Beni yaralıyorsun.” Dük kalbine bir ok isabet etmiş gibi bir elini kalbine götürdü. Ama gözlerindeki karanlık parlıttan, Fallon onun alay ettiğini görebiliyordu. Sefil adam hissetmekten âcizdi. Bunun için insanın bir kalbe ihtiyacı vardı ve bu

adamda bunun olmadığı açıktı. Damon yakışıklı, sıg bir tipti. Fazlası değil.

“Neye ihtiyacın var biliyor musun, Frank?”

Fallon tek kaşını kaldırdı.

“Sendeki şu çok düzgün ahlaki değerleri gevşetmeye ihtiyacın var.” Dük bir parmağını üst dudağında gezdirip onu yoğun bir şekilde değerlendirdi. Fallon büyülenmiş bir şekilde parmağının dudağında gezinmesini takip etti. “Bahse girerim düzgün bir sevişme seni düzeltir.”

Fallon’un ağzı şaşkınlıktan açıldı. Bakışları adamın dudaklarından hızla gözlerine çıktı.

Dük ona uzun bir süre baktı. Yüzündeki ifadeden hafifçe eğlendiği anlaşıyordu. Ama o neşenin ötesinde gözlerinde bir şey dolanıyordu. Tehlikeli bir şey. Neredeyse... sinirli bir şey. Fallon’un *masumiyeti* ve erdemi onu sinir ediyormuş gibi. Bu sanki kendisinin olmadığı, alay etmesi gereken bir şey gibiydi.

Fallon’un dudakları hareket etti ama konuşamadı. İlk defa söyleyecek söz bulamıyordu. Dük kesinlikle yaşayan, böyle uygunsuz bir öneride bulunacak en rezil yaratıktı. Yoksa erkekler birbirleriyle böyle mi konuşurlardı?

Damon’ın gülümsemesi soldu. Gri gözlerinde durumu anladığı belli oldu. *Farkına vardığı*.

Genç kadın mahcubiyet hissetti ve bakışlarını hızla çimenliğe kaydırıldı. Eğer Dük entrikasını anladiysa, kendisini tırabzandan fırlatmaya hazırıldı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı adam. “Sen bir...”

Fallon nefes almayı bırakarak bekledi.

“Bir... bakırsın.”

Çiğerlerindeki havayı bıraktı. Adamın iddiasına o kadar rahatlamıştı ki düzgün bir şekilde sinirlenemedi bile. Kaskatı kesilmiş omuzlarındaki gerginlik gevşedi.

“Tanrım, evlat,” diye devam etti genç adam, sandalyesine yaslanarak. “Nancy’nin sana bakışlarını görünce senin kesinlikle... pekâlâ... tecrübeli olduğunu düşünmüştüm.” Tek omuzunu silkti. “Kolayca düzeltilebilecek bir mesele.” Damon boğazını temizleyip kahvesine uzandı ve yavaşça yudumladı.

“Düzeltilecek mi?” Sanki bekâret düzeltilmesi gereken bir hataymış gibi. Ahlaksız. Fallon ona bütün erkeklerin kendisi gibi ahlaksız olmadığını gösterecekti.

“Seni harika bir kuruluşa yönlendirebilirim. Hatta madamla konuşabilirim de. Sana akşam için izin vereyim mi? Lord Foley konusundaki yardımından sonra en azından bu kadarını yapabilirim.”

“Hayır!” Dük şimdi de onun –ya da daha doğrusu Francis’in– mahvoluşunu hızlandırmak için ona yardım mı edecekti? Bu o kadar rahatsız edici bir öneri olmasaydı Fallon gülebilirdi. “Cinsel ilişki istemiyorum. Beklemeye inanıyorum, efendim.”

“Beklemek mi?” Dük başını yana eğip kaşlarını çatı. “Neyi beklemeye?”

“Sevgiyi. Evliliği.”

Dük ona omzundan ikinci bir baş çıkarmış gibi baktı. “Hadi, Frank,” diye çıkıştı. “Hassas bir kadın gibi konuşuyorsun.”

Fallon’un yanakları kıpkırmızı kesildi ve öfkesinin onu kontrol etmesine izin verip vermediğini merak etti. Ne de olsa erkekmiş gibi yapıyordu. Belki de cinsel yönden güçlü, ahlak-

sız bir erkek gibi, evlilik dışı ilişkiye meraklı gibi davranmak daha akıllıca olurdu. Lord Hazretleri'nin gözlerinde bu onu hiç şüphesiz daha erkeksi yapardı. Daha kendisi gibi.

"Bütün erkekler sizin gibi değil." Fallon bunu söylerken bile bakışları adamın üzerinde geziniyordu. Bir ırgat gibi kaslı ve sıkı göğsünün umut veren görüntüsünü takdir ediyordu. Genç kadın ondan iğrenmeliydi, onu küçümsemeliydi. Böyle hayran olmamalıydı.

"Söylediğin şey benim gibi olmak *istemediğin*."

Fallon burnundan homurdandı. *Onun gibi mi?* Keşke o kadar *özgür* olabilseydi. Damon bir asilzade, istediği şey olabiliirdi. Ama olmayı seçtiği şey... şeytaniydi.

Genç kadın ilerleyerek yarısı dolu küçük kahve sürahisini tepsiye koydu. Yeni bir kahve sürahisini getirme numarasıyla dönmeye hazırlandı. "İzin verirsiniz, Ekselansları."

Koluna sert bir el dokunduğunda ceketinin ağır kolundan onu yaktı. Dük tek kaşını kaldırarak, "Öyle değil mi?" diye sordu. "Dünyanın önümde eğildiği lanet olası bir Dük'üm ama beni hiç kıskanmıyorsun. Eğlence olsun diye böyle davranmıyorum biliyorsun."

"Öyle mi?" Kadının bakışları adamın güzel şekilli dudaklarına kayıp büyülenmiş bir şekilde kısıldı.

"Hayır. Bu sadece bir kadının vücudunun içine gömülmek... lanet olsun," diyerek kızgın ama Fallon'un karnını titreten bir sesle sustu. İçinde bir ateş dolaşp daha önce *hissedebileceğini* asla bilmediği yerleri gerdi.

"Neden bahsettiğimi bilemezsin ama çok tatlı geliyor. Bana yaşadığımı hatırlatıyor. Hayatım boyunca yaşadığım boktan

zamanlara göre ilerleme sayılır.” Ondan sonra korkunç, acı çeken bir sesle güldü. Kadını yakaladığı gibi aniden bıraktı. “Git. Görevlerinin başına dön.”

Kaba emirle birlikte Fallon kaçtı. *Arkana bakma. Arkana bakma.* Eğer Dük, Fallon’un yüzüne bir defa baksa sözleriyle genç kadının içinde ateşlediği derin arzuyu okuyabilirdi.

Yoluna devam etmeden önce sakinleşmek için kapı girişinde yavaşladı. İblis Dük’ün büyüüne kapılan budala bir kadındı ve adamı kurtarabilecek kişinin kendisi olduğunu düşündü. Saçmaydı. Özellikle de kurtarılmaya ihtiyacı olanın kendisi olduğunu düşününce.

On Dördüncü Bölüm

Kırılan camın sesi Fallon'u ayağa kaldırdı. Kütüphaneden ödünç aldığı Mary Shelley'in eskimiş bir *Frankenstein* kitabı yere düştü. Bunu hep okumak istemiş ama Müdür Brocklehurst romanları değersiz bulduğundan okulda bulunmalarına asla izin vermemişti.

Fallon dudağını ısırarak Dük'ün odasıyla kendisinininkini birbirine bağlayan kapıya baktı. Vakit geç olmuştu ama Dük genelde eve daha geç gelirdi. Bazen sabaha kadar gelmezdi. Okuduğu romandan dolayı kalbi biraz hızlı atıyordu. Yan odadan gelen gürültü kalbinin daha da hızlı atmasına ve tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu.

Neler olduğuna bakmanın uygun olacağına karar vererek –sorumluluk sahibi bir oda hizmetçisinin görevi efendisinin iyi olduğundan emin olmak değil midir?– ayağa kalktı. Kitabı yerden alarak sayfayı işaretleyip küçük komodinin üzerine koydu. Üzerinde hâlâ pantolonu ve keten gömleği vardı. Pe-

ruğunu şifonyerin üzerinden aldı. Aynanın karşısında durarak peruğu başına yerleştirdi. Kızıl-altın rengi saç tellerinin kenarlardan çıkmamasına özen gösterdi. Peruğunu son bir defa daha çekiştirip ceketini giydi. Kendinden memnun olmuş bir halde bağlantı kapısını bir defa çaldı. Hiçbir şey duyulmadı. Sessizlik. Mandalı iterek karanlık odaya girdi.

Bakışları pencerenin kenarındaki harekete doğru gitti. Lord Hunt kanepenin üzerinde uzanan ve altında kıkırdayan bir kadını öperken ceketini çıkarıyordu. Ceketini yere dağınık bir şekilde düşü. Adam ellerini kadının saçlarına daldırarak derin bir öpücük için başını sabit tuttu. Dilleri ağızlarının dışında buluşmuştu.

Fallon yüzü kızarak hemen bakışlarını çekip Damon'ı aradı. Onun da benzer bir durumda olduğu düşüncesiyle midesi kasıldı. Tanrı aşkına, Fallon onun oda hizmetçisiydi! Neden onun şeytani biri olduğunu kabul edemiyordu ki? Neden bu düşünceyle bu kadar büyük bir... hayal kırıklığı hissetmek zorundaydı ki? Sanki üzerinde bir hakkı varmış gibi. Ya da hakkı olmayı umut ediyormuş gibi.

Birden hissettiği şeyin –göğsündeki derin, içini kemiren ateşin– hayal kırıklığı değil tamamen başka bir duygu olduğunu anladı. *Kıskançlık*. Dük'ün yatağını ısıtan her kadını kıskanıyordu. Parmaklarını ve dudaklarını o günahkâr dövmeye sürmeye izinli olan her kadını. Korkunç güzelliğini takip etmeye izni olan her kadını.

Bakışları Dük'ü buldu. Yatağın üzerinde kendinden geçmişti. Sarhoş olduğu belliydi ve bir kadın üzerinde kıvrılmıştı. Dük'ün herhangi bir şeyi kabul edebilecek durumda olmadığını görünce, Fallon tatminle doldu. Onu kabaca uyandırmaya

çalışan adamın yanındaki kadının yüzü sinirli görünüyordu. Adamın yüzünü kavramış, parmaklarını yanaklarına batırmış bir şekilde onu sallayıp uyandırmaya çalışıyordu. Damon inledi ve ondan kaçmak için yan tarafına döndü. Fallon karanlık bir öfkeyle doldu. Odayı uçarak geçmek ve kadını ondan çekip uzaklaştırmak istedi. Boğazını temizleyerek odadakilerin onu fark etmelerini bekledi.

“Hadi artık,” diye mırıldandı yataktaki kadın. Elini Damon’ın pantolonunun içinde derinlere soktu. “Buraya biraz eğlenmek için geldim. Uyan.”

“Tanrım!” Fallon sessiz duramayarak ellerini birbirine o kadar sert bir şekilde vurdu ki avuçları acıdı. “Vakit kesinlikle geç oldu.”

Lord Hunt bakışlarını kaldırıp kaşlarını çattı. “O zaman yatağa git.”

Yataktaki kadın biraz canlandı. Yatakta dizlerinin üzerinde emekledi, göğüsleri gevşek elbisesinden neredeyse tamamen dışarı çıkacaktı. Siyah bir göğüs ucu dışarı çıkmış sallanıyordu. “Canlı görünüyorsun. Bahse girerim sen beni yüz üstü bırakmazsın.”

“Bak, Ethan!” Lord Hunt’ın kollarındaki kadın kıkırdadı. “Jenny uşakla sevişmek istiyor.”

“Oda hizmetçisi,” diye düzeltti Fallon istemsizce. Şaşırtıcı bir şekilde bu şok edici konuşmaya sinirlenmemişti. Dudakları tatsız bir kabullenişle kıvrıldı. Bunun Damon’ın çatısı altında yaşamının bir sonucu olduğu şüphesizdi.

“Senin için gülmesi kolay, Dottie. Oynayacak birini bulmuşsun.” Jenny’nin kırmızı dudakları sarktı. Fallon’a bakarak

parmaklarını açıkta kalan göğüs ucunda gezdirdi. “Güçlü bir delikanlı gibi görünüyorsun.”

Fallon ahlaksız kadına kibirli bir bakış atarak kesik kesik konuştu, “Ekselanslarının dinlenmeye ihtiyacı var.” En soğuk bakışıyla onları süzdü. Bu Müdür Brocklehurst’ün Penwich’teki kızları oldukları yerde dondurup kanlarını buza çevirmekte kullandığı bakıştı. “Belki de onu yarın ziyaret etmelisiniz.” Damon’a bir bakış attı. Dünyadan kopmuştu. “Ekselansları ziyaretçi kabul etmek istediğinde.”

Ama içten içe bunu istememesini umuyordu. Dük’ün yatak odasında gezinen kadınlara son vermek için her şeyi yapabiliirdi.

“Bizi kovuyor musun, evlat?”

Fallon, Lord Hunt’ın bakışlarıyla buluştu. Sağlam durmaya kararlıydı. “Evet.” Çenesini kaldırdı. “Kovuyorum.”

Lord dik dik baktı. Bir oda hizmetçisi ona kapıyı daha önce muhtemelen hiç göstermemişti. Fallon nefesini tutup adam reddederse ne yapacağını düşünmeye başladı. Lord daha iriydi ve elbette ki bir erkekti. Mevkisi ve gücü olan bir erkekti. Kadının hayatını zorlaştırabilirdi. Özellikle de şimdi. Ekselansları derin uykudaydı. Vikont canı isterse küstahlığından ötürü onu pataklayabilirdi.

Lord bir süre sonra yatağa bakıp hareketsiz arkadaşını süzdü. İç geçirerek ayağa kalktı ve ceketini halının üzerinden aldı. “Hadi kızlar, gelin. Kendimizi başka bir yerde dağıtırız. Neredeyse Damon’ınki kadar geniş bir yatağım ve ikinize de yetecek kadar iştahım var.”

Dottie ayağa kalkıp birkaç çekiştirmeye elbisesini düzeltti. Jenny de onlara katıldı. Lord kollarını kadınların bellerine

sardı. “Damon’a onu yarın ziyaret edeceğimi söyle.” Gözlerinde karanlık bir şey parladı, Fallon’un kaçırmadığı bir uyarı. Kendisine daha fazla karışmasına izin vermeyecekti. “O zamana kadar oynamaya hazır olacağından kuşku yok.”

Fallon adamın ona sinirlendiğini bilerek gergin bir şekilde gülümsedi. Dük’ü bu kadar sahiplenici bir şekilde davranmaya hakkı yoktu. O bir oda hizmetçisiydi, bir hizmetkârdı, Dük’ün ona eşitmiş gibi davranmasının, önceki işverenlerinin aksine bir insanmış gibi davranmasının bir önemi yoktu... gerçekten fikrini sorup ayıplamalarını çekmesinin de.

Bunu birden fark etmek onu ürkütüp devasa yatağın üzerinde horlayan sefil adam hakkındaki düşüncelerini yumuşatarak, belki de adamın neden zihnini bu kadar meşgul ettiğini açıkladı.

Vikont her iki yanında da bir kadın varken kapıya doğru ilerleyip onların önden gitmesine izin verdi. Durdu ve omzunun üzerinden Fallon’a baktı. “Mesajımı iletebilirsin, değil mi Francis? Pek çok becerin olduğu belli.” Dudakları hafifçe kıvrıldı. Bir cevap beklemeden dönüp uzaklaştı.

Fallon, Dük’e baktı. Hunt’ın gitmesiyle rahatlamıştı. Hislerini saklama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Vikont’la ilgili hisleri de fazla kişiseldi, geçmişleri göz önüne alınınca fazla kin içeriyordu.

Ellerini kalçalarına dayayarak yatağa yaklaştı ve işverenin acınası halini inceledi. Dilini şaklatarak başını iki yana salladı. Gerçekten de zavallı bir görüntüydü.

“Zavallı,” diye mırıldandı. Dük boylu boyunca, umursamaz bir tavırla uzanmıştı.

“Uyan.” Fallon avucuyla genç adamın omzunu itti. Dük’ün gömleğinin kaliteli kumaşından yayılan sıcaklık fazla baştan çıkarıcı olduğundan, elini hızla geri çekti. Avucunu pantolonuna silerek onu inceledi. Uyurken çenesinin çizgisi o kadar da sert değildi.

Dük inleyip başını diğer tarafa kadından uzağa çevirdi. Fallon dudağını ısırarak dikkatli bir şekilde bir dizini yatağın üzerine, adamın yanına koydu. Dudağını bırakarak boğazını temizledi. “Ekselansları?”

Yanıt yoktu.

Fallon dikkatli ve tereddütlü bir şekilde ellerini adamın göğsüne koydu. Ne kadar geniş, ne kadar olağanüstü bir şekilde kash ve sıcak hissettirdiğine dikkat etmemeye çalışarak elleriyle onu sarstı. “Ekselansları...” doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadı, “*misafirleriniz* gittiler.”

Yine bir şey yoktu. Ne bir ses. Ne bir hareket. Artık horlamıyordu bile. Odaya bir durgunluk hâkimdi.

Fallon dudaklarını ıslatarak biraz daha yaklaştı. “Dominic,” diye fısıldadı, adamın isminin dudaklarından dökülmesinden hoşlanarak. Yasak. Samimi. Bunu *düşünmek* için kendisine neredeyse hiç izin vermemiştir. “Dominic,” diye tekrarladı.

Yatağın kenarından aşağıya sallanan çizmelerine baktı. “Soyunman gerek...”

Güçlü elleri kollarını kavradı.

Fallon bu temasla, içinde büyüyen ateşle şaşkına dönüp soluğunu tuttu. Bakışlarını genç adamın gölgeli yüzüne çevirdi. Dük onu o kadar yakına çekti ki nefesleri birbirine karıştı. “Bu yüzden buradasın, aşkım.”

Aşkı mı? Yüce Tanrım, neden ona böyle sesleniyordu ki? Fark etmiş miydi? Kim olduğunu biliyor muydu? Odanın loşluğunda adamın gözleri Fallon'un yüzüne öyle bir yoğunlukla baktı ki kadının çılgın gibi atan kalbi panikle doldu.

"Ekselansları!" Fallon boynunu uzatıp yüzünü Damon'ın yakıcı incelemesinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırakın beni!" diye bağırdı. Sesinin Dük'ün kulağına da kendi kulağına geldiği gibi tiz gelmediğini umdu. *Erkekçe, Fallon. Erkekçe düşün.*

Adamın gri gözleri şimdi çok yakındı. Fazla yakın. Sadece zihninde tekrar tekrar çınlayarak ona bir erkek gibi davranması gerektiğini hatırlatan ses, adamın kollarında boğuşmasına engel oluyordu. Ses tonunu değiştirerek onurlu, kontrol sahibi bir erkek gibi konuşmaya çalıştı. Tetikteki biri gibi, kalbi göğsünden çıkacak şekilde atan kadın gibi değil. "Bu gece biraz fazla içmişsiniz, Ekselansları. Lütfen bırakın beni."

"İstediğin bu değil, aşkım. Bu gece buraya biraz eğlenmek için geldin. Hatırladın mı?"

Fallon'un içinde rahatlama ve korku birbirine girdi. Dük en azından onu tanımamıştı. Ama onun biraz önce burada olan o ahlaksız kadın olduğunu sanmıştı. *Pis ayyaş.* Genç kadın, adamın yanlış anlamasını düzeltmeye fırsat bulamadan, Dük başının arkasını iri eliyle tutup onu zorla kendisine doğru çekti.

"Ekselansları!" Şimdi sesindeki kulak tırmalayıcı paniği durdurmak mümkün değildi. "Gerçekten, ben..."

Sözlerinin geri kalanı kayboldu. Adamın ağzı kendisinininkini kaplarken sadece boğuk bir feryat duyuldu. Adamın dudakları dudaklarında hareket ederken Fallon'un vücudunda bir şok dalgası dolaştı. Damon onu dişliyor, kısıtıyor ve dudaklarını

açmak için ikna etmeye çalışıyordu. Ta ki dilinin kaygan sıcaklığı Fallon'un ağzının içine girene kadar.

Fallon gevşedi, vücudu kendisini salıp adamın vücudunda eridi. Onu başkasıyla karıştırdığını artık umursamıyordu. Genç kadın inledi. Sonuçta Damon'ın en iyi yaptığı şey buydu. Belki de yapmak için doğduğu şeydi.

Hayatı boyunca bu şekilde öpülmemişti. Penwich'ten ayrıldıktan sonraki iki yıl içinde birkaç defa öpüşmüştü. Bunlar kendisinden pek büyük olmayan delikanlılarla iffetli öpücüklerdi. Damon'ın yaşında ve tecrübesindeki bir erkekle hiç öpüşmemişti. Gerçekten... arzuladığı bir adamla asla öpüşmemişti.

İşte buydu. En başından beri inkâr ettiği ısl ısl, acı veren gerçek. Adam onu ne kadar şaşırtsa ve mahcup etse de, ona unutmak için çabaladığı bir geçmişi hatırlatsa da... onu istiyordu. Rahatına düşkün soylu bir erkeği yakıcı bir yoğunlukla istiyordu. Nefret ettiği her şeyi temsil etmesini boş ver. Onu istiyordu, öpücüklerini istiyordu. O yılan dövmesine dokunmak istiyordu.

Fallon afallamış bir haldeydi. Hareket edemiyordu. Başını başka yöne çeviremiyordu. Geri çekilemiyordu.

Belki de en önemlisi *bir erkek* olduğunu hatırlayamıyordu! Ya da en azından bir erkek olması gerektiğini.

Başının arkasındaki el çekildi. Dominic avucuyla sırtına bastırıp onu kendisine doğru çekip eziyordu. Genç kadının içi ateşle kaplandı. Göğüsleri acıyıp kendilerini sıkın bezin altında zonkladılar.

“Tanrım, çok tatlısın,” diye mırıldandı Damon dudağına doğru.

Adamın eli aşağıya inip kalçasına ulaşana kadar parmaklarıyla sırtında gezindi. Bir kalçasını sıkıp onu erkekliğine oturacak şekilde kıvıldattığında, Fallon tiz bir ses çıkardı. Genç kadın giydiği pantolonla adamın sert erkekliğini mükemmel bir şekilde hissediyordu. Ayıptı ama bundan zevk alıyordu. Adamın dudaklarına doğru iç geçirerek kendisini üstüne bastırdı. Damon homurdanarak onu daha da yakınına çekti.

Görünen o ki Dominic –Fallon onu başka bir isimle düşünemiyordu– bu işi bariz sonuca götürüyordu. Fallon’un o ahlaksız kadın olduğuna inandığından, genç kadın kendisini yakında uzun zamandır koruduğu iffetinden mahrum bulabilirdi. Bu uyarı bayrağını çıkarması gereken bir gerçektir. Ama Fallon adamın sert uzunluğuna doğru iyice eridi. Küçük bir ses içinden fısıldıyordu, *Neden olmasın ki?*

Erkekliğinin zonklayan kabarıklığı kadının uyluklarının birleşim yerini ittirdi ve orada derin bir sızı başladı. Adamın eli kadının alt tarafında esneyip sonsuza kadar orada kalacak bir damga bıraktı. Fallon bunu biliyordu. Aşırı tutumlu davranıp uzun zamandır istediği yuvasına –sadece ve sadece kendisine ait olan bir yere– yerleştikten çok sonra bile adamın elini, dokunuşunu hatırlayacaktı. *Onu* hatırlayacaktı.

Dük’ün öpücükleri uyuşturuyordu. Sanki hayat kurtaran bir içecek içiyormuş ve doyamıyormuş gibi kadının dudaklarından derin bir duygusallıkla dudaklarını çekiyordu. Kadınların ayaklarına serilmesine şaşmamak gerekti. Bu şekilde –kesinlikle baş döndürücü bir şekilde– öpüşen bir erkek, kadın nüfusu için bir tehlikeydi. Bir erkek bu şekilde öptüğünde bir kadın kendisinin özel ve *sevilmiş* olduğunu düşünebilirdi.

Öpüşürlerken Fallon adamın sert kılı yanağını ateşli bir şekilde tuttu. Dük'ün çenesi kadının hassas avucunu çizip bere-liyordu. Fallon'u biraz daha kaldırdı ve alt kısmındaki geniş eli daha aşağıya kayıp onu okşadı ve... bacaklarının arasına arkadan dalıp kadının merkezine en günahkâr baskıyı uyguladı. Fallon bu günahkâr okşama karşısında soluğunu tuttu. Hiçbir erkek daha önce bu kadar samimi bir şekilde ona dokunmamıştı ve bu kadar şeytani bir şekilde. Bunu deneyen herhangi bir erkek genç kadının ellerinden acı çekerti.

Adamın parmakları pantolonunun kumaşından kadının cinsel organını mükemmel bir şekilde buldu. Her geçişte derinleşen tembel darbelerle yukarı aşağı okşadı. Fallon'un karnı büküldü. Genç kadın bacaklarını açıp kendisini adamın eline yerleştirdi. Dük parmaklarıyla üzerinde çalışırken Fallon'un nefesi dudaklarından sesli soluklar halinde çıkıp hızlandı. Parmaklar önce yavaş, sonra hızlıydı. Önce sert, sonra nazik. Damon'ın saçlarını avuçladı, dudaklarından valvarışlar dökülüyordu.

Fallon'un karnındaki gerginlik yükseldi, sıkılaştı, saldırmaya hazır bir yılan gibiydi. Bacaklarının arasından ıslaklık fışkırdı, ve adamın ağzına doğru çığlık atarak titredi.

Dük o zaman öpüşlerini kesti. Dudakları çenesinden ve boynundan yakarak ilerlerken yumuşak sözler mırıldandı. Fallon başını yana çekip adama boynunu iyice açtı... ve peruğunun hafifçe eğilip çarpıldığını hissetti.

Fallon peruğu yerinde tutmak için bir elini başına götürdü ve adamın dişleri boynundaki zonklayan damarı çizdiğinde çığlık attı. *Bu çılgınlıktı!* Yine de hareket edemiyor, ondan ayrılamıyor, onunla bir kadın olarak deneyim yaşamakta

kendisine engel olamıyordu. Adamın aklı başındayken asla yapamayacağı şekilde.

Damon onu boynuyla omzunun buluştuğu yerden ısırıldı. Dili hassas deriyi takip edip yıkıyordu. Fallon gözlerini kırıp derin bir su havuzundan çıkıyormuş gibi soluk soluğa kaldı. Adam çok ani bir hareketle onu sırtüstü yatırıp başını döndürdü. Damon tepesinde belirip iri vücudunu aralanmış bacaklarının arasına yerleştirirken Fallon kendisini ilk defa küçük, kadınsı ve minyon hissediyordu.

Kadının bakışları tavanda beliren gölgelerde geziniyor, adamın eli göğsünde kapanırken hiçbir şeyi ve her şeyi görüyordu. Fallon çığlık atıp avucuna doğru yay gibi doğruldu. Kendi elini adamın başına götürüp, parmaklarını ipeksi siyah tellerin arasına daldırdı. Zihninde kaç tane ses ona budala dese de duramıyordu.

Dominic sanki okşadığı her kadın erkek giysisi giyermiş gibi kadının ceketini aralayıp omuzlarından çıkardı. Şarap kafasını tamamen karıştırmış olmalıydı. Hırçın bir şekilde çekerek kadının gömleğini pantolonundan çıkardı. Parmakları yumuşak karnını, kaburgalarını okşayıp gitgide yukarılara çıktı.

Ne yapıyorsun? O senin işverenin! Karşısındakinin kim olduğunu bilmiyor. Ahlaksız kadınlarından birisiyle seviştiğini sanıyor.

Fallon inledi. Adamın dokunduğu yer ateş alıyordu. Damon kadının göğüslerinin etrafına sardığı kumaşa ulaştığında Fallon dışlarının arasından şiddetli bir şekilde nefes alarak ağzını onununkinden ayırdı. Yeter! Onu durdurmak zorundaydı. Dük göğüslerindeki bağı çözdüğünü kesinlikle fark ederdi.

Genç kadın ellerini aralarına sokarak erkeği itti. “Hayır!”

Dük kadının üzerinde bir süre sallandı ve Fallon tekrar itti. Daha sert bir şekilde. Damon sırtüstü yatağa düştü. Fallon ayağa fırladı ve baştan sona titreyerek ona baktı.

Genç adam ağzında bir şeyler geveleyerek yan tarafına yuvarlandı. Yarı kapalı gözlerinin arasından ona baktı. Odaklanamayan bakışlarla ona doğru gözlerini kırparak, “Nereye gidiyorsun?” dedi. “Gel buraya.” Kalkıp kendisini bir dirseğinin üzerinde sabitlemeye ve genç kadının elini tutmaya çalıştı. Fallon yana adım atıp ondan kolaylıkla kaçtı.

Dük geri düştü. İnleyerek gözlerini kapadı.

Fallon bir elini küt küt atan kalbine bastırıp onu dikkatli bir şekilde izledi. Kalbi neredeyse vücudu kadar sızlıyordu. Damon başını bir o yana bir bu yana yuvarlıyordu. Dudakları kımlıdıyordu ama sözcükler sadece bir fısıltı halinde çıkıyordu. Fallon ne dediğini anlamaya çalışarak bir ayağını sürüyüp ilerledi, sonra diğerini de öne attı. Ne söylediğini en sonunda anladığında, her bir sözcük kırık bir nefesle kesildiğinde, kalbi avcunda daha da güçlü atmaya başladı.

“Gitme. Beni terk etme.”

Mantıksız bir şekilde tekrar adamın yanına kıvrılıp yatmayı ve mükemmel iri vücudunu kollarına almayı istedi. Dük’ün sesi sahipsiz küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. Tamamen kaybolmuş. Başını sertçe iki yana salladı. Adamın sesi neden bu kadar sahipsiz çıkmıştı ki? Lanet olası bir Dük’tü, her türlü avantajla birlikte doğmuştu. Açlığı bilmiyordu. Ya da sırtına inen bir kayışın canını acıtmasını. Sadece zenginliği, gücü ve altındakileri nasıl suistimal edeceğini biliyordu. Fallon bunun

tam olarak doğru olmaması gerçeğini önemsemedi. Aslında ona önceki işverenlerinden daha ilgili ve düşünceli şekilde davrandığı gerçeğini de.

Fallon tökezleyerek odadan hızlı bir şekilde çıktı. Adamın peşinden gelemeyeceğini... ve az önce oda hizmetçisini öptüğünü fark edemeyecek kadar sarhoş olduğundan kesinlikle emindi. Genç kadın, Dük'ün yarın hiçbir şeyi hatırlamayacağını umuyordu.

Kapıyı arkasından kapayarak kapının kilidi olmamasına lanet okudu. Kalbi küt küt atarak kapıya dayandı. Bekleyip kapının diğer tarafında Dük'ün ayak seslerini duymak için kulak kabartırken, kapının aralarında bir engel olmasından teselli buldu. Ayak sesleri hiç gelmediğinde rahatlayarak iç geçirdi.

Kaşındıran peruğu titreyen eliyle çıkardı ve parmaklarını kısa buklelerinin arasından geçirdi. Eli yanağına kayıp boynunda hızla atan damarda durdu. Dük onu oradan ısırılmış, ardından dizlerini titreten bir ateşle onu öpmüştü. Cildi parmaklarının altında hâlâ nemli ve sıcaktı. Sonsuza kadar üstünde taşıyacağı, sonsuza kadar *hissedeceği* bir izdi. Bu evi terk ettikten sonra bile. O anda evi terk etmesi gerektiğine karar verdi. Mümkün olan en kısa sürede. Adam gerçeği öğrenmeden önce.

Dük'ten hoşlanmaması için gereken bütün nedenleri unutmadan ve çoktan hoşlandığı gerçeğini kabul etmeden önce.

Dominic kapının sesiyle doğruldu. Oda etrafında dönüyordu. Nefes aldı. Hafif bir tarçın kokusu burun deliklerini doldurdu. Ve vanilya. Ve... *sıcak ekmek mi?* Gözünün önünde parlak gözler belirdi. Bir özlem hissi onu sardı.

İnleyerek yatağa geri düştü. Kolları iki yanında açılmıştı. Boşluk, yalnızlık onu kapladı. Kollarını hareket ettirip aradı... hiçbir şey bulamadı. Hiç kimseyi.

Tekrar inledi. Uykuya dalarken sesi azaldı. Eli yatakta, yan tarafında geziniyordu. Karışık zihninde tuhaf, tek bir düşünce vardı.

Burada birisi olmahydı.

On Beşinci Bölüm

Dominic yavaşça uyandı. Alnının ortasındaki ağır zonklamayla yüzünü buruşturdu. Muhtemelen her zamankinden fazla içmişti. Oda hizmetçisiyle dün yaptıkları rahatsız edici muhabbetin bir sonucu olduğu kuşkusuzdu. *Lanet olsun.*

Frank'in yorumları bam teline dokunmuştu. Ne kadar şaşırtıcı görünse de çocuğun onu onaylamaması içine dert olmuş, bütün gün canını sıkıyordu. Ta ki kendisini Hunt'la birlikte dışarıda bulup ona Londra'daki en düşük seviyedeki genelevlerden birisinde, Fatima'nın Zevk Salonu'nda katılana kadar. Madamın önlerine getirdiği kadınları incelerken şarap kadehlerini arka arkaya yuvarlamışlardı.

Burnundan nefes alarak kollarını iki yanında gerdi. Parmaklarını uzatıp önceki geceden hatırladığı tek şeye dokunmaya çalıştı. Kadına.

En azından geceye onunla başladığını hatırlıyordu. Geceyi *bitirme* kısmı biraz bulanıktı. Sıcak kadın teni hatırlıyordu.

Dudaklarının altındaki geniş, tatlı ve olağanüstü derecede yumuşak dudakları. Dudakların bu kadar yumuşak olabileceklerini bilmiyordu. Yavaşça gülümsedi. Önemli değildi. Baş ağrısı da ağrımasa da tekrar sevişmeye hazırdı.

O öpücükler diline baharatlı içki gibi gelmişti. Kadının tepkisi ateşli ve tutkusunu da dürüsttü. Hunt'un tavsiye edeceği herhangi bir kadından tamamen beklenmedik bir durumdu. Hunt o kadını çok yakın bir şekilde tanıdığını iddia ederek önermişti. Belki de boyalı yüzün ve açık saçık elbisenin altında bir mücevher saklandığını fark etmemişti. Bu da neden o kadını bu kadar kolay bir şekilde ve güçlü bir tavsiyeyle ona verdiğini açıklıyordu. Dük yurt dışında yaşadığı yıllarda Hunt'la görüşmemiş olabilirdi ama aralarındaki dostane rekabeti çok iyi hatırlıyordu. Yıllar bunu silmemişti.

Kadının ismini hatırlamaya çalışarak bir süre düşündü. Faydasızdı. İsmi ne olursa olsun, kadın benzersizdi. Uyandığında aklına gelecek ilk şey olmaya yetecek kadar. Aklından çıkmak bilmeyen son kadın Fallon O'Rourke'tu. Onu tasvir eden bir kanvas şu anda bile yan odada asılı duruyordu... Şu son haftalarda mükemmelleştirmeye çalıştığı zor bir resim. Kadının parlak gözleri ve gölgeli yüz hatları vardı ama saçlarını hemen hemen doğru resmetmişti. Kırmızı, altın sarısı ve kahverenginden oluşan bir günbatımı. Yaklaşmıştı. Ama tam olarak değil.

Dün geceki yatak arkadaşıyla tekrar tanışmaya kararlı olarak başını çevirdi. Bir selam cümlesi dudaklarında hazırdı. Kadının bütün günü onunla geçirmeye ikna olacağı ve can sıkıntısını hafifleteceğinden emin olduğu, yaramaz ve çekici bir şeyler.

Ama bu hayali anında kayboldu. Beyaz boşluk ona bakıyordu. Doğrularak etrafındaki yatağı inceledi. Kırıksık çarşaf lar ve yatak örtüsü dışında hiçbir şey görmedi. Odaya hızlı bir bakış atmasıyla memnuniyetsizliği arttı. Kimse yoktu.

O da mı gümüşleri alıp kaçmıştı? Her nedense bu fikir dışında aklına rahat yorumlar gelmedi. Eğer bu seferki sadece onu soymak için kullandıysa önemseyecekti. Lanet olsun.

Bacaklarını yatağın kenarından sallandırarak şakaklarına saplanan ani acıyı boş verip bağ ırdı, “Frank!”

Bağlantı kapısı açılmadan önce bir süre geçti. Frank odasına dikkatli adımlarla girdi. Yüzündeki ifade soğukkanlı bir şekilde belirsizdi. Bu dikkat çekiciydi. Genellikle bir onaylamama hali delikanlının lanet olası yüzünü kaplardı... incelmış dudaklarından, titreyen burun deliklerine kadar.

Dük kaderinde sadece kendisini her zaman suçlayan oda hizmetçileri olduğunu düşündü. Dominic, Frank’in duyacağı kadar yüksek sesli bir şekilde küfretti.

Oda hizmetçisi komik gri peruğunun altındaki yüzü soluk bir haldeyken çenesini inatçı bir açıyla kaldırdı. Ellerini arkasında birleştirerek yataktan uzakta durup mırıldandı, “Evet, Ekselansları?”

“Kız nerede?”

“Kız mı, Ekselansları?”

“Evet, kız.”

Frank yavaşça gözlerini kırptı. Sıradışı bir şekilde ketumdu. Bu adam dün Dominic’in hayat tarzını onaylamadığını çok cesur bir şekilde söyleyen adamla aynı değildi.

“Hileli bir soru değil,” diye çıkıştı Dük.

Frank’in dudakları aralandı ama yine bir şey söylemedi. Sadece fazla zeki gözlerle Dominic’e baktı. “

“Lanet olsun, bilmiyormuşsun gibi davranma.” Homurdandı. Hizmetkârlar her şeyi bilirlerdi. Bir oda hizmetçisi hizmet ettiği beyefendinin bütün hareketlerini özellikle bilirdi. Frank de bir istisna değildi. Dominic en başında onu zeki bir delikanlı, her zaman bir gözlemci, her şeyi yoğun bir şekilde gözlemleyen biri olarak düşünmüştü. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

“Neyi biliyor muyum, efendim?” diye sordu oda hizmetçisi. O anda zeki birinden daha çok kalın kafalı biri gibi görünüyordu.

“Lanet olsun.” Alnını delen ani acıyla iki büklüm olarak parmaklarını alnına bastırıp küçük daireler halinde masaj yaptı.

“Rahatsız mısınız, Lordum? Size bir şeyler getirebilir miyim?” Frank tekrar kapıya doğru hareket etti, bir elini mandala uzattı. “Belki Bayan Davies’in vücudu kuvvetlendiricini ilacını getirmeliyim.”

Dük’ün dudakları bu öneriyle kıvrıldı. Bayan Davies’in korkunç ilacı midelerini kaldırdı.

“Hayır. Lanet olası bir ilaç istemiyorum. *Onu* istiyorum,” dedi tıslarcasına. Kendisini en sevdiği oyuncağını alamayan bir çocuk gibi hissetmesini umursamadı. Koyu renk gözlerin ve içini eriten sıcak bir ağzın anısı aklındayken olmazdı. “Benim için dün geceki kadını getirebilirsin.”

“Kadın...”

Frank’e hızlı bir bakış atarak sözlerini tekrarlamadan onu susturdu.

Oda hizmetçisi boğazını temizleyerek tekrar başladı, “Hangi kadından bahsediyorsunuz, Ekselansları?”

“Dün geceki. Dün geceki kızdan.”

“Ah. Lord Hunt ve misafirlerini demek istiyorsunuz.”

“Evet,” diye çıktı eliyle havayı yararak. “Neredeler?”

Frank’in sırık gibi vücudu bir parça doğruldu ve yanaklarına biraz renk geldi. “Onları eve gönderdim,” derken alışık olduğu parıltı gözlerine geri döndü.

“Onları eve mi gönderdin?”

“Evet. Baygındınız. Umursayacağınızı düşünmedim...”

“Belli ki umursadım. *Umursuyorum.*”

Frank kızıl-kahverengi kaşını kaldırıp tuhaf bir şekilde mırıldandı, “Horluyordunuz. Hatırladığım kadarıyla salyanız da akıyordu.” Daha sonra kendinden oldukça memnun bir şekilde ekledi. “Misafir kabul edecek durumda olmadığınızı düşündüm.”

Bir kuşku içine ağır bir şekilde yerleşirken Frank’e kaşlarını çattı. Dominic o kalkık kaşın, onu etkileyen şu tuhaf ses tonunun ne olduğunu merak ederek ileri yürüdü. Kısaca bu delikanlıda onu kızdıran ne vardı? Yine de... onu kovmak istemiyordu. Çok şaşırtıcıydı. “Görevlerinin misafirlerimi uzaklaştırmaya kadar varmadığını açıklamama izin ver. Anladın mı?”

“Çok iyi anladım, Ekselansları.” Frank başıyla onayladı. Sesi çok düzgün, çok dikkatli, çok sinir ediciydi.

“Şimdi kızı Hunt’a sormak zorunda kalacağım,” diye mırıldandı. Bakışlarını küstah oda hizmetçisinden çekerek bir elini saçında dolaştırdı.

“Affedersiniz, Ekselansları?” diye sordu Frank. Sesinden ağır bir erdemlilik yayılıyordu. Dük oda hizmetçisine dik dik baktı. *Lanet olsun*. Bu durum oda hizmetçisi olarak bir başp-sikopas tutmaya benziyordu.

“Seni ilgilendirmez,” diye tersledi Dük.

Onu kovması *gerektiğini* fark etti. Kendi konumunda olsa, başka insanlar böyle yapardı. Ama yine yapamıyordu. Belki de Adams’ın tavsiyesinin gözünü kör etmesine izin veriyordu. Ya da daha bariz bir neden vardı. Frank yaşlı Foley’in silahını alıp muhtemelen hayatını kurtarmıştı. Diddlesworth odadan kaçarken delikanlı şaşırtıcı bir yüreklilik göstermişti. Onu kovması pek mümkün değildi.

Ama bu nedenlerin hiçbirisi onu etkilemiyordu. Ancak neyin etkilediğini de bilmiyordu. Dominic sakinleşmek için ciğerlerini havayla doldurdu. “Birbirimizi anladığımıza inanıyorum.”

“Elbette. Bir daha tekrarlanmayacak, Ekselansları.”

Sesinde duyduğu şey tepeden bakmamıydı? Gözlerinde de yine o bakış vardı. Oda hizmetçisi ona hızlı ve eksiksiz bir incelemeyle bakıyordu. Sanki Dominic’i değerlendirmiş ve eksik olduğuna karar vermiş gibi. Bakışta... hayal kırıklığı var gibi görünüyordu. Dominic yetersiz kalmış gibi.

Aralarına düzgün bir mesafe koymaya, efendi ve hizmetkâr olarak beklenen rollerini yeniden kurmaya kararlı bir şekilde en dükvari tavrıyla monoton bir sesle konuştu, “Bunun bir daha tekrarlanmamasını sağla, yoksa kendini başka bir yerde iş ararken bulursun.”

Frank'in yanakları hafifçe kızardı. "Sizin için yapabileceğim, başka bir şey var mı, Ekselansları?" diye sorarken sesi bir parça titredi.

Dük soyunma odasına doğru giderken gömleğini pantolonundan çıkarıp hemen cevap vermedi. "Kahvaltımı gönder. Ve atımı hazırlat." Genç adam ilk defa sabah uyumak istemiyordu. Ya da kendisinden kurtulan –hem gerçekte hem de tuval üzerinde– bir kadının portresini boyamaya çalışmak istemiyordu. Son zamanlarda yaptığı en iyi iş çabuk ele geçmez kadınları bulmak gibi görünüyordu.

"Evet, Ekselansları." Frank döndü ama önce gözlerini Dominic'in göğsündeki yılan dövmesinde gezindi. Yanakları kızardı. Hiç şüphesiz bunun için de onu yargılıyordu. Oda hizmetçisinin dar sırtı odasına geri giderken gözden kayboldu. O bükülmez sırtın görüntüsü esrarengiz bir şekilde aklına büyükbabasını getiriyordu. Başka bir tenkitçi adamı. Yüzünü buruşturdu. Büyükbabasının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamaydı uzun zaman önce bırakmıştı ama her nedense oda hizmetçisinin fikrini önemsiyordu. Neredeyse en başından beri önemsiyordu. Sadece bir uşak olduğu zamanda bile. Çok can sıkıcıydı. Ve... *tuhaf*.

Hayatının büyük çoğunluğunda vicdan azabı duymadan yaşamayı başarmıştı. Buna şimdi başlamaya da hiç niyeti yoktu. Özellikle bir erkek –hem de onurlu bir erkek– olmak konusunda her şeyi biliormuş gibi görünen deneyimsiz bir delikanlı yüzünden. Omuzlarını silkerek düşüncelerini Frank'ten uzaklaştırıp dün geceki kadına... ve her şeye karışan oda hizmetçisi kadını eve göndermeden önce başladıkları şeyi ne kadar yakın zamanda bitirebileceğine çevirdi.

On Altıncı Bölüm

“Evde mi kalacaksın? Ne demek evde kalacaksın? Yokluğumda çok gezip kendini fazla mı yordun?” Hunt kravatını gevşetirken bacağına da gevşek bir tavırla berjerin kolundan sallandırdı.

“Hayır.” Dominic pencereden karanlık meydana doğru baktı. Dev şöminenin içinde ateş patladı ve bir kütük yuvarlandı.

“O halde neyin var? Biraz eğlence için sabırsızlanıyor olmalısın.”

“Yeterince dışarı çıkıyorum. Kendimi meşgul edecek şeyler buluyorum. Parkta ata biniyorum. Dün gece de kulüpte kâğıt oynadım.”

“Bu önemli değil. Kadınlardan bahsediyorum, Dom. Neredeyse bir hafta oldu ama yanımızda hiç kadın olmadı.” Hunt başını iki yana salladı. “Bu sana uymuyor. Bana da kesinlikle uymuyor. Bir haftadır taşradaydım. Muhasebe defterlerine, hesap kitaplarına bakıp şapşal annemi tolere ettim. Lanet

olsun, kadının ihtiyacım var. Bana gidecek türden bir kadına. Bana kesin katılırsın diye düşünmüştüm.”

Dominic parmaklarıyla tembel tembel bardağın kenarını takip ederken omuzlarını silkti. Bardağı dudaklarına götürüp çok az içti. Canı pek içki içmek istemiyordu.

“Oraya sadece özel davetle gidiliyor,” diye devam etti Hunt. “Bunu kaçırmak istemezsin. Mükemmel bir kaynaktan Madame Fleur’ün bu gece birkaç tane yeni güzeli gözler önüne sereceğini duydum.”

Dominic belirsiz bir yanıt homurdanarak yine omuzlarını silkti. Soğuk bir yatak ve ağrıyan başla –ümitsizce hatırlamak istediği bir kadının bulanık anısından bahsetmeye gerek bile yoktu– uyandığı sabahtan beri her zamanki uğraşlarının –yani sert içki ve daha da sert kadınların– keyfini tuhaf bir şekilde çıkarmak istemiyordu.

“Ne yapacaksın?” Hunt elini salladı. “Duvarlara mı bakacaksın?”

Dük’ün bakışları her nedense oda hizmetçisine çevrildi. Frank odada sessizce hareket ediyordu. Hareketleri hızlıydı, odadan ve leziz güzellerin tadına bakmakla ilgili konuşmadan kaçmaya hevesli olduğu şüphesizdi.

“Fatima’nın yerine dönmeye ne dersin?” diye önerdi Dük, önerisinin zararsız olduğunu umarak.

“Tekrar mı?” Hunt kaşlarını çatı. “O bahçeden istediğim her şeyin tadına baktım.”

Dominic sabırsızca iç geçirmekten kendisini alıkoydu. Önceki hafta Fatima’nın yerine iki defa gitmişti. Bunu Hunt’ın bilmesine gerek yoktu. Tatlı dudakların ve daha da tatlı ko-

kan tenin anısını, hangi kadının canlandırıldığını hatırlamaya çalışarak rujlu yüzleri taramıştı. Bir faydası olmamıştı. Belki Hunt gitse, Dominic'in bütün düşüncelerine musallat olan kadını bulabilirdi.

Herhangi bir şey öğrenmek istiyorsa biraz daha açıksözlü olması gerektiğine karar vererek boğazını temizledi. “Geçen gece birlikte olduğum şu kızı tekrar ziyaret etmek güzel olabilirdi.”

Hunt'ın kaşları çatıldı. “Hangisi?”

“Fatima'nın yerindeki.”

“Ukala oda hizmetçinin bizi kovduğu gecedен mi bahsediyorsun?”

Dük Frank'e bakmadan önce tepkisini hissetmişti. Delikanlı şöminenin önünde eğilip ateşi karıştırdığı yerde doğruldu. Bir sopa gibi kaskatı halde dönüp Hunt'a gözlerini dikti. Arkadaşı ona tek bir bakış bile atmadan sadece ayağa kalkıp kendisine biraz daha şarap koydu.

“Evet.” Dominic çenesini kaşıyıp kayıtsız davranmaya çalıştı. Hunt ilgisinin ne kadar ciddi olduğunu bilmemeliydi. Ne kadar çaresiz olduğunu. “İsmi neydi?”

Göz ucuyla Frank'in masanın üzerindeki kâğıtları ve muhasebe defterlerini düzeltirken durakladığını fark etti. Sırık gibi vücudu, aniden görüş alanına girmiş bir avla hareketsizleşti.

“Jenny, sanırım.”

“Jenny,” diye mırıldanıp ismini denedi. Ama dilinin üzerindeki bu sestен hoşlanmadı. Doğru değildi. Kadına –anısı kadar belirsiz olsa da– dair hatırladıklarıyla bu isim uyuşmuyordu.

“Ondan hoşlandın, ha?” diye gülümsedi Hunt. “Hoş bir parçaydı. O gece o kadar çabuk kendinden geçince tadına bakmıştım. Hem onun hem de Dottie’nin. Onları hayal kırıklığına uğratabazdım.”

Hunt’ın, kendi yatağındaki kadının düşüncesi yumruklarını sıkmasına, koltuğundan fırlayıp arkadaşına saldırmayı dilemesine neden olurken bile, Dominic dişlerini kenetleyip etkilenmemiş görünmeye çalıştı.

Başını iki yana sallayıp –çılgin– dürtülerinden kurtuldu. Bu kadar sahiplenici hissetmekle ne yapıyordu böyle? Hem de güçlükle hatırladığı bir kadın için. Erkekleri eğlendirmeyi iş olarak gören bir kadın. *Pek çok erkeği*. Lanet olsun, hiçbir kadın kendisiyle birkaç arkadaşından birisinin arasına girmeye değmezdi.

“Sanırım.” Dominic omuzlarını silkip etkilenmemiş görünmeye çalıştı.

“Pekâlâ, ısrar ediyorsan Madame Fleur’un yerine gitmeden önce Fatima’nın yerini ziyaret edebiliriz.”

Frank tekrar hareket etmeye başladı. Hareketleri katı, hızlı ve dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Açık kınaması Dominic’in göğsünün ortasını sızlattı. Vicdanının olduğu yeri mi? Mümkün değildi. Oda hizmetçisinin kendisi hakkında ne düşündüğünün önemi yoktu. Başkasının onun hakkında düşündüklerini umursamıyordu.

Belki de Frank’in dedikleri yüzündendi. Ya da belki de hayal kadınına Hunt’ın daha önce sahip olması yüzündendi. Durum her neyse keyfi ciddi ölçüde kaçmıştı ve yalnız kalmak dışında bir şey istemiyordu. “Hayır. Bensiz devam et.”

Hunt bardağını sehpaaya bıraktı. “Pekâlâ. Evde kal, ihtiyar. Ama seni sürüklemem gerekse bile yarın dışarı çıkıyorsun.”

Dominic alay edercesine elini sallayıp Hunt’ın gidişini izledi. Sonra bakışları oda hizmetçisini buldu. Frank, Hunt’ın bardağını alıp bir tepsiye koyarken Dük onu yarı kapalı gözlerinin altından inceledi.

“Frank,” diye mırıldandı.

Delikanlının bakışları onunkilere kaydı. Dominic o kah-verengi gözlerin içinde soğukluk bulacağını çok iyi biliyordu. Bunu beklemiş olsa bile çok sinirlendi. Yarısı dolu bardağını havaya kaldırıp hafifçe salladı.

Oda hizmetçisi yaklaştı. Bardağa uzanıp tutarken dudakları sert, bükülmez bir çizgi halindeydi. O el bir an için Dük’ün dikkatini çekti. Zambak beyazlığından çok uzaktı. Saatlerce dışarıda çalışmanın kanıtını taşıyordu. Yine de zarif bir eldi. Parmaklar uzundu. İnceydi. Dominic’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sosyetenin züppelerinin yarısının yaptığı gibi onları gül suyuna sokup sokmadığını merak etti.

Dominic bardağı bırakmayınca Frank ona soru soran gözlerle baktı. “Ekselansları?”

Genç adam elini açarak bardağı bıraktı. Frank onu temkinli bir şekilde izleyerek bardağı tepsiye koydu. Dominic bunu hak ettiğini düşündü. Bu gece kendisini özellikle dengesiz hissediyordu.

“Git. Sana bu gece ihtiyacım yok.”

Oda hizmetçisi odadan düz bir çizgi üzerinde yürürcesine çıktı. Kırıtmadan yürüyordu. Dominic bu görüntünün neden canını daha çok sıktığını merak etti.

Fallon hızlı adımlarla koridorda ilerledi. Dominic'in bardağındakiler tepsiye saçıldı. Yüzü rahatsız bir şekilde alev alev yanıyordu. Canını daha çok neyin sıkıldığını bilmiyordu. Hunt'ın sesine ve kaba yorumlarına katlanmak mı... yoksa Dominic'in kendisi sandığı ahlaksız bir kadını bulmaya çalışması mı!

Boğuk kahkahaların sesi onu durdurdu. Solundaki bir kapı hafifçe aralık duruyordu. Kaşlarını çatarak yaklaştı. İçeri bakınca Lord Hunt'ın mavi ceketini hemen tanıdı. Adam bir kadını koyu renkli perdelere yaslamıştı. Fallon, Vikont'tan dolayı kadının kim olduğunu göremiyordu. Biraz daha içeri girdi. Adımları İran halısının üzerinde ses çıkarmıyordu. Hunt o sırada başını eğip kadının çıplak göğüslerini emdi. Kadının tanıdık gri eteği –Dük'ün bütün bayan personeli tarafından giyilen etek– beline, soluk renkli göğüslerinin, Hunt'ın esmer başının altına toplanmıştı ve boynunu yana uzatmış olduğundan yüzü perdeye gömülüydü. Fallon loş ışıktaki gözlerini kısarak biraz daha yaklaştı.

Hizmetçi inleyip parmaklarını Hunt'm gür kahverengi saçlarına doladı. “Yapmamalısınız...” kelimeleri keskin bir çığlıkla kesildi ve sonra yüzünü eğip Fallon'un onu tamamen görmesine olanak tanıdı.

Saf, flörtçü küçük *Nancy* mi? Fallon başını iki yana salladı. Belli ki bir Vikont'un ona olan ilgisi *Francis'e* olan ilgisini bir anda geçmişti. Tatlı, aptal kız. Ateşle oynadığını bilmiyor muydu?

“Ah,” diye soludu, başını kadife perdelere uzatarak. “Lord Hunt! Bana neler yapıyorsunuz?”

Adamın kısık sesli hırlaması havada süzüldü. “Bu şekerlerin tadına bakıyorum yavrum.”

“Yapmamalısınız! Ben iyi bir kızm...” Vikont’un eli Nancy’nin gri eteğinin altına daldığında kadının sözleri tekrar kesildi. Kadın tiz bir ses çıkardı ama sonra çığlığının sesi değişip kısık bir inlemeye dönüştü.

“Eveet,” diye iç geçirdi. Belli ki adamın eli hoşuna giden bir şeyler yapıyordu.

“Hoşuna gitti, ha?”

Nancy itiraz etmeden adamın başını tekrar göğüslerine çekti. Fallon’un midesi kalktı. Onları eğlenceleriyle baş başa bırakmaya hevesli bir şekilde, dönmeye hazırlanarak ağırlığını değiştirdi... ta ki zemin altında gıcırdayana kadar. Hunt hızla döndü. Sinirli bakışları Fallon’un üzerinde kısıldı.

“Francis!” Nancy elbisesini kaldırdı, yanakları kıpkırmızıydı.

“Ah, genç bekçimiz gelmiş.” Hunt hizmetçiden uzaklaştı. Dudaklarını Nancy’nin tadını ağzından temizlermiş gibi sildi. “Her türlü doğrunun savunucusu. Küçük eğlencemizi bölmeye mi geldin?”

“Bir ses duydum,” dedi Fallon zayıf bir şekilde.

“Evet, pekâlâ, bir kadını memnun ettiğinde bu olur.” Başını bir yana eğdi. “Muhtemelen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsundur. Konu bu mu? Hayatında bir kere bile güzelce sevişmediğin için, bunu başkaları da yapamaz mı? Nancy, canım, belki de delikanlıya acımalı ve onu eğlendirmelisin.”

Fallon’un eli yumruk şeklini aldı. Ondan hoşlanmamakta haklıydı. Babasına duyduğu nefretin bununla bir ilgisi yoktu. Hunt terbiyesiz bir adamdı.

Nancy’nin yanakları daha da kızardı. “Tanrım!” Fallon’a utanarak baktı. “Lütfen!”

Fallon aceleyle çıkmaya hazır bir şekilde döndü.

“Francis, lütfen!” diye bağırdı Nancy. “Açıklamama izin ver.”

Fallon durmadı. Eğer onu Hunt gibi adamların ilgisinden uzak tutuyorsa, yaptığı hilenin bu zamana kadar verdiği en akıllı karar olduğuna ikna olmuş bir şekilde tepsiyi sıkı sıkı tutarak sert ve çevik adımlarla ilerledi.

Peki ya Dük? Ondan ilgi görmek çok mu korkunç olurdu? Kendisinin bir kadın olduğunu öğrenmesi?

Böylece başka bir Nancy olsun diye mi? Kullanılıp bir çöp gibi bir köşeye atılmak için mi?

Başını iki yana sallayarak bunu asla öğrenmeyeceğine dair yemin etti.

On Yedinci Bölüm

Dominic o gece rüyasında Wayfield Park'ı gördü.

Bayan Pearce'ın zalim yüzü rüyasında belirdi. Kadın avucuna kızgın bir demir çubuk bastırırken fırtınalı bir gökyüzü gibi soğuk ve kasvetli gözlerle izliyordu. Ardından Dominic koşmaya başlamıştı, koridorlarda hızla ilerliyordu. Uzun zaman önce ölmüş atalarının yüzleri onu izliyor, yargılıyor, ayıplıyordu.

Birdenbire hepsini geride bırakıp kendisini arkasında yumuşak minderlerle bir at arabasına yerleşmiş bir halde buldu. Fallon O'Rourke yanında oturuyordu. Gözleri sıcaktı ve parlıyordu. Davet ediyordu. Yüzü portresindeki gibi bulanıktı, yüz hatları tam olarak belirgin değildi. Ama saçları oradaydı. Onu çok iyi hatırlıyordu. İhtişamlı yelesi güneşle parıldayan görkemli bir bulut gibi onu sarıyordu. Kadın elini tuttu, parmak uçlarıyla Dominic'in yaralı avucunu tüy gibi hafif bir şekilde okşadı. Dominic elbisesinin kollarını gitgide daha aşağıya

doğru kaydırırken genç kadının dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı...

Dominic kaba bir şekilde itilip uyandırıldı ve kesinlikle keyifli bir yol çizmeye başlayan rüyadan koparıldı. "Sana Jenny'yi getirdim. Uyan, Dom!"

Sinirlendi ve gözlerini kırparak başını uzattı. Odada kadın kıkırtıları vardı. Yataktan doğrulamadan önce sıcak bir vücut yanına atıldı. Yumuşak bir kol beline dolandı.

"Merhaba, aşkım," diye cilveleştirdi biri, cin ve tütün kokulu sıcak bir nefesle. "Beni özlediğini duydum."

Bir el, göğsüyle yatak arasına kayıp kalçalarında toplanan çarşafı geçip nazik olmayan bir tutuşla erkekliğini kavradı. Boğuk bir ses çıkarıp hızla yataktan kalktı. Kadının elini üstünden çekti.

Hunt'ın kahkahası odayı doldurdu. "Yavaş ol, Jenny. Ona uyanması için zaman ver."

Dominic gözlerini ovuşturdu ve odada ilerleyip perdeleri açan arkadaşının karanlık vücudunu takip etti. Odaya ay ışığı doldu. "Hunt? Burada ne işin var?"

"İçeri kendim girdim."

Dominic kaşlarını çatı. Adams'la konuşması gerekecekti. Genellikle tetikte olan Frank de nerelerdeydi?

"Sana bir hediye getirdim. Jenny'yi tekrar görmekten memnun olacağını biliyordum."

Dominic rujlu dudaklarından, ucuz ve seviyesiz elbisesine kadar kadını dikkatli bir şekilde süzdü. Dudakları yeterince dolgundu. Ama bunlar öptüğü o dudaklar mıydı?

Jenny sırtarak yakınına sokuldu. Eliyle dövmeli göğsünde ve omzunda genişleyen daireler çizerken kapı hafifçe vuruldu.

“Ekselansları, iyi misiniz? Bir ses duydum...”

Oda hizmetçisi odaya girerken Dominic hareketsiz kaldı. Aralarındaki mesafeye rağmen gözleri birbirine kilitlendi. Saçma bir nedenle yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu.

Hunt ellerini kalçalarına koydu. “Ah, bekçin geldi, Dom.”

Önündeki sahneyi anladığı sırada Frank’ın yüzü kızardı. “Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, Ekselansları. Sizi... arkadaşınızla yalnız bırakayım.”

“Ben de,” dedi Hunt. Kapıya doğru giderken siyah pelerini etrafında dönüyordu. “Gecenin geri kalanında meşgul olacaksın.” Omzunun üzerinden göz kırptı. “Belki yarın da, ne dersin?”

“Bunun *belkisi* yok,” diye kıkırdadı Jenny.

Kapı, Hunt’ın arkasından bir klik sesiyle kapanıp Dominic, Jenny ve Frank’i odada baş başa bıraktı. Frank’ın gözleri loş ışıktaki karanlık bir şekilde parlıyordu. Gözleri birbirine kilitlendiğinde Dominic’in ensesi karıncalandı. O bakışta tuhaf bir şey dolanıyordu. Dominic’in tam olarak tanımlayamadığı bir şey. *Üzüntü mü? İncinme mi?* Belki sadece orada hislerin olması bile tuhaftı. Neden? Neden lanet olası bir oda hizmetçisi efendisinin kendisini nasıl meşgul ettiğiyle ilgilensin ki? Bu çok garipti.

Ardından bir ateşin sönmesi gibi o duygu kayboldu, düz, karanlık bir bakışın arkasına çekildi. Frank hızlı adımlarla ayrıldı. Dominic, Frank kapıdan geçtikten çok sonra kapalı bağlantı

kapısına birkaç dakika baktı. Göğsüne derin bir ağırlık çöktü. Jenny kendisini ona sürerken bile genç adam hareket etmedi.

“Hadi, yakışıklı Dük. Lord Hunt beni tekrar görmeye ne kadar istekli olduğunuzu anlattı.”

Doğru. Onu günlerce düşünmüştü. Fatima’nın yerinde onu arayarak dolaşmıştı. Şimdi de kadın yatağındayken, onun gitmesini istiyordu. Kadına olan hayranlığını sadece alkolün sebep olduğu çılgınlığa yorabiliyordu. Çünkü kollarındaki bıkkınlık verici kız onu tahrik etmiyordu. Bir hafta önce ettiği gibi değil. Hiçbir zaman da etmeyecekti.

Fallon son ibrği de döküp küvetin üzerinde yükselen buhara memnuniyetle başını salladı. İbrği boş bir kovanın yanına, yere indirirken elleri titredi. Dük’ün odasından çıktığından beri elleri titriyordu. Göğüs kafesinin altındaki ağır, acı veren sızı da geçmemişti.

Omzunun üzerinden kapıya son bir bakış atarak giysilerini çıkardı. Dük’ün gecenin geri kalanında ona ihtiyacı olmayacağından emindi. Meşgul olacaktı.

Dikkatli bir şekilde bir ayağını suya sokup memnuniyetle iç geçirdi. *Mutluluk*. Suyu merdivenlerden yukarı çıkarmasına değmişti. Gerçi son zamanlarda kova taşımak konusunda pek de başarılı değildi. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılarak bakır küvette geriye yaslanıp tamamen suyun içine batana kadar aşağı kaydı. Doğrularak yüzündeki suyu silip saçlarını ovalamaya, parmaklarıyla kafa derisini kaşımaya başlayıp peruğunu takmadan önce sürdüğü yağlı pomadı son damlasına kadar çıkardı.

Bu işi bitirince vücudunun her yerini pembe pembe parlayana kadar yıkadı. Şimdiye kadar kendisini odadaki el yıkama leğeninde temizleyebilmişti. Süngerini bırakarak bir daha iç geçirip tekrar arkasını yaslandı ve bir ayağını küvetin kenarına dayadı.

Neyse ki yan odadan hiç ses gelmiyordu. Katlanamayacağı sesler. Dominic'i başka bir kadınla *duymak*. Bir hafta önce kendini kaybetmişcesine öptüğüne inandığı bir kadınla. Bu kadının iki kişiye yetecek kıvrımları vardı. Ve göğüsleri... Fallon burnundan homurtu sesi çıkardı. İkisinin birbirine karıştırılabileceğini düşünmek neredeyse çok komikti. Dominic onunla kesin iyi vakit geçiriyordu. Fallon'un göğsü sıkıştı. Görüntüleri zihninden çıkarabilirmiş ve gözlerinin arkasındaki sinir edici sızıyı geçirebilirmiş gibi ıslak elleriyle yüzünü ovaladı.

Gözlerini sımsıkı kapattı. Görüntüler kalıp kendi kendilerine hareket etmeye başladılar. Fallon Dominic'i büyük yatağında kadını öpüp, severken, iri ellerini yumuşak kadın teninde gezdirdiği sırada vücudunun her hareketiyle... yılan dövmesinin dalgalandığını, *canlandığını* gördü. Ama kadın artık Jenny değildi. Değişmişti. Fallon olmuştu. Bir zamanlar görüldüğü gibi. Uzun saçları, altın-kırmızı bukleleri aralarına karışmış haliyle. Jenny yerine, *kendi elleri* adamın göğsünü okşuyor, yılan dövmesinin kıvrılışını takip ediyordu.

Avuç içleriyle kapalı gözlerini ovaladı. Sertçe bastırdı ama bir işe yaramadı. Görüntü bir kök kadar inatçı bir şekilde takılıp kalmış, şaşırtıcı detaylarla gözler önüne seriliyordu. Önce yüzünü sonra vücudunun geri kalanı alev alev yanmaya başladı.

Dominic'i zihninde eksiksiz bir şekilde görüyordu. Adam güçlü elini Fallon'un saçlarına daldırıp saç tellerini yumruğuna

sarıyor, öpmek için, Fallon'un çok iyi hatırladığı bir öpücük için, onu geriye doğru eğdiği sırada kendisine yaklaştırıyordu. Genç kadın adamla ilgili edepsiz şeyler düşündüğü sırada Dominic'in başka bir kadına verdiği bir öpücük. Bir elini suyun yüzüne çarptı. Yüzüne damlalar sıçradı.

Lanet olsun ona! İki kadını birbirinden ayırt edemeyecek kadar yorgun muydu?

Ayağa kalkarak küvetten çıktı. Sular vücudundan aşağıya doğru akıp ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşturdu. Yakındaki bir sandalyeden havlusunu kaptı. Homurdanarak havluyla kendisini sertçe ovaladı.

Ne kadar budalaca görünse de yan odaya gidip adamın yanlış anlamasını düzeltmek istiyordu. Öbür kadın yerine adamın yatağına girmek. *Saçmalama, Fallon*. Bırak şehvetini başkasının üzerinde söndürsün. Fallon onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Elleri yavaşlayıp hareketleri nazikleşti ve daha az cezalandırıcı hale geldi. Derin bir nefes alıp sakinleşti.

Şimdiki maaşıyla hilesine sadece bir süre daha devam etmesi gerekiyordu. En fazla birkaç ay. Sonra Londra'dan ayrılabilirdi. Gürültüden, sisten ve kokudan uzaklaşabilirdi. Hepsinden kurtulabilirdi. Taşraya taşınabilirdi. Küçük bir kulübeye. Basit, mütevazı bir yaşam. Müzik ya da Fransızca, hatta temel Latince dersleri verebilirdi. Penwich'te öğrendiği herhangi bir şey. Biraz eziyetli olabilirdi ama harika bir eğitim almıştı. Ayrıca babasının ona miras bıraktığı şey de vardı. Bahçıvanlık bilgisiyle, çiçek veya sebze yetiştirip satabilirdi. Bunların hepsinin geçinmek için yeterli olduğuna emindi.

İblis Dük'le ilgili her şeyi unutabilir ve kendisi için bir yuva oluşturmaya odaklanabilirdi. Her zaman istediği tek şey. Önemli olan tek şey.

Dominic sessizce homurdanarak ayağa kalktı ve bornozunu giyip kemerini sinirli bir hareketle sıkıca çekti.

“Üzgünüm,” diye homurdandı. Hiç de üzgün değildi. Sesi sinirli çıkmıştı. Öyleydi de. Ama Jenny'ye değil. Kız ilgisini canlandırmak için fazlasıyla uğraşmıştı.

Ona birkaç kâğıt para uzattı. “İşte. Bunu al.”

Kadın yataktan kalkarak elbisesine çekidüzen verdi ve sonra parayı alıp Dominic'in önünde acı veren bir yavaşlıkla saydı. Kurnaz bakışlarını genç adamın üzerinde gezdirdi. “Peki gururum için ne alacağım? Bu beni ikinci defa gönderişiniz...” Hızlıca erkeği süzdü. “Tatmin olmadan.”

Dominic tartışmak yerine ona biraz daha para verdi. “Güzelliğinin kıymetini bilecek daha hoş centilmenler olduğuna eminim.”

Kadın yavaşça gülümsedi. “Teşekkürler, Lordum.” Paraları elbisesinin içine sokarak başını kederli bir şekilde iki yana salladı. Sanki Dominic değerlendirilecek bir at parçasıymış gibi onu baştan sona süzdü. “Sizin görüldüğünüz gibi görünen asilzade erkek pek olmuyor. Gerçekten yazık.” Gizli bir bilgi verecek gibi yakınına geldi. “Biliyorsunuz, bitkilerle arası iyi olan bir arkadaşım var. Rahatsızlığınıza çare bulabilir.”

Alnını kırıştırdı. “Rahatsızlığıma mı?”

Jenny bir parmağını havaya kaldırıp dimdik tuttu ardından gevşekçe sarkıttı. Parmağı cansız bir şekilde yere doğru sallanıyordu.

Dominic gülmesine engel oldu. Erkekliğine yapılan hakaret yüzünden olması gerektiğinden belki de daha neşeliydi. Kadının hatanın kendisinde değil de Dominic'te olduğunu düşünmesi daha iyiydi. İlgisizliğinin, kadının ekşi nefesiyle daha fazla ilgisi olduğunu belirtmeye gerek yoktu.

“Önerin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı

Jenny başını sallayarak odadan ayrıldı.

Dominic başını iki yana salladı. Ekşi nefesi bir kenara, güzel bir kadındı. Ama diğer gece öptüğü kadın değildi. Sorun da tam olarak buydu.

Odada yürüyerek pencerenin yanındaki koltuğa çöktü. Geceye baktı. Hilal şeklindeki ay, dalların oluşturduğu bir kafesin arkasında görünüyordu.

Ağır bir sis havada asılı duruyordu. Meydanın lambalarından gelen ışık mat sise nüfus etmeye çalışıyordu. Dominic aşağıda toynak sesleri duydu ve Jenny'nin ayrıldığını hayal etti. Kendi at arabalarından birisiyle. Başını koltuğun sırtına bir defa vurdu. İki defa.

Lanet olsun. Onun derdi neydi? Hunt'la birlikte Londra'da geziniyor olmalıydı. Ya da hayat dolu bir yatak arkadaşıyla yatakta keyif yapmalıydı. Jenny olmasa bile bir başkasıyla. Bunun yerine belli ki hayalinde canlandığı bir kadına özlem duyarak âşık bir budala gibi durgunlaşmıştı.

Yurt dışındayken kendisine musallat olan, sayısız ülkeler boyunca peşinden gelip eve kadar takip eden huzursuzluk his-

sini hâlâ duyuyordu. Ölümün eli gibi gecenin içinde sessizce süzülüyor, ona uzanıyordu. Her zamanki uğraşlarından keyif almasına engel oluyordu. Kadınlar, içki, kumar. Hiçbirisi onu cezbetmiyordu.

Cezbettiğinde Frank'ın gelmesi yazık olmuştu. Şimdi delikanlı Dominic'in her türlü ahlaksızlığa kapılmış olduğunu düşünerek yatağa gitmişti. Genç delikanlı ona o kadar büyük bir hayal kırıklığı içinde bakmıştı ki Dominic neredeyse kapısını çalıp yanlış anlamasını düzeltmek isteyecekti. Dudakları inceldi ve koltuğunun kollarını kavradı. *Neredeyse*. Ağzı süt kokan birinin ne düşündüğünü umursamıyordu. *Umursamıyordu*.

Parmaklarını koltuğun dolgun koluna vurdu. Bakışları kapıya, altından sızan ince ışığa kaydı. Bakışlarını kapıdan çekip odasını inceledi. Neredeyse boş olan şarap sürahisini gördü.

Sessizce küfrederek ayağa kalkıp sürahiyi kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Belli ki oda hizmetçisi hâlâ uyanıktı. Neden ondan faydalanmıyordu ki?

Elini mandala koymadan önce kapıyı hızlı, sinirli bir şekilde tıktatıp, "Frank," diye seslendi. Sonra da kendisine, sadece daha fazla şarap istediği için bunu yaptığını söyledi. Genç ukalanın kendi hakkında ne düşündüğüne zerre kadar değer verdiği için değil.

Kapıyı açarak daha küçük odanın içine girdi. Gözlerini loş odada gezdirdi. Konuşmaya hazır bir şekilde dudakları aralanmıştı.

Odaya yumuşak bir ışık yayılıyor, her şeye hafif bir belirsizlik katıyordu. Ardından bu belirsizliğin bir kısmının aslında

havadaki buhar olduğunu fark etti. Odanın bir yanındaki bakır küvetten buhar yükseliyordu.

Bakışları küvete kondu... ardından yanında duran kişiye çevrildi. Wayfield Park'ın bahçesindeki mermer heykellerden birisi gibi hareketsiz, donakalmış bir kadındı. Kendisinin içinde bir şeyler dondu. Birbirlerine bitmek tükenmez bir süre boyunca bakıp bir savaş alanında karşı karşıya gelen iki düşman gibi bakiştılar. Kadın çıplak vücudunda bir havlu tutuyordu.

Kadının gözleri yırtıcı bir hayvanın görüş alanına giren herhangi bir hayvan gibi korkmuş bir şekilde kocaman açıldı.

Sürahi, Dük'ün parmaklarından kaydı. Boğuk düşme sesini duymadı bile. Bakışlarını kadının üzerinde gezdirip nemli vücudundan haz aldı. Islak havlu pembe, parlak tenini, sonsuz bacaklarını... başarılı bir şekilde gizleyemiyordu. Güzel şekilli, uzun bacakları vardı. Bir kadında gördüğünü hatırlayamadığı kadar uzun bacakları vardı. Bakışları yukarı çıktı. Uzun hatlarının ve nazik kıvrımlarının üzerinden geçip yüzüyle karşılaştı... ve ilk defa dikkatli bir şekilde baktı.

Gerçek, göğsüne yediği bir yumruk kadar etkileyici olarak ciğerlerindeki havayı boşaltıp çarpıcı bir şekilde kendisine göründü.

Kalbi şiddetli bir şekilde atmaya, kan damarlarında yakıcı hızla dolaşmaya başladı. Boğazındaki tıkanıklığı yutkunmaya çalıştı. Tuhaf bir şekilde kendisini... içi boş hissetmeye başladığından beri... sadece bir kadının sıcaklığında ya da resminde, renklerde, fırçasının tuval üzerinde uçuşan darbelerinde kaybettiğinde canlı olduğu zamanlardan beri, yıllardır hissetmediği kadar canlı, hayat dolu hissediyordu.

Karşısındaki kadına bakarken kendisini canlı hissediyordu. Uyanık hissediyordu.

Kadının yüzüne bakınca –hiç tanışmadığı, yine de *tanıdığı* kadına bakınca– müthiş gerçeği anladı. Bu öptüğü kadındı. Bütün hafta zihnini meşgul eden kadındı. Hayal değildi. Hüs-nükuruntu değildi. Tamamen canlı kanlı bir kadındı. Gerçektir. Buradaydı.

Ve bir *erkek* de değildi. Bu kadın Frank'ti.

Bu gerektiği gibi kendisini şaşırtmayan bir gerçektir. Tuhaf bir şekilde her şey yerine oturuyordu. Mantıklı geliyordu. Ağzı süt kokan oda hizmetçisinin kendisini onaylayıp *onaylamadığına* kafayı takmasından daha mantıklı geliyordu. Kadının bütün küçümsemeleri ve ona tepeden bakışı artık çok mantıklıydı. *Bunlar nasıl da bir kadına yakışır davranışlardı.*

Dominic'in içinde bir öfke alevi dolaşıp dışarı çıkmaya ve yolundaki her şeyi yıkmaya çalıştı. Önünde gözlerini iyice açmış kadın da dâhil.

Özellikle de onu.

Ellerini iki yanında açıp kapadı. Yere ve boş şarap sürahisine baktı. Adamın kontrolünün son damlaları hızla havaya karışıp kıvrıla kıvrıla buhar gibi yok olduğu sırada, sürahinin içindeki son damlalar da haliya döküldü. Gitmişti. Hâkimiyetinin son damlasıyla birlikte.

On Sekizinci Bölüm

“Frank?” dedi yavaşça. Zihni gözlerinin çoktan tanıdığı şeyi... belki bütün bu zamandır bildiği, derinlerde bir yerde gömülü olan şeyi algılayarak.

Dominic biraz daha yaklaştı. Gerçeği neden daha önce anlamadığına kafayı yorarken çıplak ayakları halının üzerinde ilerliyordu. Neden onu *görmemişti*? Onu inceledi. Uzun olmasına rağmen inkâr edilemez şekilde kadınsıydı.

Kadının dudakları kımıldadı ama hiç ses gelmedi.

“Frank,” diye tekrarladı adam. Sesi cam gibi keskindi.

Genç kadın başını iki yana salladı. *İnatçı kız*.

“Ama sanırım gerçek ismin bu değildir, değil mi?” Onu bir kere daha bütünüyle, aşağılayıcı bir şekilde inceledi. Bakışları tam olarak saklanmayan göğüslerinde oyalandı. Küçük ama güzellerdi.

Kadının bakışları kaçacak yer ararmış gibi sağa sola gitti. Dudaklarını ıslatarak en sonunda konuşabildi. “Ne cüretle buraya çat kapı girersiniz? Bir hizmetkârın bile bir parça mahremiyete hakkı vardır.”

“Kesinlikle.” Dominic ona doğru ilerlerken başını dikleştirdi. “Özellikle de saklayacak bir şeyi olan bir hizmetkârın.”

Adam yaklaşıncı Fallon’un yüzü gerildi. Çaresiz bir inkârla başını iki yana sallıyordu. Nemli saçları savrulup pürüzsüz, kavisli omuzlarına değiyordu. Omuzları kashydı. İşçi sınıfından olduğunun bir kanıtıydı. Genç adamın bakışları tekrar kadının vücudunda gezindi ve kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. Tanıdığı hiçbir hanımefendinin böyle güzel, güçlü bir vücudu olamazdı. *Zevk için, bir erkeği iyice içine almak için yaratılmış bir kadın.*

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Belki de onun bir kadın olduğunu hiç anlayamamasının sebebi, daha önce onun gibi bir kadınla hiç tanışmamış olmasıydı.

“Konu hiç de bu değil,” diye inkâr etti Fallon ateşli bir şekilde. “Ben...”

“Evet. Konu bu.” Adam başını yavaşça yukarı aşağı salladı. “İnkârlarına bir son ver. Foyan açığa çıktığı için sadece sinirlisin.”

Dominic onun yanında neden her zaman hafiften gergin olduğunu artık anlıyordu. Etrafındaki hizmetkârları daha önce pek fark etmezken, neden özellikle onunla ilgilendiğini. Hiçbirisi kesinlikle onu daha önce etkilememiştir. Onun dışında hiç kimse.

Fallon daha fazla geri gidemedi, sırtı duvara dayanmıştı. Bir elini yukarı kaldırdı. Sanki tek başına Dominic’i uzak tutabilirmiş gibi.

Dominic'in dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kanı öfkeyle yanıyordu. Karanlık ve tehlikeli bir şekilde. Ellerini Fallon'un başının iki yanına, duvara dayadı. Kadının vücudundan nemli bir sıcaklık yayılıyor, onu kendine çekiyordu. Biraz daha eğilince genç kadın onu durdurmayı düşünerek avucunu kaldırıp göğsüne koydu.

Birbirlerine dokundukları yerde kıvılcımlar çıktı. Kadının gözleri neredeyse adaminkilerle aynı seviyede şaşkınlıkla açıldı. Ama Fallon geri çekilmedi. Yapması gerektiği gibi çekilmedi.

Bir şey elini orada tuttu, adamınkine uyan bir irade, güç göstermek için bir kararlılık. Dominic'in içinde karanlık bir arzu belirdi. Arzuladığı şeyi almak ve ele geçirmek için yetmişmiş herhangi bir vahşi hayvan gibi ilkel ve ateşli bir şey.

Kadının gözlerinin kahverengiliğine bakıp onları şimdi gerçekten gördü. Kehribar renk ateş gibi parlıyordu. Gözlerinde genç kadının kendisi gibi kapana kısılmış bir öfke gördü. Orada başka bir şey daha vardı. Kadın yenildiğini fark etmişti.

Adam yavaşça gülümsedi. Başını eğip yanağını genç kadının yumuşak yanağına sürdü. Kadın kulağının yanında nefesini içine çekti ve adamın içinde derin bir tatmin duygusu belirdi.

Dominic dosdoğru kadının kulağına doğru soludu, "Oyun bitti. Bedelini ödeme vakti geldi."

Fallon adamın göğsünü sertçe itti. Dominic'in bir kadından beklediğinden daha sert ve güçlü bir şekilde. Dük geriye doğru tökezledi. Fallon bir tavşan gibi hızla yanından geçti.

Dominic serbest kalmış bir yırtıcı hayvan gibi hırslayarak öne atıldı. Kadın kapıya ulaşmadan hemen önce onu yakaladı. Parmakları saçlarına dolaştı. Fallon çığlık attı.

Dominic onu hızla kendine çekti. Kadının sırtı adamın göğsüne çarptı. Genç adam Fallon'un saçlarını bırakarak kollarını etrafına doladı. Parmaklarını boynunun yumuşak derisinde gezdirip köprücük kemiğinin zarif çizgisine dokundu ve omzunu yakalayıp onu döndürdü.

Genç adam havlunun kaybolduğunu hemen fark etti. Kadının aptalca kaçma girişiminin bir sonucuydu. Genç kadının göğsü kesik kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Dominic kadının göğüs uçlarının kendisine değerken sertleştiğinin fazlasıyla farkındaydı. Fallon'un yanakları kızardı. "Geçen gece yarım bıraktığımız şeyi bitirelim mi?"

Kadının gözleri kocaman açıldı.

"Ah, evet," diye homurdandı adam başını sertçe aşağı yukarı sallayarak. "O sendin. Bunu bilmediğimi sanma."

Havlusunun toplandığı yere bakarak, "Havlum," dedi kadın.

Dük omuzlarını silkti. "İyi bir yerde duruyor."

Kadının bakışları yenilgiyle parladı. Adam ona dayandığı yerde sertleşip ısrarcı olunca gözleri öfkeyle açıldı. Dominic kalçalarını sallayarak genç kadının uyluklarının sıcak birleşim yerine dokundu.

"Ahlaksız adam!" Fallon çıplak topuğunu yere indirdi ve Dük'ün ayağını ezdi.

Dük geri sıçrayıp hâlâ kollarından birisini tutarak, "Lanet olası Amazon kadını," diye küfretti.

Fallon mücadele edip yerdeki havlusuna ulaşmaya çalıştı.

Dominic hızla dönerek kadının kolunu bırakmadan havluyu kendisi aldı.

“Pislik,” dedi Fallon tıslarcasına. “Havluyu bana ver! Yan odada senin için çıplak bir şekilde yürümeye hazır bir kadının yok mu? Bana neden ihtiyaç duyuyorsun?”

“Onu eve gönderdim.” Dük’ün bakışları kadının vücuduna indi. Öfkeyle titreyen bu göğüslerin üzerine nasıl deşeceklerini, kadının içinde hareket ederken göğüslerinin nasıl titreyeceklerine dair net bir fikri oldu. Adamın ağzı kurudu ve birden kadına vereceği ceza kendi cezası haline geldi. O küçük, kusursuz göğüsler, kalkmış göğüs uçları, dalından yeni koparılmış pembe ahududu gibi onu tuzağa düşürdü. O kadar ki genç kadının kendisine sıkı bir şekilde savurduğu yumruğun geldiğini görmedi.

Sağ gözü acıyla yandı.

Kadını bırakarak gözünü kapadı. “Kahretsin, bana *vurdun!*”

Fallon cevap vermedi. Havluyu geri almaya çalışırken sadece homurdandı.

Dominic acıyan gözünden elini indirerek havluyu yukarıya kaldırdı ve bir kolunu kadının beline sarıp onu kendisine doğru sertçe çekti. Kadın hâlâ havluyu almaya çalışarak ayaklarının üzerinde sıçradı. Göğüs uçları adamın göğsüne süründü.

Onu daha da yakınına çekti.

Kadının gözleri onunkilere kenetlendi. Fallon hareket etmeyi kesti. Aslında nefes almayı da kesmiş gibi görünüyordu.

Adamın bakışları *kadının* yüzüne dolaşıp her yerine baktı. Günlerce, haftalarca bu yüz Frank’ın yüzü olmuştu. Bunu hatırlayınca öfkesi geri dönüp yeni baştan alevlendi. “Çok eğlendin mi?” Kollarını belinde sıkılaştırdı. Onun ebatlarındaki bir kadın için şaşırtıcı derecede küçük bir beli vardı.

“Şaşırtıcı görünebilir ama her şey seninle ilgili değil.” Adamın kollarında kaskatı kesildi. Yine de herhangi bir kadın gibi yumuşak ve sıcaktı. Göğüs uçları Dominic’in göğsünü yakıyordu. Bacaklarının tepesinden sıcaklık yaylıyordu. Zonklayan erkekliğiyle kusursuz bir şekilde neredeyse aynı hızdaydı.

Dominic kadının yüzüne dikkatli bir şekilde baktı. Bakışları güçlü yüz hatlarının, güçlü burnunun, dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. Kesinlikle güzel değildi. Bir kadının gerçekten güzel olduğunu belirleyen –en azından sosyetenin standartlarına göre– minyon yüz hatları ve narin kemikleri yoktu ama yine de çok çarpıcıydı.

“O halde bunu neden yaptın?”

Kadın dudaklarını sessiz bir isyanla birbirine bastırdı.

“Söyle bana,” diye emretti adam, gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde. “Konuş...” *Frank* demek üzereyken sustu. Bu ise sinirini daha da bozdu.

Genç kadın hiddetli bir şekilde nefesini bıraktı. “Bu benimle ilgili. Lanet olası bir işte on beş günden uzun bir süre durabilmekle.”

“Bunu yapmak için bir erkek gibi yaşamam mı gerekiyor?”

“Belli ki öyle,” diye çıkıştı Fallon, mücadele etme gücüne tekrar kavuşarak. “Aksi takdirde sarkıntılık edilmesi riskine giriyorum.” İçten içe yanan kömürler gibi görünen ateşli bakışları adamınkilerle buluştu. “Şimdiki gibi.”

“Personelimdeki kadınlara sarkıntılık etmem.”

“Şimdi ediyorsun! Personelindeki bir kadın olarak arzularının insafına kaldım.”

Kendisine bu kadar samimi bir şekilde dayandığını hissetmesiyle kanı kaynadığı sırada bile, “Sen bir kadın mısın? Emin olamıyorum,” dedi Dük kaba bir şekilde. *Kesinlikle bir kadındı.*

Genç kadının yanakları al al oldu ve gözleri cama sıkışık kalmış, kaçmaya çalışan alev gibi olduğundan daha bile parlak bir kehribar rengiyle parladı. Tanrı, Dominic’e yardımcı olsun, bu alevin kaçmasını istiyordu.

“Bir kadın olduğumu çok iyi biliyorsun. Şimdi bırak beni.”

Dominic öfkeliyken bile içinde bir şeylerin karıştığını hissetti. Kadının cesaretine, böyle bir hileye kalkışmadaki cesaretine , kendisiyle böyle bir tavırla konuşmasına –hiçbir erkeğin yapmadığı gibi– *yüzünü yumruklamasına* karşı sessiz bir heyecan duydu.

“Peki, dolandırıcı olduğuna göre seninle ne yapmam gerekiyor?”

“Bekçiye çağırt. Eminim bunu yapacaktır.”

Genç adam tek kaşını kaldırdı. “Peki neden bu kadar eminsin?”

“Çünkü siz züppeler bunu yaparsınız, *Ekselansları.*” Adamın unvanını bir hakaret gibi dudak bükerek söyledi. “Altınızdaki herkesi baskı altında tutup istismar edersiniz.”

Dominic *tekrar* yumruk yemiş gibi geri çekildi. “Burada suç işleyen sensin.”

Kadın onu duymuyormuş gibi başını iki yana salladı. “Neyi bekliyorsun? Hadi, bitir şu işi.”

Bir budala bile genç kadının sesindeki acıyı kaçıramazdı. “Sana ne oldu?” Dominic’in bakışları kadının kesik saçlarında

gezindi. “Lordun teki geçmemesi gereken bir sınırı mı geçti?” Bu soruyu sorarken bile bu düşünce üzerine boğazında tuhaf bir sıkışma hissetti ve eğer durum buysa o adamı bulup öldüreceğini mutlak bir kesinlikle biliyordu.

Genç kadının yanakları al al oldu. “Hayır!” Bu kelime sanki böyle bir şey hiçbir şekilde mümkün değilmiş gibi hızla döküldü. “Bir erkeğin benden faydalanmasına izin verecek gibi mi görünüyorum? Hiç kimsenin oyuncağı değilim. Senin baştan çıkarmalarına dayandım, değil mi?”

Dominic gözlerini kırpı ve başını hafifçe iki yana salladı. “Senin bir erkek olduğunu düşünüyordum. Sana asla...”

“Ah, biz daha önce tanıştık.” Adamın sözünü kesti. Tek kaşını kaldırdı, Dominic’in hatırlamasını beklemeye başladığı anlaşıyordu.

Dominic ona uzun bir süre baktı. Yüz hatlarını iyice inceledi. Kıvrık burnunu, dolgun dudaklarını, gururlu bir şekilde kalkık duran kaşlarını. Ve saçlarını. *Lanet olası saçlarını.* Çoğunlukla hâlâ ıslak olmasına rağmen, birkaç kuru tutam yüzünün etrafını sarıyordu. *İspanya’daki bir günbatımının rengi.* Odanın loş ışığında bile saç telleri alev gibi parlıyordu. Bol bol kırmızı ve altın rengi. Fallon O’Rourke’la yaptığı araba gezisi aklına geldi. Bu kadının bir portesi iki kapı ötede duruyordu. Fallon O’Rourke haftalardır burnunun dibinde duruyormuş!

“Sen,” dedi sessizce. “Seni Daventry Otel’ne götürmüştüm.” Onu tekrar görmekle mutlu hissedeceğine, ihanete uğradığına dair hisleri arttı. *En azından artık yüzünü tamamlayabilirdi.*

“Aynen öyle,” diye cevap verdi kadın, kendisine Frank’i hatırlatan bir tavrıla.

Safra boğazını yaktı. “Seni o kadar mı gücendirdim de, beni bu küçük oyunla bir aptal yerine koymaya mı karar verdin?”

“İş bulma kurumu beni gönderdi. İşe ihtiyacım vardı. Kişisel bir şey değildi.”

“Değil miydi?” Dominic genç kadının beline avucuyla dokunup, pürüzsüz, yuvarlak ve sıkı kalçasını avuçlamak için elini aşağı kaydırды. “Bana oldukça kişisel geliyor.”

Fallon sımsıkı kapadığı dişlerinin arasından tıslarcasına bir ses çıkardı. “Dur.”

Adam sıcak teni okşarken Fallon’un siyah gözbebekleri büyüdü. Dominic arzuyu gördüğünde tanırды. Bir kadın kendi ismini bile güçlölkle hatırladığı o yere kaydığında bunu anlardı.

Parmaklarını kadının kalçasında gezdirdi. Dokunuşu tüy kadar hafıftı. Sıcaklığını arayarak içeri doğru kaydı. Elinin altında Fallon’un teni titredі. Dominic nazıkçe genç kadının uyluklarının içindeki hassas deriyi okşadı. Fallon kollarında ağırlaştı ve genç adam o düşmesin diye beline sardığı kolunu daha da sıktı.

Kadının uylukları onun için aralandı.

Yay gibi esnek bukleleri ayırarak, “İşte böyle,” diye mırıldandı Dük. Parmakları ıslak sıcaklığa değdiğinde adam inledi. Daha önce kendisini bu kadar hazır hisseden bir kadınla birlikte olmamıştı. Bu kadar istekli.

Fallon’un gözleri kapandı ve Dominic onu kollarında hafifçe sarsıp parmaklarını genç kadının merkezine götürdü. “İzle beni,” diye emretti Dük.

Adam onunla oynayıp o minicik şişliği bulurken ve genç adamın kulağına doğru hızlı hızlı soluyana kadar bunu okşayıp

sıkarken, Fallon gözlerini açıp bakışlarını ondan kaçırmadı. Dominic bir parmağını içine soktu. Kadının kaygan kadınlığı parmağının etrafında sıkıca kapandı. Adam başparmağını kadının şişliğine bastırdı ve parmağını derin bir şekilde içeri dışarı sokarken bunu yuvarladı. Erkekliği serbest kalmak, kadının kendisine sarılan sıcaklığını etrafında hissetmek, kadına damgasını vurmak için sızlıyordu.

Fallon titredi ve çığlık attı, uylukları elinin etrafında sıkılıyordu. Dominic orgazmında ona katılmaya hevesli bir şekilde bir elini pantolonunun önüne götürdü. Birkaç dakika içinde Fallon'a sahip olacağına güveni tamdı. Kadının, ismini zevkle ve çığlık çığlığa duymaktan daha uygun bir ceza düşünemiyordu.

Ama bu kadının hakkı olduğunu gösterirdi. Bu, Dominic'i Fallon'un onu değerlendirdiği bütün diğer soylular kadar kötü yapardı.

Genç kadının sözleri tekrar aklına geldi. *Personelindeki bir kadın olarak arzularının insafına kaldım.*

Lanet okuyarak onu bıraktı.

Fallon birdenbire kendi başına durmak zorunda kaldığı için neredeyse yere yığılacaktı. Geriye tökezleyerek küçük yatağa çarptı. Dominic onun çıplaklığını bir süre zevkle izledi. Uzun bacaklarını, birkaç dakika önce dokunduğu... ve tekrar dokunmaya can attığı bacaklarının arasındaki kumral tüylerden oluşan o kusursuz çatıyı.

Ona sahip olmak, onu almak için yanıyordu. Ama yapmayacaktı. İyi, kibar ya da Tanrı korusun, bir beyefendi olduğu için değildi. O bunların hiçbirisi değildi. Olmak istemiyordu da.

“Rica ederim,” diye homurdandı Dük.

Fallon başını iki yana salladı, belli ki kafası karışmıştı.

“Bu *bütün* züppelerin emrindekileri istismar ettiklerine dair beslediğin kesin inancı geçersiz kılar sanırım. Senden hiçbir şey almadım. Sadece verdim.” Dük kadının kızarmış tenini ve fazlaca parlak gözlerini... ya da kendi tatmin edilmemiş vücudunda dalgalanan sızıyı düşünmemeye çalışıp onu dikkatli bir şekilde boş bir bakışla süzdü. “Ayrıca da seni son derece tatmin olmuş bir şekilde bıraktım.”

Kadının ağzı açık kaldı, yüzü kıpkırmızı kesildi. Elleri vücudunda gezinip kendisini örtmeye çalıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturup uyluklarını korumacı bir hareketle sımsıkı birbirine bastırarak küçük kare şekilli çenesini kaldırdı. “Şimdi ne olacak? Benimle ne yapacaksın?”

Fallon’un onun ne yapacağını *düşündüğünü* biliyordu. Muhtemelen yapması *gereken* şeyi. Kendi konumundaki başka erkekler bekçiyi çağırırlardı. Bir erkeği taklit etmek ve kendisini bir Dük’ün oda hizmetçisi olarak göstermek kesinlikle cezai bir yaptırım gerektirirdi.

“Seninle ne yapmalıyım?” Bakışlarını üzerinde gezdirip ne yapmak istediğine... bütün temel dürtülerinin yapmasını emrettiği şeylere ilişkin düşünceleri bastırarak onu yavaşça inceledi.

“Sabah gitmiş olurum.”

“Pekâlâ.” Dük başıyla onaylayıp kapıya doğru gitti.

Kadının buradan ayrılması en iyisi olacaktı. Çatısının altında bir sahtekâra ihtiyacı yoktu. Sahip olmak için vücudunun sızladığı bir kadınsa hiç ihtiyacı yoktu. Kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadına.

On Dokuzuncu Bölüm

Fallon kapısının çalındığını duyunca ürktü. Bütün gece gözüne uyku girmemişti. Dük'le aralarında kilitli olmayan bir kapı varken, yan odada uyumasından dolayı fazlaca gergindi. Tecavüzden korkmuyordu. Eğer Dük bunun peşinde olsaydı ona kolaylıkla sahip olabilirdi. Dük'e verdiği arsız tepkiyi hatırlayınca yanakları yandı. Parmaklarını dövmesinde gezdirme arzusunu ve kendisini bütünüyle ona vermeye hevesli olması.

Düzgün bir şekilde katladığı geceliğini göğsüne tutarak kapıya döndü. Biraz da, kapının birden açılıp Dük'ün dün gece yaptığı gibi küçük odaya hışımla girmesini bekliyordu.

Bunun yerine kapının ardından Dük'ün düz sesi duyuldu. “Beş dakika. Çalışma odamda.”

Bundan başka bir şey söylemedi. Kısa bir şekilde verilen emirle Fallon'un saçları diken diken oldu. Dönerek geceliğini valizine tıktı. Düzgün bir şekilde katlı kalmasıyla artık ilgilenmiyordu.

Adamın onunla, o otoriter tavırla konuşmasına daha fazla gerek yoktu. Dudaklarının arasından püfledi. Dün gecedен itibaren Fallon onun hizmetkârı değildi.

Yine de Dük hilesini anladığı anda onu gece kapı dışarı etmemişti. Bekçiyi de çağırmamıştı. Bunun biraz minnettarlığı hak ettiğini tahmin ediyordu. Onun konumundaki bir beyefendi bunu yapabilirdi ve yapardı da. Bu ayrıcalıklı soylular hakkındaki bütün düşünceleriyle kesinlikle uyuyordu.

Başını iki yana salladı. Hiçbir şey unutmadığından emin olmak için odayı inceledi. Burnundan homurtu sesi çıkardı. Herhangi bir şeyi geride bırakmak konusunda fazla endişelenmesine gerek yoktu. Penwich'e vardığı günden beri üstündeki giysilerden daha fazlasına sahip olmamıştı.

Parmaklarını valizinin sapına geçirdi ve koridorda yanından geçebileceği herhangi bir hizmetkârın bakışlarına hazırlıklı olarak çenesini havaya dikip odasından ayrıldı.

Dük söyleyeceklerini söyledikten sonra Fallon gidecekti. Bunun uzun sürmeyeceğini sanıyordu. Dün gecedен sonra söylenecek ne kalmıştı ki?

Koridorda ilerlerken bir elini dayanıklı elbisesinin üzerinde gezdirdi. Marguerite'le parkta buluştuğunda giydiği mavi elbisenin aynısıydı. Eşyaları arasına koyma riskine girdiği tek şeydi.

Dakikalar sonra Dük'ün çalışma odasının önünde duruyordu. Diğer hizmetkârlarla karşılaşmadığı için memnundu. Şansı varsa onlarla hiç karşılaşmaz ve olası tuhaf durumu yaşamaktan kurtulurdu. Hepsi ona karşı çok kibar davranmıştı. Onu diğer evlerdeki personelden daha çok aralarına kabul etmişlerdi. Hilesinin açığa çıkması onu çok utandıracaktı.

Tokalarla geriye tutturmayı –ensesine düşen teller dışında– başardığı saçlarını okşayarak kapıyı tıklattı.

“Gelin.”

Kaskatı bir şekilde odaya girdi. Sağ eliyle valizinin sapını sıkıca tutuyordu. Kendisini tuhaf bir şekilde Penwich’e geri dönmüş, kadın öğretmene vurup, küstah dili yüzünden bunu hak ettiğini iddia ettiği için Müdür Brocklehurst’ün ofisine çağırılmış gibi hissetti.

Derin bir enfes alarak artık o kız olmadığını, hiç kimse-
nin onu dövmeye hakkı olmadığını kendisine hatırlattı. Ne o zaman. Ne de şimdi.

Dük, mükemmel biçimde ifadesiz yüzünü masasından kaldırarak ona baktı. Gerçekten okuyor gibi görüldüğü kâğıtlar önünde saçılmış duruyordu. Fallon ahlaksızlık ya da eğlence peşinde koşmayıp bir görevle meşgul olduğunu ilk defa görüyordu. Bu görüntü adam hakkındaki fikrine meydan okuyarak onu daha da rahatsız etti. Gördüğü şey, Dük’ün bir şekilde düzgün ve çalışkan görünmesini sağlıyordu. İlk başta olduğunu düşündüğü hovarda gibi değil.

Adam bir süre hiç konuşmadı. Dumanlı mavi gözleri yavaşça kadını süzdü. Genç kadının düşünceleri dün geceye, adamın önünde çıplak durduğu zamana gitti. Yanakları alev alev yanmaya başladı. Nasıl oluyordu da eski püskü elbisesinin içindeyken bile kendisini önünde çıplakmış gibi hissediyordu?

Çünkü adam bunu yapıyordu. Tam bir alçak olduğundan, tek bakışıyla bir kadının cesaretini nasıl kıracağını biliyordu.

Fallon bunu zamanında hatırlayarak yerinde kıvrınma dürtüsüne karşı geldi. Sırtını dimdik tutarak sordu, “Evet?”

Adam sandalyesinde geriye yaslandı. “Elbise sana yakışıyor. O ilk gece, seni baştan çıkarmak için beni iten şeyin ne olduğunu şimdi hatırlıyorum.”

Adamın bu açıksözlülüğüyle Fallon’un yanaklarını yakan kızarıklık arttı. “O geceki bayağı davranışını baştan çıkarma olarak mı görüyorsun?” Burnundan soludu. “O halde sana karşı koyamayacağım konusunda korkmama hiç gerek yok.”

Genç adamın gözlerinde bir şeyler parladı. Gözlerindeki gri renk cilalı kalay gibi ışıldayana kadar aydınlandı. “Bana karşı bağışıklığın olmadığını konusunda kanıtım var. Bunu ispatlayayım mı?”

Fallon’un sırtından bir ürperti geçti. “Tabii ki hayır.”

Genç kadının ihtiyacı olan son şey, dün gecenin bir tekrarıydı. Utanç verici teslimiyetinden bile önce, oda hizmetçisi olarak geçirdiği zamanda Dük’e karşı bağışıklığı olmadığını ona öğretmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar soğuk Dük geri dönmüştü. “Saçlarını kesmen yazık olmuş,” dedi. “Oldukça güzellerdi.”

Eli kendiliğinden saçlarına gitti. Kendisine rağmen bu yorum üzerine gururu incinmişti ve tekrar uzun saçları olmasını istedi. *Dominic’in saçlarını hâlâ güzel bulmasını istedi.*

Dük bakışlarını valizine çevirdi. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Bunun ortada olduğunu sanıyorum.” Önceki gece ayrılma niyetini söylemişti ve Dük de o zaman bununla fazlasıyla hem fikir görünmüştü.

Adam omuzlarını silkti. “Evet, pekâlâ. Bu belki de gereksiz bir tedbirdir.”

Yanlış anladığından emindi. Başını hafifçe iki yana salladı. “Efendim?”

“Eğitimsin,” dedi Dük, alakasız bir şeyden bahsediyor gibiydi.

Fallon gözlerini kırptı. Bu ani bildirimle bir parça şaşırmıştı. “Evet.” Müdür Brocklehurst’ün hallettiği tek şey buydu... bu belki de ona minnet duyabileceği tek şeydi. “Babam on üç yaşındayken öldü. Sonrasında Penwich Erdemli Kızlar Okulu’na gönderildim.”

“Anlıyorum.” Dük başını sallayarak Fallon’u işaret etti. “Şimdi de, düzgün bir şekilde giyindiğin taktirde, her türlü evde çalışmaya uygun birisin.”

Fallon dudaklarını ıslattı. “Ne demek istiyorsun?”

Dük’ün dudakları kıvrıldı. Parmak uçlarını kavuşturup uzun bir süre onu inceledi. “Burada kalmaya devam edebilirsin.”

Genç kadın tedbirli bir şekilde bakışlarını kısıp ona baktı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Dominic siyah kaşlarını kaldırdı. “Niyetimi mi sorguluyorsun? Hâlâ bir işin olduğu için mutlu olacağını düşünmüştüm.”

“Her şeyin bir bedeli vardır.” Fallon bunu uzun zaman önce öğrenmişti.

“Tanrım, böyle genç yaştaki birisi için fazla kötümserisin.”

“Neden burada kalmama izin vereceksin ki?” Valizinin sapını daha sıkı bir şekilde tutmaya başladı.

Dük sandalyesine yaslanarak ellerini başının arkasına koydu ve yarı kapalı gözlerle genç kadını inceledi. “Tek dileğinin çalışmak olduğunu, geçmişte sana karşı adaletsiz davranıldığını

iddia ediyorsun.” Buna ikna olmamış gibi omuzlarını silkti. Fallon buna sinirlendi. “O halde sana istediğin fırsatı vereceğim. Burada kalmaya devam edebilirsin. Bir kadın olarak. Bay Adams seni neresi için uygun bulursa. Bu kararı ona bırakacağım.”

Fallon kendisine çok tanıdık gelmeye başlayan yüze baktı... ve teklifini reddedebilmeyi diledi. Gururu adamın önerisini geri çevirmesini ve odadan çıkıp gitmesini istiyordu. Ama mantığı onu yerinde tutuyordu. Bir de kendisini koruma içgüdüğü. Gururu genç kadını aklıktan kıvranıp bir yağmur oluğunda uyumasına neden olacakken, kendisini koruma içgüdüğü her zaman ortaya çıkardı.

Kaşlarını yine o sinir edici tavırla kaldırarak, “Kabul mü?” diye sordu Dük.

Genç kadın başıyla hafifçe onayladı. Az önce şeytanla bir anlaşma yapıp yapmadığından emin değildi.

Dük de başını salladı. “Bütün beyefendilerin, olduklarına inandığın gibi onursuz olmadıklarını göreceksin.”

Kendisine engel olamadan, “Öyle mi?” diye mırıldandığını duydu Fallon. Akıllı ağzı kendi başına hareket ediyordu. “Şimdi de onurlu olduğunu mu iddia ediyorsun? Bu tarz yüksek ideallerden kaçındığını, bir hovarda olarak rolünün tadını çıkardığını düşünmüştüm.”

“Bir kadını... özellikle de personelimdiki birini *istismar* ettiğim söylenmesin. Çatımın altında güvende olacaksın, bu konuda korkun olmasın.” Gözleri parlıyordu. Dudakları alayla kıvrılmıştı. “Dün gece bunun ispatı olmalı.” Sonra parmaklarını ağzına götürüp küt parmak uçlarıyla miskin bir şekilde üst dudağını okşadı ve Fallon bu fevkalade bir şekilde şeytani

olan parmakların üzerinde olduklarını hatırladı. *İçinde*. Lanet olası adam.

“Senin yanında güvende mi olacağım? Ne kadar tuhaf bir şey.” Başını iki yana salladı. Kısa bukleleri ısınmış ensesini gıdıkladı. “Dün gece senin yanında güvende hissetmedim.” Hayır. Bir sürü şey hissetmişti. Genellikle de arzu. Ama hiçbir zaman güvende hissetmemiştir.

“Namusuna dokunulmadı.”

“Sen...” utanç yanaklarını kızarttı... “bana dokundun.” Fallon bunu gerçekten tartışıyor muydu? Hem de onunla?

“Ondan fazlasını yaptım.” Dük’ün alaycı gülümsemesi soldu, dudakları tatsız bir çizgi halini alarak arduvaz rengi düz bakışlarıyla mükemmel bir uyum sağladı. “Ama bir daha olmayacak.”

“Bundan nasıl emin olabilirim ki? Niyetinin....”

Genç adam hızlı bir şekilde yerinden kalktı. Bu hareket Fallon’u susturdu. Masasının önüne geçerken Dük’ün çenesi sertleşmişti. Masanın önüne yaslanıp ayak bileklerini birbirine kavuşturduğunda Fallon’un kalbi küt küt atıyordu. “Kendini fazla abartıyorsun. O kadar da dayanılmaz değilsin, biliyorsun.” Adamın bakışları üzerinde gezindi. “Amazon kadınlarına karşı hiçbir zaman ilgim olmamıştır.”

Fallon’un yüzü alev alev yanıyordu. Dilinin ucuna gelen sert cevapları tuttu. Adamın onu yalnız bırakmasını, evindeki başka bir hizmetkâr gibi *görmesini* isterken bunların hepsi saçmaydı. Dük’ün onu çekici bulmamasını ummalıydı.

“Mükemmel, o zaman,” dedi çabukça. “Kalmaktan memnuniyet duyarım. Teşekkür ederim, Ekselansları. Bay Adams’a haber veririm.”

Fallon dönerek odadan çıktı. Göğsünün neden tuhaf bir şekilde pişmanlık gibi bir hisle sıkıştığını merak etti.

Dün gece Dominic ellerini üzerinde gezdirdiğinde, adamın onu arzuladığını düşünmüştü. Başka bir kadını arzulamadığı kadar arzuladığını hayal etmişti. Adam daha önce kaç kişiyle birlikte olursa olsun, Fallon’un kendisini özel hissetmesini sağlamıştı. Dük’ün etek giyen her şeyi baştan çıkarmadaki gücü... yeteneği burada işte yatıyordu.

Onu değil.

Beni değil, Tanrım.

Fallon onu ne kadar dayanılmaz bulursa bulsun, ona karşı koyacaktı. Ağına düşmeyecekti. Erkeklerin tuzaklarından kaçarak çok fazla yıl geçirmişti. Şimdi tökezlemeyecekti.

Yirminci Bölüm

Fallon sahanlığın başında aniden durup inişine engel olan küçük bedene baktı. Öğleden sonrası boş olduğundan, bunu Marguerite’le geçirip olan biten her şeyi –yani, yaşananların *çoğunu*– anlatmaya niyetlenmişti. Ama küçük, kemik inceliğindeki yaşlarla titreyen omuzlar onu durdurdu. Özgür olmak için– evdeki herkesin patavatsız fısıldaşmalarından ve rahatsız edici tahminlerinden kaçmak için– duyduğu istek aniden sönmüştü.

Eğilerek on yaşından daha büyük olmayan kirli çocuğun yüzünü inceledi. Çocuğun yıllardır fırçayla iyice ovalanmayan yanaklarından aşağıya akan yaşlar, parlak izler bırakıyordu. Belli ki Dük’ün sokak çocuklarından birisiydi.

Fallon bir basamak daha inerek sahanlıkta yanına yerleşip ellerini dikkatli bir şekilde eteğinin üzerinde birleştirdi.

Biraz daha eğilerek yan tarafındaki parmaklığa omzunu dayadı. “Biraz burada oturmamın sakıncası var mı?”

Çocuk ona ürkerek baktı ve giysisinin koluyla burnunu sesli bir şekilde çekip sildi. Bir süre hiçbir şey söylemeden yana oturdular. Duyulan tek ses meydanaiki seyyar satıcıların bağırış sesleriydi.

Ufaklık başını tam olarak Fallon'a çevirmeden birkaç defa kaçamak bakış attı. "İnsanların konuştukları kişi sensin."

Fallon çocuğun aniden söylediği şey karşısında tek kaşını kaldırıp parmaklarıyla çantasını daha sıkı tuttu. Kişinin kendi hakkında dedikodu edildiğinden şüphelenmesi başka, bunu bilmesi başka bir şeydi. "Öyle miyim?"

Çocuk başıyla onayladı. "Onları duydum. Mutfakta. Erkek olduğunu sanan kişisin sen."

Bu lafın üzerine Fallon'un ağzı bir parça ekşidi. "Bir erkek olduğumu düşünmüyorum."

"Bir erkek gibi giyindin ama, değil mi?"

"Giyindim."

"Herkesin senin bir erkek olduğunu düşünmesini de sağladın."

Fallon irkilip başıyla onayladı.

"Neden?"

Parmakları kıvrık dizlerinin etrafında gerildi. "Sanırım bu... pekâlâ... kendim olmaktan daha kolay görünmüştü."

Çocuk tekrar başıyla onayladı. Davranışı bu kadar ufak birisine göre tuhaf bir şekilde mantıklıydı. "Keşke kendim olmak zorunda olmasam."

"Kendin olmakta ne gibi bir sorun var ki?"

Çocuk dosdoğru karşısına bakarak, “Bugün satılacağım,” diye yanıtladı huysuz bir ses tonuyla.

“Satılmak mı?” Fallon gözlerini kırptı. “Elbette ki satılmayacaksın.”

“Evet, oradaki efendi bana bir iş buldu.” Başparmağıyla arkasını gösterdi. Hareketi sert ve kızgındı. “Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet, beni sattı. Annem öldüğünde amcamın beni ıslahevine satması gibi. Öyle bir yere bir daha gitmeyeceğim. Sokaklarda kalırım daha iyi.”

Fallon kaşlarını çatı. “Ekselansları’nın seni *satmak* niyetinde olmadığına seni temin ederim.”

Çocuk isyan içinde alt dudağını sarkıttı. “Nereden biliyorsun? Onu tanıyor musun ki?”

Fallon yanıt vermeden önce bir süre düşündü. “Evet. Onu yeterince iyi tanıyorum.” Tanıdığını da düşünüyordu. Adamın da onu ne kadar iyi tanıdığını düşününce yanakları kızardı. Sabah çalışma odasındaki konuşmadan beri onu görmemişti ama düşüncelerinde... üzerinde, vücudunda gezinen o büyüli ellerin anısında da hep o vardı.

Çocuğun beklentili bakışını görünce boğazını temizledi ve çok açık bir şekilde ihtiyaç duyduğu güvenceyi ona vermeye çalışarak detaylara girdi. “Ekselansları seni asla satmaz. O iyi bir insan. Kibar bir erkek.”

“Gerçekten mi?”

Duyduğu kalın ses üzerine Fallon bir eliyle basamakları çevreleyen çelik tırabzanı kavrayarak ayağa fırladı. Dominic kapıda durmuş, onu dikkatle izliyordu. *Ne kadar zamandır oradaydı?*

“İyi bir insan mı dedin? Kibar? Bunu söylemen ne kadar ilginç.”

Çocuk, Fallon ve Dük’e tedirgin bakışlar attı.

Fallon Dük’e manalı bir şekilde bakarak, “Saçmalık,” dedi gergin bir şekilde. “Ben sadece ne kadar iyi olduğunuza dair buradaki ufaklığa güvence veriyordum.”

“Ah.” Dük birkaç basamak indi. “Pekâlâ, seni yeni evine götürecektir kadar iyi.” Çocuğun buğday renkli saçlarını karıştırdı. “Buna ne dersin, Andy? Hazır mısınız?”

Çocuğun yüzü soldu ve rica dolu gözlerle Fallon’a baktı. Kolu Fallon’un yanına, eli de eline değecek kadar yakınına geldi.

Dük onları uzun bir süre inceleyip Andy’nin genç kadına olan yakınlığını ilgiyle fark etti. “Belki de bize katılmak istersiniz, Bayan O’Rourke. Genç Andy’yi yerleştirdikten sonra sizi istediğiniz yere bırakabilirim.” Bakışları üzerinde gezindi. “Öğleden sonranız için planlarınız olduğu belli.”

Fallon Dük’le zaman geçirmenin düşüncesiyle ürkse bile adama katılarak başıyla onaylayıp, “Evet. Buna çok sevinirim,” diye mırıldandı. Ondan kaçınmaya, sadece kendisine değil ama ona da örnek bir hizmetkâr –görevlerini mümkün olduğunca az ilgi çekerek yerine getiren bir hizmetkâr– olabileceğini kanıtlamaya yemin etmişti. Kendi konumundan yukarıdakilere arzu duyan budala bir kadının yapabileceği gibi işvereni için yapıp tutuşmayan bir hizmetkâr.

Dünyadaki yerini biliyordu. Ve bu yer, adamın yanı değildi.

Dominic karşısında oturan kadına açık açık gözlerini dikti. *Kadın*. Bu içine hâlâ dert oluyordu. Donuk mavi elbisesinin içindeyken onu, saçma bir şekilde onayım aradığı, küstah dilli, sert bakışlı Frank'le bağdaştırmakta zorluk yaşıyordu. Sert gözler hâlâ yerindeydi. Genç kadın her ne kadar bir uysallık havası yaratmaya çalışsa da... küstahlık da öyle.

Çocuk, Fallon'un yanında oturmuş, gözlerini kısarak Dominic'e bakışlar atıyordu. Bunun doğal olduğunu düşündü. Sonuçta Dominic onu dayak yemekten kurtarmıştı. Çocuk muhtemelen her erkeğe karşı güvensizlik hissediyordu.

Andy'nin *ondan* bu kadar hoşlanması ilginçti. Dominic konuşmalarını duymuş, Fallon'un onunla birlikte sahanlıkta oturduğunu gördüğünde utanmayarak kulak misafiri olmuştu. Kadındaki şefkat onu şaşırtmıştı. Neredeyse Andy'ye karşı kendisini desteklemesi kadar. Ayrıca Fallon neden serbest olduğu öğleden sonrayı bir sokak çocuğuyla harcıyordu ki?

Dominic'in sürekli bakışları karşısında çocuk dilini çıkarıp kemik inceliğindeki elini Fallon'un koluna geçirdi.

Fallon bir süre ürkmüş göründü. Dominic dudaklarını kıvrarak kadının sokak çocuğunun kirli pençesini iyi ütülenmiş elbisesinin kolundan çekmesini görmeye hazır bir şekilde bekledi. Ama genç kadın bunun yerine koltuğuna yaslandı ve çocuğun elini tuttu. Uzun, zarif parmakları ufaklığın ince elini sarmıştı. Parlak, temiz tırnakları çocuğun kirle kaplı elleriyle belirgin bir zıtlık içindeydi.

Dük'ün göğsünde bir şeyler çözüldü ve ansızın dönüp bakışlarını kaçırarak kapalı perdelerle ters ters baktı. *Lane! olsun.* Fallon'un hassas bir kalbi vardı. Bunu anlaması pek hoşuna gitmemişti. Fırsatını bulsalar kurtlar onun gibi bir lokmayı bir çırpıda yiyip bitirirlerdi. *Aralarındaki en büyük kurt da sen değil misin?*

Suratını ekşitip perdeleri araladığı sırada araba durdu. Buna çok memnun oldu.

“Geldik mi?”

Genç adam başıyla onaylayarak aşağı indi. Dönerek Fallon'un arabadan inmesine yardımcı oldu. Elleri kadının belinde durması gerekenden daha uzun süre durdu. Fallon'un yanakları pembeleşti ama gözlerini Dük'e çevirmedi. Bakışlarından kaçınıyordu. Belli ki aralarındaki kıvılcımı kabul etmeye istekli değildi. Dominic'in kaçınılamayacağından şüphe duymaya başladığı bir kıvılcımı. Adamın içindeki yırtıcı hayvan canlandı. Hükmetmeye, kadının gözlerini üzerinde hissetmeye, kendi bakışlarının onun üzerinde yaptıkları gibi Fallon'unkilerinin de üzerinde zevkle gezinmesine, onu incelemesine hevesliydi.

Dominic dişlerini gıcırdattı. Fallon şimdi uysal hizmetçiyi mi oynuyordu? Buna katlanamazdı. Onu daha önceki gibi canlı ve konuşkan istiyordu. Onu kendisine bastırıp tuttuğundaki gibi... çıplak, teni banyodan dolayı sıcak, nemli kadın vücudunun dokunuşunun altında ıslanırkenki gibi.

Fallon ondan uzaklaşıp dükkâna döndü. Andy arabadan atladığı sırada önlerindeki şekerci dükkânına gözlerini kırıp baktı. Fallon sağına soluna baktı, belli ki emin olamamıştı.

Dominic pantolonunun onu aniden sıkıştırmasıyla yönünü değiştirerek eliyle önlerini gösterip kapıyı açtı. Başlarının üzerindeki kapı zili çalarken Fallon ve Andy içeri girdiler. İkisi de cam tezgâhlarda sunulan şekerlere hevesle baktılar.

Her çeşit aroma kokusu burunlarına hücum ediyordu. Şeker, tarçın ve baharat katılmış meyveler. Fallon tek kaşını soru sorarcasına kaldırarak çocuğa baktı. Andy henüz kendine gelmemişti. Elini Fallon'un elinden çekip kendisini şekerleme tezgâhına bastırdı ve açık ağzını yakından bastırdığından camda buğu oluşturdu.

"Ah, Ekselansları!" Al yanaklı bir adam tezgâhın etrafından koşturdu. Göbeği çizgili önlüğünün altından sağa sola sallanıyordu. "Sizi bekliyorduk. Bayan Applebaum'un sizi karşılamak için burada olmayışını affedersiniz umarım. Hâlâ evde delikanlı için hazırlıklar yapıyor. Öğle yemeği için etli börekten bahsediyordu..." Dükkân sahibi, Andy'ye genişçe göz kırptı. "Göreceksin. Bayan Applebaum harika etli börekler yapar." Geniş göbeğini ovaladı. "Çalışan bir adamı beslemeye inanır."

"Bay Applebaum." Dominic, Andy'nin zayıf omzuna bir elini koydu. "Bu Andy, size bahsettiğim çocuk."

Bay Applebaum başıyla onaylayıp çocuğa büyük bir dikkatle baktı. "Yeterince güçlü görünüyor. Ne dersin delikanlı, geçimini kazanmaya istekli misin?"

Fallon'un eli Andy'nin diğer omzuna kaydı. Bu hareket doğal bir şekilde anneliğe özgüydü. Dominic'in zihninde bir anda, Fallon'un kollarında bir bebek tutarken ve başka bir çocuk da eteklerine yapışmışkenki görüntüsü belirdi. Aile hayatıyla ilgili resmi başından atarak Applebaum'a odaklandı.

“Korkarım karımın aklında üzerine düşüp seni şımartma fikri var. Buna katlanmak zorunda kalacaksın, evlat.” Sesindeki sertliğe rağmen adamın gözlerinden hassas bir şey geçti. “Hiç kendi çocuğumuz olmadı.” Yuvarlak burnunu çekip silerek ekledi, “İtiraf ediyorum, dükkânda bir yardımcım olmasına çok sevineceğim. Bir de arkadaşa.”

Andy sonunda sesine kavuştu. “Sizinle birlikte mi yaşayacağım? Ve burada mı çalışacağım?” Başını çevirip dükkâna baktı. Bakışları tek bir meyankökü çubuğunu, bonbonu ya da romla tatlandırılmış turtayı kaçırmadı.

“Evet ve maalesef tat alma tomurcuklarım yıllar içinde bir parça yavanlaştı.” Karnını okşadı. “Tatlarına bakmanda yardım etmene ihtiyacım olacak.”

Dominic Andy’nin canlı bir şekilde başıyla onaylamasına gülümsememeye çalıştı. “Hiç sorun değil, efendim! Hem de hiç!”

O sırada Dominic hissetti. *Onu* hissetti.

Fallon’un kendisini izlediğini bakmadan biliyordu. Bakışlarının meraklı sıcaklığı yüzünde dolaşıyordu. Başını çevirerek kadının bakışlarıyla buluştu. Fallon onu sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Gözlerinde tarif edilemez bir şey parlıyordu. Genç adamın göğsünü neredeyse acı verecek şekilde sıkın bir şey.

Applebaum, Andy’ye günün planlarından bahsedip onu yanlarından götürmeye başlamıştı bile. Mayfair Bahçe Bitkileri Cemiyeti için hazırladığı yedi kath bir pastayı şekerlemeyle kaplamakla ilgili bir şeylerden bahsediyordu.

“Andy, bekle!” Fallon ileri çıktı. Dizlerinin üzerine çökerek yüzü kurumla kaplı çocuğu kollarına aldı. Bir elini başında

gezdirip buğday rengi saçlarını karıştırdı. Elini kaydırıp ve parmaklarıyla kirli yanağına sevgiyle dokundu. Dominic'in göğsü sıkıştı ve başka yöne baktı. Birden dokuz yaşındaki bir yetim olmak istemişti. *Kahretsin.*

Applebaum acele bir vedalaşma, çocuğu yanına yerleştirdiği için Dominic'e teşekkür etmek ve beyaz bir kâğıt torba vermek için öne çıktı. "Bitter çikolatalı bonbon. Bundan ne kadar hoşlandığınızı hatırlıyorum, Ekselansları."

Dominic başıyla teşekkür ederek tekrar Andy'ye baktı. "Umarım bu düzenlemeden memnun kalırsın. Eğer durum içinden çıkılmaz bir hal alırsa, bana mesaj gönder. Başka düzenlemeler yapabilirim."

Applebaum, Fallon'un üzerine titrediği çocuğa hızlı bir bakış attı. "Sanırım çok iyi anlaşıcağız, Ekselansları."

Dominic Fallon'un vedasını bitirmesini bekledi. Çocuğa fısıldadığını duydu. "Mutlu ol." Göğsündeki sıkışıklık bir balonun patlaması gibi birdenbire çözüldü. Fallon O'Rourke'un başkalarına benzemeyen biri olduğunu tatsız bir şekilde kabul etti. Andy'yle en fazla bir saat geçirmiş ve ona sevgi beslemeye başlamıştı.

Bu şekilde *-Fallon tarafından-* hoşlanılmak için duyduğu çaresiz arzu içinde bir ateş başlatmıştı.

Elini genç kadının dirseğine koyarak onu şekerçi dükkânından çıkardı. Attığı adımları, arabaya binişini ya da ağzına bir parça bonbon atışını pek hatırlamıyordu. Yoğun kremalı şeker dilinin üzerinde çözülürken kadına poşeti uzattı. Fallon içinden bir tane aldı. Dominic, genç kadının bonbonu ağzına almasını, dilinin pembe ucuna yerleştirmesini izledi ve bundan çok tahrik oldu.

Genç adam karanlık bir şekilde ona bakarken hareketsiz arabada bir süre oturdular.

Fallon'un sesi aralarındaki belirgin gerginliği böldü. "Park. Beni oraya götürmek sıkıntı olmaz değil mi?"

Onu *götürmek* hiç sıkıntı olmazdı. *Burada. Şimdi.*

Adamın devam eden sessizliği üzerine Fallon kapıya yaklaştı. Neredeyse atlamayı düşünüyor gibiydi. "Ya da yolun geri kalanında yürüyebilirim."

Dominic ansızın çatıya vurup, gidecekleri yeri bağırarak bildirdi.

Yarı kapalı gözlerle kadını izlemeye devam etti. Fallon minderlere iyice yerleşti, parmaklarıyla çantasının ipleriyle oynuyordu.

"Umarım Andy yeni evinden hoşlanır."

"Daha yeni tanıştığın bir çocuğu neden önemsiyorsun ki?" diye sordu Dominic. Sesi ters ve suçlayıcıydı. Fallon'dan hoşlanmak... yaptığı hile için iyi bir nedeni olduğunu düşünmek istemiyordu. Onu bir budala yerine koyduğu için.

Genç kadın gözlerini kırptı. "Ben de size aynı şeyi sorabilirim."

Dominic sokak çocuklarını neden düzenli olarak sokaklardan topladığı üzerinde düşünmeye alışık olmadığından ürktü. Sadece yapıyordu işte... bir süredir yapmaktaydı. *Çünkü umutsuz bakışlarında kendini görüyorsun.* İçinde fısıldayan tatsız cevapla çenesi gerildi. "Bir hobi."

"Zaten bir hobiniz olduğunu düşünmüştüm." Genç kadının gözleri parladı ve Dominic Fallon –Frank– her kadını, özel-

likle de evli kadınları başlatan çıkardığını bilmek istediğinde aralarında geçen konuşmalarını hatırladı. *Herkesin bir hobiye ihtiyacı var*, kısa ve öz cevabı bu olmuştu.

“İnsanın birden fazla hobisi olabilir.” Omuzlarını silkerek ekledi, “Applebaum’un yerinde sıkça dururum. Bonbonlarını seviyorum.” İşaret edencesine beyaz kâğıt torbaya baktı. “Applebaum yardıma ihtiyacı olduğundan bahsetti... hem çocuklarının olmadığını biliyordum.”

“Bu yüzden de kendinizi onların velinimetleri olarak atadınız ve onlara bir çocuk bulmaya karar verdiniz, öyle mi?” Burnundan homurtu sesi çıkardı. “Pek olası değil. Ne derseniz söyleyin ama korkarım sırrınız ortaya çıktı.” Kare çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı. Dominic o anda saygısızca konuşması ve küstahlığıyla tekrar Frank’i gördü.

“Öyle mi? Keşfinizi paylaşın.”

“Siz, Ekselansları, dünyanın düşünmesini istediğiniz gibi ahlaksız biri değilsiniz.” Sözleri dudağında gezinen küçük sırtış kadar canını sıkmadı. Geniş dudaklı bir kadın savaştığının ağzı.

“Siz, maskelerin arkasına saklanan, yarım yaşanan bir hayat sürdüren siz, ahlaksızlık hakkında ne bilirsiniz ki, Bayan O’Rourke?”

Kadının yanakları kızardı. “Hayatım yarım yaşanmış *değil*. Çok şey yaşadım. Şımartılan bir yaşamım olmadığı kesin. Ahlaksızlık konusunda da kendime düşen kadarını gördüm...”

“Öyle mi?” Dominic karşı tarafa geçip genç kadının yanına oturdu. “Peki gerçekten ahlaksız olan şey ne olabilir?” Fallon cevap veremedi önce adam parmağını kadının çıplak boynundan aşağı gezdirdi. Fallon’un giysisinin sert yakası iler-

lemesine, dilediği gibi aşağıya, zihnine kazınan o mükemmel şekilli göğüslere inmesine engel oldu. Araladığı dudaklarını boynunun sıcak derisine bastırıp ulaşabildiği yerden ona dokundu. Tadına baktı.

Fallon hareketsizleşti. Adama sıcak, uysal bir şekilde yaslanıyordu. Dominic çenesini tutarak yüzünü kendisine çevirdi ve genç kadının nefesindeki çikolatamsı kokuyu soludu. “Gün ortasında hareket eden bir arabanın içinde bir erkeği öpmek gibi mi? Bu ahlaksızlığı tanımlar mı?”

Fallon’un bakışları aşağıya, adamın dudaklarına indi ve başıyla hafifçe onayladı.

Genç adam dudaklarını onunkilere sürüp, yumuşakça aralanmış dudakların, aç ağzına akan nemli nefesin, teslimiyet içinde kadının vücudunun titrediğini hissetmenin tadını çıkardı.

Fallon’un gözleri açık kaldı. Şaşkınlıktan kocamandı. Kadının tadı adamı ham bir arzuyla doldurdu. Onu daha da sert öptü. Sıcaklığın, Fallon’un ve bitter çikolatanın tadını aldı: olabilecek en tatlı kombinasyondur. Dominic’in daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Fallon. Öyle tatlı, zorlu yaşamla ilgili bütün iddialarına rağmen öyle bozulmamıştı ki. Onu sahiplenmeye ve kendine aitmiş gibi onu korumaya yönelik ilkel bir dürtü Dominic’i ele geçirdi. Bu dürtü neredeyse damarlarını yakan karanlık arzu kadar kuvvetli bir şekilde içinde bir panik hissinin dalgalanmasına neden oldu.

Dudakları sert ve obur bir şekilde birbirine kenetlenmiş öpüşürlerken, Dominic kadının elini kucağından alıp şişkin ereksiyonunun üzerine bastırdı. Ona *ahlaksız* öğretmeye... bir

genç kız öfkesiyle ondan kaçmasını izlemeye kararlıydı. Böyle yapacağını biliyordu. Durmak için kadının böyle yapmasına ihtiyacı vardı.

Fallon'un eli önce geri çekildi sonra erkekliğine yerleşip parmaklarını meraklı bir şekilde esnetip erkekliğinin şeklini kontrol etti ve Dominic yaptığı hatayı anladı. Fallon'un dokunuşunun ona ne yapacağını düşünmemişti. Boğazından bir inilti kopup öpüşlerine sızdı.

Bu ses Fallon'u uyandırıp ondan ayrılmasını sağladı. Elini geri çekip hızla Dominic'in daha önce oturduğu yere geçti. Yakalanmış bir hayvanın vahşi gözleriyle adama baktı.

Genç kadın ellerini kucığına koydu. Baş parmağıyla Dominic'in penisini bastırdığı avucunda hızlı daireler çiziyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Boynu bile parlak bir şekilde yanıyordu.

"Bunu neden yaptın?" Kadın gözlerini kaldırıp ona baktı. Kehribar gözlerindeki parıltı adamın karnının kasılmasına neden oldu.

Dominic çenesini kenetleyerek bakışlarına karşılık verdi. Aç bir şekilde ona bakıyordu. Ereksiyonu pantolonunu sertçe geriyor, onun için sızlıyordu.

"Seni istiyorum." Bunu artık inkâr etmeyecekti. Arzu içinde sinsi sinsi dolaşan canlı bir yaratık gibiydi.

Fallon bakışlarını çekmedi. Göğsü inip kalkıyordu. "Senin yanında güvende olacağımı söylemiştin."

Dominic sert bir şekilde başıyla onaylayıp bir elini yüzünden geçirdi. Bütün kasları onu tekrar kollarına almak için geriliyordu. "Söyledim."

"Yalan söyledin."

Genç kadının fısıltıyla yaptığı bu suçlama Dominic'in içini bıçak gibi kesti. "Seni bu kadar çok isteyeceğimi bilmiyordum."

Fallon'un dudakları aralandı. Gözlerinde bir şey belirip gözlerinin kahverengi değil kırmızı bir renkle parlamasını sağladı. Muhtemelen bu durumu açıklıyordu. Kadın cehennemden gelmiş, ruh avlayan bir çeşit melekti.

Araba durdu. Adam başını iki yana salladı. Bir süre sonra bir uşak kapıyı vurdu. Fallon peşinden atlı kovalıyormuş gibi hareket etti.

Dominic onu tutmamak için kendisini durdurmak amacıyla ellerini yumruk yaptı ama işe yaramadı. Fallon kapıdan kaçmadan önce bileğini yakaladı. "Artık *biliyorsun*. Seni istiyorum. Kalırsan başına geleceklerden sen sorumlusun."

Fallon'un gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Dominic onu bıraktı. Gidişini, kapıdan çıkışını izledi... ve onu tekrar görüp göremeyeceğini merak etti.

Yirmi Birinci Bölüm

“Ah, lanet olsun,” dedi yaşlı hizmetçi bez ve cila kovanının ortasında.

Martha, bir kadın olduğu açığa çıktıktan sonra Fallon’un yanında büyük olasılıkla ilk defa konuşuyordu. Fallon’a çok fazla onaylamaz bakışlar göndermiş, ayıpladığını hissetmesini sağlamış ama konuşmaya tenezzül etmemişti. Davranışı personelin geri kalanına benziyordu. Ona kötü davranmıyorlardı. Sadece soğuk davranıyorlardı.

“Sirkeyi son odada unuttum.” Martha mumun aktığı masaya hafifçe vurdu. “Birazdan dönerim.” Kapıya doğru gidip Fallon’a manalı bir bakış atmak için durdu. “Sakın,” Dük’ün odasındakileri gösterdi, “ben dönene kadar herhangi bir şeye dokunma.”

Fallon kadının yatak odasından çıkışını, kendisini Dük'ün odasında tek başına bırakışını izledi. Dük'ün evden çıktığını görmeseydi bu durum onu endişelendirebilirdi.

Seni istiyorum. Ürperdi. Bu kelimeleri bir erkek ona hiçbir zaman söylememişti. Geçmişte tabii ki imalara ve kaba tekliflere katlanmıştı ama arzusun açık bir ilanıla... ve bunların öpücükleri başını döndüren bir erkeğin dudaklarından dökülmesiyle, hiç karşılaşmamıştı. Bakışları yatakta gezinip kendisini yatağın geniş boşluğunda hayal etmemeye çalıştı. *Onunla.* Denedi ve başarısız oldu. Kendisine ahlaksızca dokunuşu –*Fallon'un* ona ahlaksızca dokunuşu– o kadar da... *ahlaksız* gelmiyordu. Doğru geliyordu. İç geçirerek yataktan uzaklaştı. Böyle şeyler düşünmeye devam edemezdi.

Bakışları istemsiz olarak kapıya kaydı. Hiçbir zaman girmediği kapıya. Görmesi yasak denilen odaya. Oda hizmetçisi olduğunda, daha önce bakabilirdi ama direnmişti... bunun bir zayıflık göstergesi olduğunu düşünmüştü. Sadece kendisine bile olsa Dük'ün ilgisini çektiğini, onun hakkında daha fazla şey bilmek istediğinin bir kabulü olacağını düşünmüştü.

Artık umursamıyordu. Dük ilgisini çekiyordu. Fallon bunu biliyordu. Andy'yi şekerçi dükkânına emanet ettiği günden beri bunu nasıl inkâr edebilirdi ki? Hatta fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Adam onu büyülüyor, aklını karıştırıyordu. Bir an İblis Dük oluyor, sonra hayırsever biri olarak değişiyordu.

Tüylü toz alıcısını duvarda tembel bir şekilde gezdirerek kapıya yaklaştı. Onu yakalarsa ne olurdu ki? Dük zaten hakkında çok kötü şeyler düşünüyordu. Onun bir düzenbaz ve neredeyse bir suçlu olduğunu düşünüyordu.

Fallon omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak bir elini kapı koluna koyup kapıyı açtı. Karakalem, yağlı boyalar ve terebentin kokusu anında üzerine hücum etti. Oda tek pencere-siyle havasızdı. Birkaç tuval duvara yaslanmıştı. Sayılmayacak kadar çoklardı.

Cesur boya darbeleri gördü. Renk her yerdeydi, manzaraların, portrelerin, hareketsiz hayatların içindeydi. İyi aydınlatılmamış oda bile coşkunuğu azaltamamıştı. Ama bu sanat Trafalgar Meydanı'nda gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve Fallon'un sadece bir adama ait olabileceğini bildiği bir şekilde vahşiydi, coşkuluydu ve cüretkar bir havası vardı.

Yavaşça farkına vardı. *Bir ressam mı? Dük yozlaşmışlıkla alakası olmayan bir şeye daha mı merak sarmıştı?*

Pencerenin yanında bir şövale durmuş, yağmurlu günün sunabileceği azıcık ışığı arıyordu. Fallon geniş odada ilerledi. Gözlerini kısıp şövalenin üzerinde duran tuvaldeki parlak renklere baktı. Kırmızılar, kahverengiler ve altın renkleri en sonunda şekil ve anlam kazandılar. Yüce Tanrım, *Fallon* haline geldiler!

Gür saçları eskiden olduğu gibi, saçlarını kesmeden önceki hali gibiydi. Yüzü kayısı renkli, çıplak bir omzunun üzerinden bakıyordu. Gözleri karanlık ve canlı bir şekilde parlıyor, tuvalden öte yana geçiyordu. O gözlerde sırlar parlıyordu. Baştan çıkarıcı bir vaatle sıcaktılar. Ağzı aralanmıştı, dudakları genişti ve koyu pembeydi. Bu deneyimli bir kadının... *ağzıydı.*

Beni bu şekilde mi görüyor?

Fallon tuvale dokunmaya hazır bir şekilde titreyen elini kaldırdı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Kalbi tekledi. Elini indirerek arkasını döndü.

Hareket edemeden, konuşmadan durdu, Dük üzerine geliyordu. Uzun bacakları onları ayıran mesafeyi hızla kapatıyordu. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Dük kadının kolunu yakalayarak onu odadan çekti. Ona dokunmaya katlanamıyormuş gibi önüne itti. “Buraya girememen konusunda seni uyarmadım mı?”

Fallon adamın dokunuşunun bir damga gibi yaktığı yerden kolunu ovaladı. Hissettiğinden daha cesur bir şekilde sordu. “Resmimi siz mi çizdiniz?”

Dük ona dik dik baktı. “Başka kim çizebilirdi ki?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Neden?”

“Neden mi resim yapıyorum?” diye çıkıştı, başını tehlikeli bir açıyla kaldırarak. “Yoksa neden seni mi çizdim?”

Fallon başını iki yana salladı. *İkisi de.*

Adam kızgın bir şekilde baktı. “Kadınlardan hoşlanıyorum.” Omuzlarını silkti. “Yatakta ve tuval üzerinde.”

Genç kadının yanakları kızardı.

Genç adam sert bir tavırla arkasını işaret etti. “Benzerlik hoşuna gitti mi?”

Fallon çenesini kaldırdı. Dük’ün böyle övgüyü hak eden bir uğraşla ilgilenmesi fikriyle hâlâ boğuşuyordu. Tarzı ne kadar alışılmadık olsa da resim yapmasıyla. *Onun resmini çizmişti.* “Bana hiç benzemiyor. Ben o kadar... ilgi çekici değilim.”

Adamın bakışları hızla üzerinde gezindi. “Bu çirkin elbisenin içinde değilsin. Ama seni daha *ilgi çekici* olduğun zaman da görmüştüm. Üzerinde tek bir dikiş bile olmadan.”

“Ah!” Banyodan çıktığı anda adamın odasına girişini hatırladığında genç kadının yüzü daha da kızarıp yanakları sızladı.

Bakışları birbirine kilitlendi. Fallon genç adamın o geceye ait her şeyi hatırladığını biliyordu. Dük yaklaştı, göğsü kadının giysilerinden içeri sızan bir sıcaklık duvarı gibiydi. Dominic’in kızarmış yüzündeki öfke dağıldı ama gözleri birkaç dakika öncesine göre daha da tehditkâr bir şekilde Fallon’u yakarak bakıyordu.

Seni istiyorum. Kalırsan başına geleceklerden sen sorumlusun.

Ama Fallon orada durdu ve adamın öpüşünün tadının nasıl olduğunu hatırladı.

Sonra daha da fazla şey hatırladı. Dominic ona dokunduğunda, dokunduğu yerde neler olduğunu hatırladı...

Birisinin hızla soluğunu tutma sesi duyuldu. “Ekselansları, bizi bağışlayın. Siz dönmeden önce bitirmeyi ummuştuk.”

Martha kapıda durmuş, bir Dük’e bir Fallon’a bakıyordu. Bakışları Dük’ün stüdyosunun açık kapısına kaydı ve Fallon’a suçlayıcı bir bakış attı. Yaşlı hizmetçi başını sertçe sallayarak Fallon’a odadan çıkmasını işaret etti.

Fallon itaat etmekten memnun ve bölündükleri için rahatlamış olarak dönüp hızla odadan çıktı. O kaçarken Damon’ın bakışlarının sıcaklığı onu takip etti.

Gelecekte, kendisini bu karışıklıktan çıkarmak için bir yol bulana kadar, bir daha asla Dominic’le baş başa kalmamaya çalışacaktı. Çünkü bir dahaki sefere onu kurtarmak için Martha gelmeyebilirdi.

Fallon parmak uçlarında durup aşçının getirmesini istediği ceviz kutusunu almak için uzandı. Homurdanarak uzanması mümkün olmayan rafa uzanmayı bıraktı. Ellerini kalçalarına dayayıp zararsız görünen kavanoza düşünceli düşünceli baktı.

“Dur, sana yardım edeyim.”

Fallon döndü ve baş uşak Daniel’in hemen arkasında durduğunu gördü. Fallon ona gülümsedi ve adamın gülümsemesi de dar, çilli yüzünde genişledi.

Daniel, genç kadının “açığa çıkmasından” beri olağanüstü şekilde kıbardı ve diğer hizmetkârların da aynı şekilde davranması için onları teşvik etmişti. Tek başına bu bile genç kadının onu sevmesini sağlamıştı. Özellikle de Bay Adams onu personele ilk defa takdim ettiğinde gelen soğuk hoş geldinleri düşününce. Hiç kuşkusuz Bay Adams’ın delici bakışları ve Daniel’in kabullenışı onu tamamen yok olmaktan kurtarmıştı. Birkaç kıkırdama ve yan gözle atılan bakış dışında kimse ona açık açık kötü davranmıyordu. Pekâlâ, Nancy dışında kimse. Hizmetçi ondan hoşlanmaya isteksiz görünüyordu. Hiç kuşkusuz ki *Francis*’e olan kara sevdası yüzünden utanıyordu.

Fallon kendisinden birkaç santim kısa duran adama baktı. Daniel’in daha uzun olduğunu belirterek onun egosunu yaralamadan kenara çekildi. “Cevizlere ulaşmaya çalışıyorum.”

Daniel da kısa süre de Fallon'un tahmin ettiği şeyi fark etti. O da kutuya uzanamazdı. Kadına kararlı bir bakış atarak en alttaki rafa sıçradı ve kutuyu alıp gösterişli bir hareketle ayaklarının üzerine düştü. Abartılı bir reveransla kutuyu Fallon'a sundu.

"Teşekkürler, Daniel." Kavanozu aldı.

"İhtiyacı olan bir bayana yardım etmek beni her zaman mutlu eder."

"Bölüyor muyum?"

Fallon ile Daniel dönüp kilerin eşliğinde beliren kişiye baktılar. Dük'ün tanıdık yüzünü gördüğünde Fallon'un kalbi hafifçe hızlandı.

Dük konuşurken dudakları neredeyse hareket etmiyordu. Karanlık bir gölge sert yüz hatlarında dolaştı. "Ne samimi bir manzara."

Daniel boğazından bir tavuğun boğulma sesine benzer bir ses çıkardı. "E... Ekselansları." Topuklarını birbirine vurarak hızlıca başıyla selamladı.

Dük uşağa bakmadan, "Bizi yalnız bırak," dedi.

"Evet, Ekselansları." Daniel saygıyla son bir defa daha selamlayarak aceleyle yanından geçti. Fallon'a hızlı, özür diler bir bakış atarak kilerden kayboldu.

Genç kadının nabzının deli gibi attığı boynundan görülebiliyordu. Dük'le yalnız kalamazdı, *kalmamalıydı*. Daniel'i geri çağırmaya hazırlanarak bir elini uzatıp ağzını açtı.

Kilerin kapısı kapanırken, "İyi kurtulduk," dedi Dük yavaşça. Yoğun bakışıyla genç kadını süzdü. "Şimdi baş başayız.

Bu öğleden sonra benden kaçmış olabilirsin ama artık seni kimse kurtaramaz.”

Fallon elini indirdi. Adamın sözlerine gücenerek derin nefes aldı. “Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Aynen öyle,” diye cevap verdi Dük yaklaşarak. Daha da yakına gelerek, “Bir kedi gibisin, değil mi? Her zaman dört ayağının üzerine düşüyorsun. Çok zaman geçmeden persone-
limdeki erkeklerin kalbini kazandın.”

Kilerin duvarının üstündeki küçük bir pencere Fallon’un, genç adamın gözlerini çevreleyen koyu mavi halkayı görmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Güzel ve hemen göze çarpmayan, loş ay ışığında dalgalanan çimenler gibi yumuşaktı. Damon’ın dudaklarının sertçe büktüğü düşünülürse biraz ironikti.

Dük Daniel’in gittiği kapıya, sonra tekrar Fallon’a baktı. Dumansı gözleri ateşli ve yavaş bir şekilde üzerinde gezindi. “Belki de sürekli kovulmanın bir nedeni vardır.”

Bir soğukluk bedenini sarıp adamın bakışlarının içinde yaktığı ateşi etkili bir şekilde söndürdü. “Tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

“Sende bir hava var ki...”

Haksızlık karşısında hissettiği öfkeyle genç kadının boynundan yukarı yavaş yavaş bir ateş yükselmeye başladı. “Bu nasıl bir *havaymış* acaba?” Fallon bu soruyu sorarken bile Dük’ün vereceği cevaptan hoşlanmayacağından emindi.

Genç adam tek omzunu silkti. “Daha az kıskırtıcı olabilirsin.”

Fallon'un midesi öfkeyle kasıldı. Bir elini karnına bastırdı. "İstenmeyen ilgiyi üzerime ben mi çekiyorum?" diye sordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Dominic başını kaldırdı. "Pekâlâ, seni ilk gördüğümde bir erkeğin kurlarım savuşturuyordun. Başımı her çevirdiğimde seni aynı durumda buluyorum. Ben bile ellerimi senden uzak tutmakta sıkıntı çekiyorum."

"Beni suçluyor olamazsınız..."

Genç adam ona bir adım daha yaklaştı, üzerine gelen bir sıcaklık duvarı gibiydi ve Fallon gözlerindeki sert parıltıdan onun şaka yapmadığını gördü. Dominic, bir erkek ona asıldığında bundan Fallon'un *sorumlu* olduğunu mu düşünüyordu?

Çivit mavisi ceketini Fallon'un elbisesinin kolalı önüne değdi. Elbisesinin donuk grisi üzerinde ceketin rengi canlı görünüyordu. "Belki de erkeklerin etrafında *yaptığın* şeyleri tekrar düşünmelisin."

"Erkeklerin etrafında *yaptığım* şeyleri mi?"

Sanki herhangi bir şeyi kasıtlı bir şekilde yapıyormuş gibi. Sanki kovulmak ve geçimini tehlikeye atmak istiyormuş gibi. Sanki sokaklara düşmekten bir adım uzakta yaşamaktan keyif alıyormuş gibi.

"Peki bu neymiş?" dedi Fallon.

"Onları iki büküm ediyor... ve istememeleri gerektiğini bilmelerine rağmen seni istemelerini sağlıyorsun."

"Ancak tüm dünya karşısında eğilmiş bir şekilde doğan, kibirli bir pislik böyle... aptalca bir şeyi söyler!" Göğsü kesik bir nefesle kalktı ama çıkışmasından pişmanlık duyamazdı.

Dük'ün gözlerini kısması ya da yanaklarındaki rengin artmasıyla bile. Fallon adamın göğsüne vurdu. “Neden bana bir fahişe demiyorsunuz?”

Damon kadının elini tuttu. Tutuşu sert, sıcak, canlı bir kelepçeydi. Fallon elini çekti ve eteğinin katlarının arasına soktu.

Dük bir süre sessiz kaldı. Vücudundan buhar gibi dalga dalga bir gerginlik yayılıyordu. En sonunda konuştuğunda, şüphesi zaten açık olan bir yaraya isabet edip Fallon'u yaraladı. “Keşke bir fahişe olsaydın, o zaman bu oyunlara bir son verebilir ve birbirimize gerçekten yapmak istediğimiz şeyi yapabilirdik.”

Fallon irkildi. Sözleri fazla kaba, fazla sert... ve doğrulukları içinde fazla sade ve heyecan vericiydi. Genç kadın –hiçbir düşünce ya da kasıt olmadan– elini hızla adama doğru kaldırdı.

Bir hafta içinde ikinci defa bir Dük'e vurdu. Ya da en azından bunu denedi.

Adam yana eğildi ve Fallon tamamen ıskaladı. Lanet olsun! Kadının sımsıkı bastırdığı dudaklarının arasından sıkıntıyla küçük bir ses çıktı ve tekrar yumruk savurdu.

Dominic bu defa elini yakaladı.

Fallon elini sertçe çekmeyi denedi ama Dük buna izin vermedi. Genç kadının içi öfkeyle kavruldu. Serbest kalmak için çabaladı. Artık kontrolünü tamamen yitirmiş olarak tekrar yumruk savurdu. Damon diğer elini de yakaladı. Fallon elleri yakalanmış bir şekilde orada duruyor, kendisini tam bir budala gibi hissediyordu.

Dominic kadının iki elini de yakalamışken, sırtını vücudu raflardan oluşan duvara ulaşana kadar geriye doğru itti. Kavanozlar ve yemek takımları gürültüyle takırdadılar.

Fallon bu ani hareket üzerine soluğunu tuttu. Rafların sırtında keskince batmasıyla ve önünde de adamın duvar gibi sert vücuduyla güçlükle nefes alabildi.

Gözleri birbirine kilitlenip söylenmeyen sözcüklerle çarpıştı. Havada büyük bir gerginlik vardı. Birbirlerinin son derece farkındaydılar. Genç adamın gözleri için için yanıyor, burun delikleri genişliyordu.

Fallon ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Bu bir hataydı.

Dominic'in bakışları genç kadının dudaklarına indi. Adamın mavi gözleri koyulaşıp neredeyse siyah bir renk aldılar. Fallon'un boğazı sıkıştı. Adamın başı hafifçe aşağıya doğru hareket etti, ardından dudaklarını neredeyse birbirine değecekken durdu.

Genç adamın gözlerine bir gölge düştü... bir zamanlar orada olan ateş gitmişti, önüne set çekilmişti.

Adamın parmakları ellerindeki tutuşu gevşetmeye başladığında Fallon'un kalbi daha da şiddetli bir şekilde büküldü.

Dominic şimdi mi duracaktı?

Yüreği sızlayıp buruldu.

Adamın çekildiğini, vücudunun gevşediğini hissedip yüzüne yayılan duygusuzlukta bunu gördü. Bunu fark etmek genç kadının kanını kaydattı. Kendisini durduramadan, *düşünmek* için kendisine izin vermeden önce başı ileri uzandı, boynu gerildi ve dudakları şiddetle sınırlanmış bir çaresizlikle adamın dudaklarını aradı.

Dudakları dudaklarına ilk değdiğinde içinde dalga dalga bir şaşkınlık yayıldı. Sıcak ve sıkıydı. Sarhoş ediciydi. Son çikolatalı öpüşmelerinden bile daha tatlı, daha sıcaktı. Adamın nefesini içine çekerek soludu.

Dominic bir elini kadının boynuna kaydırıp onu iyice yakınına çekti. Dudakları dudaklarını kapladı. Hareket ediyor, tadına bakıyor, okşuyor ve oburca öpüyordu. Dilini kadının ağzına soktu ve Fallon cennetin ne olduğunu anladı. Uzun uzun öpüştiler. Adamın kalçaları Fallon'un kilere değiyordu. Dominic'in kendisine değen kabarmış erkekliği çok gerçek, çok genişti. Genç adam avucunu Fallon'un elbisesinin önünde aşağıya, göğüslerinin arasındaki boşluğa doğru indirdi.

Hayır! Fallon bir nefes alıp dudaklarını çekti ve ellerini aralarına yerleştirdi. Onu tam itmeye hazırlanırken... kilerin kapısı açıldı.

Fallon sendeledi. Kesik nefesler alarak ağzını elinin arkasıyla kapattı. Yakalanmış olmaktan dolayı dehşete düşmüştü.

Bakışları kapıya çevrildi ve gözleri Nancy'yi buldu. *Harika.* Kız eşikte durduğu yerde ağzı açık kalmış şekilde bakıyor, şaşkınlıkla açılmış gözlerini Fallon ve Dük üzerinde gezdiriyordu.

Fallon büyük bir utanç hissederken yaşanan ironiyi düşündü. Nancy'yi Lord Hunt'la birlikteyken benzer bir senaryonun içinde bulmuştu. Nancy hakkındaki düşüncesini hatırladığında yanakları kızardı. Onun saf olduğunu düşünmüştü. Kolay bir av. *Bir budala.* Bunlar Fallon'un kendisini fazla akıllı, fazla iyi görüp kesinlikle yapmayacağını düşündüğü şeylerdi.

Kendisini ne kadar az tanıyordu. Olduğunu iddia ettiği kadın, olmak *istediği* kadın ahlaksızlık içinde yüzen ve göğ-

sünün içinde kalp yerine bir taş taşıyan soylu bir iblise hiçbir yerini –özellikle de kalbini– asla vermezdi. Hissettikleriyle boğazı sıkıştı, gözlerini Nancy’nin sırtışından çekti.

Dük’ün yoğun bakışları üzerindeyken eteklerini topladı ve parmaklarını unutmaya yemin ettiği şekilde hâlâ titreyen dudaklarının üzerine bastırıp Nancy’nin yanından geçerek kilerden hızla çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

“Şu kim?”

Dominic, Hunt’ın bakışlarını takip edip Fallon’un bahçede başka bir hizmetçiyle birlikte çiçek topladığını gördü. Fallon’un küçük hilesini açıklamak zorunda kalmamayı tercih ederek yüzünü eksitti.

Omzunu silkip Britanya’nın Çin’le olan savaşıyla ilgili konuşmalarına devam etmeye çalıştı. Ama Hunt artık ilgilenmiyordu. Yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle ayağa kalkıp camlı kapılara doğru yürüdü ve Fallon’a lale soğanlarının arasına diz çökerken dikkatle baktı.

Dominic kaşlarını çattı. “Ethan?”

“Hımm?”

“Ne yapıyorsun?”

“Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum.”

Dominic, Hunt'ın ilgisini tekrar çekmek umuduyla boğazını bir iki defa temizleyerek, dizinin üzerine koyduğu çizmenin üzerine bir parmağıyla sabırsızca vurdu. Yirmi küsur yıllık arkadaşı, emrindeki bir hizmetçiye arzu dolu gözlerle baktığı için saldırganın kötü bir davranış olup olmayacağını düşündü. Varlığı dikkatini çekmemesi gereken bir kadını. Ama çekiyordu. Acı verici bir şekilde. Uyurken ya da uyanırken her anında onu düşünüyordu. Bir süredir yaptığı gibi. Kim olduğunu fark etmeden bile önce.

“Onda tanıdık gelen bir şeyler var.”

Dominic oda hizmetçisinin kayboluşunu ve Fallon'un aniden ortaya çıkışını açıklama anı gelmişse, onun bu an olduğunu tahmin ediyordu. Ama Fallon'un münasebetsiz ve sahtekârca davranışını kendisine saklamayı tercih ederek her nedense dilini tuttu. “Onu daha önce görmediğine eminim.”

“Muhtemelen öyledir.” Başıyla onayladı. “Kim onun gibi birini unutabilir ki?” Hunt arkadaşına hızlı bir bakış attı. “Yeni olmalı.” Cevabını beklemeden sordu, “Göründüğü kadar uzun mu?”

Dominic'in dudakları kıvrıldı. *Bir erkek sanılacak kadar uzun.*

“Sanırım,” diye cevap verdi. Ayağa kalkıp bahçeye bakan kapılarda durmak üzere Hunt'ın yanına gitti. “Onu hiç incelemedim.” Şaşırtıcı bir şekilde yalan söylerken tıkanmamıştı. Eğer gözlerini kapatsa, Fallon'un tadını dudaklarının üzerinde hâlâ alabilirdi.

Hunt gülümsedi. “Hiç mi? Şu uzun bacakların sana sarıldıklarını hiç mi hayal etmedin?”

Gözlerinin önüne gelen bu ani görüntüyle Dominic'in boğazı sıkıştı. Fallon'un içine girerken uzun bacaklarının kalçalarına sarılı olması en gözde hayali haline gelmişti. "Kıza bakmayı kesersen bundan minnettar olurum."

"Şuna bak." Ethan elini salladı. "İkinci defa bakılması gereken bir kadın." Dudakları seğirdi. "Ve üçüncü defa."

Bu Fallon'un oyununu savunurken bahsettiği sorun değil miydi? Bir pantolon giymesine ve bir erkek gibi davranmasına teşvik eden şey değil miydi? Kadın fazla dikkat çekiciydi.

Boğazını temizledi. "Ethan, bazı hizmetçilerle oynadığının farkındayım..."

Ethan bir saflık gösterisiyle gözlerini kırptı. "Ben mi?"

"Eğer Fallon'u rahat bırakırsan sevinirim. Aslında hepsini rahat bırak."

"İsmi Fallon, öyle mi?"

Dük genç kadının ismini kullandığı için pişmanlık duyarak yüzünü ekşitti.

"Emrindeki kadınların beni büyüleyici bulmalarına engel olamam."

Fallon'un bulunduğu yöne doğru başını salladı. "Soylu bir adamın iknalarına karşı meylsiz olan bir kadın olduğu konusunda seni temin ederim." Genç kadın *soylular* için beslediği nefretini net bir şekilde açıklamıştı.

"Çoktan denedin, değil mi?"

Fallon'un, ıslak vücuduna havlu sarılı bir şekilde banyodan çıkarkenki görüntüsü kanını kaynattı. Nasıl hissettirdiğine dair hiçbir şey söylemiyordu bile. Eğer adam istese, Fallon onun

olabilirdi. Başını iki yana salladı. Onurlu davranmaya başlamak için iyi bir zamandı.

“Hayır,” diye mırıldandı. “İster inan, ister inanma ama personelimdeki kadınlarla oynaşmam.”

“Ne kadar soylusun. Neyse ki böyle kısıtlamalar altında değilim.” Pencereden bakarken avuçlarını açıkça birbirine sürttü.

Sesinin sahiplenici çıkıp çıkmamasını önemsemeden, “Ah ama öylesin, dostum,” diye uyardı Dük onu.

Hunt tek kaşını kaldırarak ona sert bir bakış attı. “Öyle miyim?”

Dominic tekrar pencereden dışarı bakmadan önce arkadaşına baktı. Bakışlarını çiçeklerin üzerine eğildiği sırada Fallon’un boynunun zarif çizgisi boyunca dolaştırdı. Genç kadın eliyle yüzüne dokunup, yanaklarına kıvrılan kızıl kahverengi telleri etkisiz bir şekilde geriye itiyordu. “Bunu rahat bırak.”

Sanki Fallon onu duymuş... ya da hissetmiş gibi bakışlarını kaldırdı. Aralarındaki mesafeye rağmen bakışları buluştu. Genç kadın gözlerini Hunt’a kaydırды. Yanaklarındaki rengin bir kısmı soldu. Diğer hizmetçiye bir şeyler mırıldandı ve ayağa kalkıp bahçeden aceleyle uzaklaştı.

Ethan’ın sesi Dük’ün dikkatini Fallon’un uzaklaşan endamından çekti. “Kıskanıyor gibisin. Kendin için sahiplenmediğinden emin misin? Öyleyse söyle, yeter. Onurlu centilmeni oynamana gerek yok. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz.” Hunt burnundan homurtuya benzer bir ses çıkardı. “İkimiz de değiliz. O yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Her zaman da anlaştık.”

Bu doğrudu. Dominic bunun doğruluğunu inkâr edemeyecekti.

“Sahiplenmek mi?” diye alay etti Dük ve pencereden uzaklaşmak için kendisini zorladı. “O fethedilecek bir ülke değil. Sadece bir kadın. Özel ilgimin olmadığı bir kadın.” Bu sözlerin onu boğmaması bir mucizeydi.

“Tam tersine. Bunu mükemmel bir mecaz olarak görüyorum.” Hunt bir koltuğa oturdu. “Bir kadın herhangi bir toprak parçası gibi fethedilmelidir.”

Dominic’in elleri koltuğunun kollarını sıktı. “Seninle neden arkadaşlık ettiğimi hatırlatır mısın?”

Hunt güldü. “Biz aynı kalıptan çıkmayız. Başka neden olsun ki?”

“Hımm.” Hunt gibi insafsız olmayı birden kabullenemedi. Bir elini bahçeye doğru salladı. “Pençelerini kendine sakla yeter.”

“Tabii ki.” Hunt’ın dudaklarının şeytani bir gülümsemeyle kıvrılması çok güven vermiyordu. “Arkadaşlar ne için vardır ki?”

Dominic, Hunt’la birbirlerine gerçekten benzeyip benzediğini merak ederek ve tiksinererek başını iki yana salladı. Ardından bu ayrımı daha önce hiç umursamadığını ürkerek fark etti.

“Vay. Vay. İyi Günler.”

Fallon bakışlarını hızla kaldırdı. Tuttuğu su sürahisini neredeyse düşürecekti. Sürahiyi göğsünde tutarak hızlı bir reverans yaptığı sırada Lord Hunt, çizimleri giriş salonunun zemininde hafifçe ses çıkararak yaklaşıyordu. Fallon sağa sola

hızlı bir bakış atarak en yakın kaçış yolunu bulmaya çalıştı. Sonra kaçmanın biraz tuhaf görünebileceğini ve hiç istemediği şekilde Lord Hunt'ın dikkatini çekebileceğini fark etti. Dişlerini gıcırdatarak yaptığı reveranstan doğruldu.

Adam önünde durup keskin bir reverans yaptı. Bir Dük'ün evindeki rütbece aşağı bir hizmetçiye değil de, bir leydiye sunulabilecek bir reverans. Fallon kendisini durduramadı ve kaşının havaya kalktığını hissetti.

“Kendimi tanıtmama izin verin, Ethan Waverly, Vikont Hunt.”

Ah, kendisini resmî bir şekilde de tanıtıyordu. Onun aptal aptal sırtan Nancy gibi olduğunu mu düşünmüştü? Kolayca etkilenen ve kendisinden gelecek en ufak bir kabulde eteklerini kaldırmaya hazır biri gibi mi?

Saygılı bir şekilde başını salladı ve yüzünü başka yöne çevirmeye dikkat ederek yanından geçmeye çalıştı. Artık erkek giysilerinin ardına gizlenmediğinden, adamın onu tanımamasını umuyordu. Ama Vikont, bahçıvanın kızıyla hiçbir zaman fazla ilgilenmemişti. Daha büyük kızların eteklerinin peşinden koşmakla fazla meşguldü. Yine de bir zamanlar aynı yuvayı paylaştıklarını fark etmesi riskine girmemeyi tercih ediyordu.

Asla bir yuva olmadı, diye çabucak düzeltti kendisini. Ona bakacak babası varken kendisini ne kadar güvende hissederse hissetsin, orası hiçbir zaman yuvası olmamıştı. Sadece Hunt'm evi olmuştu.

Vikont bir elini koluna koyup, her neyi isterse elde etmeye alışmış bir adamın cüretiyle Fallon'u kendisine çekti. *Her kimi* isterse. Fallon ona bakarken adamın yüzü bulanıklaştı ve ba-

basının, Fallon'un babasının ölümünü haber vermek için onu çalışma odasına çağırdığı günkü yüzü haline geldi. Fallon'a babasını bir daha asla göremeyeceğini bildirirken fazla titizdi.

"Hadi ama, Damon seni bu kadar mı köle gibi çalıştırıyor da bir dakikacık olsun..." sustu. Adamın kara bakışları yüzünü dikkatli bir şekilde inceliyor ve yüz hatlarına bakıp saçlarında göz gezdirdiyordu. En sonunda da gözlerinde onu tanıdığına dair bir ışık belirdiğinde, Fallon içinde büyük bir dehşet hissetti.

"Seni nereden tanıyorum?"

Fallon ne diyebilirdi ki?

Babanızın öldürdüğü adamın kızıyım mı?

Dük'ün hiç hoşlanmadığınız oda hizmetçisiyim mi?

Bir yanıt vermeye fırsat bulamadan vikont boğuk sesle, "Fallon," dedi. Genç kadının içinde dalgalanan şaşkınlığı yansıtan adamın yüzünün keskin hatlarında da şaşkınlık belirdi. "Fallon O'Rourke."

Vikont'un dudaklarından ismini duymak genç kadının kalbini panik duygusuyla doldurdu. Vikont onu tanımamalıydı. Onu hatırlamamalıydı.

Fallon kolunu kurtararak iki adım atmıştı ki Hunt elleriyle iki kolunu yakalayıp onu tekrar kendisine döndürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu... sanki başka bir yerde olmalıymış gibi. Sanki *nerede* olduğu onun için bir şekilde önemliymiş gibi.

"Çalışıyorum," dedi. "Geçimimi sağlamak için çalışıyorum, Lord Hunt. Tıpkı benden önce babamın yaptığı gibi. Onu hatırladığınızdan çok eminim," dedi iğneleyici bir şekilde.

“Seni aradım...”

“Neden?” diye çıktı genç kadın. “Aileniz yıllar önce benimle olan işlerini bitirdiler. Beni Penwich’e yerleştirerek vicdanlarını rahatlattılar.”

Vikont okuldan bahsedilince irkildi. “Evet, Penwich! Oraya gittim.”

“Aferin size.” Adamın tutuşuyla mücadele etti. “Tekrar ziyaret etmelisiniz. Yorkshire yılın bu zamanı çok hoştur. Şimdi bırakın beni.”

“Hayır. Anlamıyorsun. Oraya seni aramak için gittim. Daha geçen yıl.”

“Ethan.”

Lord Hunt’ın ismi bir taşın yere düşüşü gibi sert bir şekilde ortamda yankılandı. Fallon sesi hemen tanıyıp bütün kemiklerinde titrediğini hissederek gerildi. Dominic yaklaştı. Çizmeleri mermer zeminin üzerinde hafifçe tehlikeli sesler çıkarıyordu. “Ellerini çek misin, benim...” Sustu.

Genç kadının yanakları Dük’ün havada asılı bıraktığı “benim” sözüyle kızardı. Üçü de birbirine baktı. Gerginlik elle tutulur ve keskindi, havada yavaş yavaş köpürüyordu.

Lord Hunt en sonunda cevap verdi. “Bırakırım. Eğer kaçmamaya söz verirse.”

“Ne yaptığı seni neden ilgilendiriyor ki?” Dominic’in sert çenesinde bir kas oynadı. Fallon adamın boş bir tehditte bulunmadığını anladı. “Şimdi seni yere sermeden önce onu bırak.”

Hunt kızardı. Fallon’un rezil bir adamda görmesinin imkânsız olduğunu düşündüğü bir görüntüydü. Vikont’ta cid-

diyet bulunabileceğini tahmin etmezdi. Tamamen küçümseme ve laubalilikten ibaretti. Tipik bir soylu.

Dominic'in tehdidiyle bile Hunt genç kadını bırakmadı. Adamın onu tuttuğu yerde Fallon'un kolları acımaya başladı ama yüzünü buruşturmadı.

"Bu seni ilgilendirmiyor, Dom. Onunla bir geçmişimiz var."

"Geçmiş mi?" Dominic ileri yürüdü. Fallon'un kolunu dirsekten tutarak onu kurtardı. Arkadaşına bakmadan önce Fallon'a –sanki büyük bir günah işlemiş gibi– azarlayan bir bakış attı. "Ne geçmişinden bahsediyorsun..."

"Bu seni..."

"Bunu bir kere daha söylersen dişlerini yerden toplamak zorunda kalırsın." Çenesindeki kas şimdi şiddetli bir şekilde oynuyordu. Dominic o anda tam bir vahşi gibi ve böyle barbarca bir şeyi –ve daha fazlasını– yapabilecek biri gibi görünüyordu.

Lord Hunt göğsünü şişirerek nefes aldı. "Fallon ve ben birlikte büyüdük..."

"Pek sayılmaz," dedi Fallon acı bir kahrkayla. "Sen efendinin oğluydun. Bense bahçıvanın kıızıydım... sapıklıkların için fazla gençtim, o yüzden ne iyi ki asla bana..."

Hunt kıpkırmızı bir yüzle bağırarak söylendi, "Bir şey açıklamaya çalışıyorum, lanet olsun. Babam vasiyetinde senin için bir madde koydu. Kendisini her zaman bir parça sorumlu hissetti, babanın..."

"Bir parça mı? Sadece bir parça mı? Babamı Seyşel Adaları'na –dünyanın lanet olası bir ucuna– gönderdi! Hem de ne için? Lanet olası bahçesine bir çiçek getirmesi için!" derken dudaklarının dişlerinin gerisine çekildiğini hissetti. Boğazı yaşlarla

tıkandı ama kendisini durduramıyordu. Sel kapıları açılmıştı. “Bir defa bile riski düşündü mü? Babam için olabilecek tehlikeleri? Benden ayrı kalacağı uzun yılı?” Burnundan homurtu sesi çıkarıp sakinleşmek için bir nefes aldı. “Tabii ki bir yıl bir ömür haline geldi.”

Fallon hiç konuşmamış gibi, “Penwich’e gittim ve Brocklehurst isimli bir adamla konuştum,” diye devam etti Hunt. “Seni nerede bulabileceğimi biliyordu.”

Genç kadın dudak büktü. “Ah, biliyordu.” Okul müdürü en azından Evie’ye sorabileceğini biliyordu. “Brocklehurst başıma iyi şeylerin gelmesinden hoşlanmazdı. Neden hoşlandığımı *bilmek ister misiniz?*” Bir adım ilerledi. Dominic’in kolunu tutan sıcak eli onun tamamen öne atılmasına engel oluyordu. “Dayak atmaktan. Bizi dövmekten keyif alırdı. Sopasının her bir darbesiyle bize Tanrı’nın sözünü öğretirdi. Açlıktan kıvranamızı... ince ayakkabılar ve yırtık pırtık battaniyelerle kışın soğuşunda ıstırap çekmemizi izlemekten keyif alırdı.”

“Fallon, yapma,” Dominic’in yumuşak emri kulağının yakınındaki minik tüyleri havalandırdı. Adam parmaklarıyla kolunda küçük daireler çiziyordu ve Fallon sinirine rağmen, küçük, nahoş bir heyecan hissetti.

Fallon onu dikkate almayarak bitirdi. “*Babanızın mezarının başında bir daha durduğunuzda, beni böyle bir yere göndermesindeki cömertliği için ona teşekkür edin.*”

Vikontun çenesinde bir kas oynadı. “Bilmiyordum. Babam da bilmiyordu. Bunun için çok üzgünüm. Senin hakkında doğru olan şeyi yapmak istemişti.” Hunt doğruldu ve ceketinin iç cebine uzandı. Fallon uzattığı kartı uyuşuk parmaklarla aldı.

“Her durumda, fikrini değıştirme ihtimaline karşılık bunu sakla. Babam ölüm döşediğinde seni bulma ve güvene alınmanı sağlama konusunda beni görevlendirdi. Bu hafife almadığım bir görev.”

Dominic’in eli genç kadının kolunu kelepçeden kurtarmış gibi yumuşadı. Fallon düşünmeden ona yaslandı. Birden desteğe ihtiyaç duymuş ve ayaklarının kendisini taşıyıp taşımayacağından emin olamamıştı.

Lord Hunt bir oyuncak asker gibi sert bir şekilde doğruldu, kara gözleri ona bakarken sertti.

Birden duyulan ayak sesleri sessizliği böldü. Bayan Davies belirdi, yüzü endişeliydi. “Ekselansları?” Birkaç hizmetçi arkasında dolanıyordu.

“Gidin buradan,” diye bağırdı Dominic.

Kâhya kadın ve hizmetçiler hızla kaçışp üçünü geniş giriş salonunda yalnız bıraktılar. *Harika*. Hizmetkârlar için daha çok dedikodu. Nancy onu Dominic’le birlikte kilerde bulduğundan beri hayatı bir işkence halini almıştı. Nancy tanık olduklarını zaman kaybetmeden yaymıştı. Fallon bir odaya her girdiğinde kulağına yersiz fısıltılar geliyordu. *Fahişe* ve *kahpe* gibi kelimeler yeterince yüksek sesli bir şekilde telaffuz ediliyordu. Daniel ve Bay Adams bile artık ona bakmıyorlardı.

“Bunun için üzgünüm,” dedi Hunt monoton bir sesle. “Ama babam seni Penwich Okulu’na yerleştirdi. Babanın ölümünden sonra seni sokaklara ya da kurtlarla dolu bir dünyaya terk etmedi.”

Fallon’un gözünün önüne birden Müdür Brocklehurst’ün zayıf, acımasız yüzü belirdi ve... vahşî bir kurda benziyordu.

Hunt devam etti, “Sana biraz özgürlük ve rahatlık sağlayabilecek bir aylık bıraktı.”

Sanki bu bir babanın yerine geçebilirmiş gibi. Fallon gözlerinde dolan öfke gözyaşlarını saklamak için başını eğdi. “Ziyaret edecek bir mezarım bile yok. Ama sizce para bunu telafi eder, öyle değil mi?” Tam bir soyluya yakışacak bir davranış. Bir sorun –suçluluk duygusu– olduğunda para savur ve geçmesini bekle. Başını hızla kaldırdı, dimdik duruyordu. Bu defa olmazdı. “Paranızı istemiyorum. Kendinize saklayın.”

Lord Hunt’ın gözleri büyüdü. “Affedersin?”

“Anlamıyor musunuz? Bunu düzeltemezsiniz.” Kesik bir nefes aldı ve kolunu Dominic’ten kurtardı.

“Yapabileceğimden eminim. Belki de teklif edebileceğim başka bir şey vardır.” Hunt’ın gırtlığı oynadı. “İstedğin şey evlilik mi?”

“Evlilik mi?” Fallon tokat yemiş gibi başını çekti.

“*Evlilik*,” diye tekrarladı Dominic.

“Her kadın evlilik arzu etmez mi? İyi bir evlilik? Londra’daki annelerin yarısı tam olarak bu şey için peşimde. Sana sponsor olabilirim. Daha iyisi, annem olabilir. Senin için iyi bir evlilik ayarlayabiliriz. Çok iyi bir evlilik. Bağlantılarım sayesinde sana bir unvan bile sağlayabiliriz. Bu muhtemelen başarmayı arzuladığından fazlasıdır.” Kolalı gri üniformasına küçümseyen bir bakış attı.

Bu ne kendini beğenmişlik...

“Onu evlilik yoluyla satacaksın!” Dominic, Hunt’a sertçe baktı ve Fallon’u kendisiyle birlikte sürükleyerek Vikont’a doğru ani bir adım attı. Durdu, boştaki elini yumruk haline getirip

o kadar sıkılmıştı ki elinin boğum yeri beyazlamıştı. Adamın sesindeki şüphencilik canını acıtıyordu ve Fallon kendisini tutuşundan kurtardı.

Hunt gözlerini kırptı, açık bir şekilde aklı karışmıştı. “Bu bizim çevremizde yapılan bir şeydir, Dom. Unvan sahibi pek çok lordun cepleri boş. Fallon da yeterince göz alıcı.” Gözleri genç kadının üzerinde takdirle dolaştı. “Geçen sezonun genç kızlarından çok daha güzel.”

“O mu? Fallon mu? Bir hizmetçi?” Dominic başını iki yana salladı.

“Neden bu kadar şaşırmanız gerekiyor ki?” diye sordu Fallon, bilmesine rağmen. O hiç kimseydi. Bir hizmetkârdı. İrlandalı bir bahçıvanın kızıydı.

Dominic ona baktı, ağzını açtı ama tek kelime edemedi.

Hunt omuzlarını silkti. “Ailemin ona bir borcu var.”

“Babamın hayatı sadece ödenecek bir borç, öyle mi?” Fallon önündeki iki adama bakıp birkaç adım geri gitti.

İki adam da önünde duruyor, nefret ettiği her şeyi temsil ediyorlardı. Nereden geldiğini... ya da bu hayatta ne başarmayı umduğunu asla anlayamayacak olan aşırı ayrıcalıklı soylular. Çünkü Fallon’un sahip olmayı en çok istediği şeye çoktan sahiplerdi.

Özgürlük. Güvenlik. Onlar gibilerinden emir almama özgürlüğü. Kimseye cevap vermek zorunda olmadığı kendisine ait bir evin güvenliği.

İğrenerek dönüp orayı terk etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Aç mısın?”

Fallon döndü ve elindeki ekmek parmaklarından kayıp yere düştü. Taş zeminde yuvarlandı ve kendir bezinden yapılmış, parlak siyah bir çizmenin ucuna değdi. Fallon’un çiğnediği lokması ağzının içinde toza dönüştü. Dişlerini daha hızlı çalıştırıp kalan ekmeği aceleyle çiğnedi.

Bakışlarını kaldırıp Dominic’in sert yüzüne çevirdi. Adamın acımasız buz parçalarına benzeyen gözleri, odanın hareketli gölgeleri arasından onun gözlerini delip geçiyordu.

Fallon terli avucunu eteğine sürüp yutkundu.

Dominic yaklaştı. Adımları mağara gibi odanın içinde yere vurup hafifçe yankı yapıyordu. O hareket ederken, yanan ateşten gelen turuncu ışık yüz hatlarına değişiyor ona şeytani bir görünüm veriyordu. Cehennemden gelen kara bir melek. Fallon, *İblis Dük* için bunun uygun olduğunu düşündü.

“Akşam yemeği yemedin mi?” diye sordu adam düz ve ruhsuz bir sesle.

Fallon bir eliyle kolunu ovaladı. “O zaman aç değildim.”

Çok fazla meraklı bakış vardı. Çok fazla sırtış. Daniel bile onun duyacağı kadar yüksek sesle kötileyici bir yorumda bulunmuştu. Kimsenin bunun sebebini ona açıklamasına gerek yoktu. Bir odaya girdiğinde hizmetkârlar kanadında aniden esen soğuk rüzgârın, Dük’ün mutfak eşi görülmemiş ziyaretiyle ve peşinden de bugün giriş salonunda görülen çirkin manzarayla ilgisi vardı. Personelin gözünde çok kötüydü. Bu bir şekilde, ufka bakıp bunu bitirmek ve başka bir yerde iş bulmak için başka bir nedendi.

Dominic ayaklarını sinir bozucu bir şekilde taş zemine sürterek önünde durdu.

Adam kollarını kavuşturup onu parlak gözlerle incelerken Fallon onu artan bir korkuyla izledi. “Ama şimdi aç mısınız?”

Fallon ürperdi. Birden adamın yemek hakkında konuşmadığından şüphelendi ve ona cevap vermek için doğru sözcükleri bulamadı.

“Vikont Hunt’ın teklifini kabul edersen, gecenin bir yarısında sana gerçek bir şölen yemeği getirecek kendi hizmetkârların olabilir.” Sesinde hafif bir alay vardı.

Fallon çenesini kaldırdı. “Sanırım olabilirdi.”

Adam karanlık ve anlaşılmaz bakışlarını üzerinde gezdirdi. “Elbette ki bir lordun karısı olarak isminin karşılığında ona da kendi ziyafet iznini vermen gerekecektir.” Vücudunu incelemek için başını eğişiyle Fallon ne demek istediğini çok iyi anladı.

“Bilerek mi kaba davranıyorsunuz?” diye çıkıştı genç kadın. Bundan bıkmıştı. Savaşmaktan yorulmuştu. Babası gittiğinden beri bütün hayatı boyunca hep hayatta kalmak için savaşmıştı.

“Sadece doğruları söylüyorum. Tabii ki Hunt’ın teklif ettiği maaşı da alabilirsin.” Dük bunu yapması gerekirmiş gibi başıyla onayladı. “O zaman gecenin bir yarısı kendi mutfağına hücum edebilirsin ve bir lordla yatağını paylaşmana gerek kalmaz.”

“Kesinlikle daha cazip bir senaryo,” diye katıldı Fallon. Gerçekten de bunu oldukça cazip buluyordu. Başka bir şey neredeyse düşünmemişti. Dominic’in kilerdeki ateşli öpücüğü dışında. Bir erkeğin kendisini onun hissettirdiği gibi hissettirebileceğini hiç düşünmemişti. Sıcak ve soğuk, aynı anda.

Hunt’ın ne kadar büyük bir yardım teklif ettiğini bilmiyordu, bağımsızlık hayalini gerçekleştirmek için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Hunt ona rahat bir hayat sözü vaat etmişti. Bu mümkün olabilir miydi? Her zaman hayalini kurduğu ev çok yakınında olabilir miydi? Ağzında acı bir tat duydu. Keşke parayı kabul etseydi. Kan parasını.

Çenesini kaldırdı ama bir şey söylemedi. Sadece Dominic’in bakışlarına karşılık veriyordu. Varlığının onu ne kadar kolayca sarstığını öğrenmemesi konusunda kararlıydı. Mutfaktaki sessizlik boğucuydu. Dominic boğucuydu, üzerine kapanan bir duvar gibiydi.

Fallon kaçmak zorundaydı. Şimdi. Bu gece. *Sonsuza dek.*

“Belki bir teklifi tartışmak için bu iyi bir fırsattır.”

“Bir teklif mi?” Dominic başını bir yana kaldırdı, gri gözleri ilgiyle parlıyordu. “Anlat.”

Fallon omuzlarını dikleştirdi. “Personeliniz arasında kalmama izin verdiğiniz için ne kadar minnettar olsam da...” Lafını yarım bıraktı. “Gerçekten, fazlasıyla....”

Adam bir elini kaldırdı. “Basmakalıp laflar etme bana. Ne istiyorsun?”

“Bir referans mektubu istiyorum.”

Yüz hatları değişti. “Neden?”

“Böylece... devam edebilirim. Ayrılabilirim.”

“Hımm. Bir erkek gibi giyinip kendini bir uşak olarak tanıtmaya meyilli olduğun konusunda detay vermeli miyim?”

Genç kadın haksızlık karşısında öfkelen-di. Dominic bunu sonsuza kadar üstünde kullanacak mıydı?

Elbette kullanacaktı. Bu çatı altında yaşadığı sürece, bu mesele her zaman aralarında olacaktı. “Dürüst olalım, Ekse-lansları. Bu durum yürümüyor.”

“Senin için,” dedi adam.

Genç kadının düşüncele-ri kilerdeki öpüşmelerine kaydı. Kendi başlattığı öpücüğe. Arabada paylaştıkları samimiyetin tersine. Ya da banyodan çıktıktan sonra odasındaki. Utanmaz. Ve tekrar direnememekten korkuyordu. Dominic gitmesi konusunda onu uyarmıştı. Fallon’u istediğı konusunda onu uyarmıştı.

“İkimiz için de,” dedi Fallon en sonunda.

Adam gümüşümsü bakışlarıyla onu olduğu yerde tutarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Ah, o zaman benim için endişelisin, öyle mi? Ne kadar düşüncelisin.”

“Bir mektup çok iyi olurdu.”

“Neden Hunt’tan istemiyorsun? Sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyar. Sonuçta ailesi sana borçlu. Hatta neden teklifini kabul etmi...”

“Ondan hiçbir şey istemiyorum.”

“Ah.” Dük anlıyormuş, Fallon’un içini *görüüyormuş* gibi başını salladı. “Senin kindar, inatçı bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Kindar değilim! İnatçı da!”

“Değil misin? Bana öyleymişsin gibi geliyor. Babasının günahlarından dolayı Hunt’ı cezalandırıyorsun. Bu kendine zarar verme anlamına gelse bile. Kindar ve inatçı.”

Fallon adamın söylediklerinden hoşlanmayarak dişlerini sıkı... özellikle de sözlerinde doğruluk payı olabileceksen. “Bir referans alabilir miyim, alamaz mıyım?”

Dominic talebini düşünürmüş gibi başını yatırdı, ardından tek, katı bir sözle, “Hayır,” dedi.

“Hayır mı?”

“Hayır,” diye tekrarladı adam çok rahat bir sesle. “Bir işte tutunmanın zorluğundan bahsediyorsun ama bir kenara atmaya hazırlandığın zaten bir işin var. Çok mantıklı değil.”

Fallon başını iki yana salladı. Adamın itirazı kendisini kafeslenmiş –seçenekleri ve kaçış için her türlü umudu elinden alınmış– bir hayvan gibi hissetmesine neden oldu. Çaresiz düşünceleri tekrar odasındaki o anlara, Dük’le birlikte çıplak olduğu anlara geri döndü. Adamın dudağı dudağındaydı. Elleri. Parmaklarını uyluklarına samimi bir şekilde bastırması, *içine* kayması...

Bu anıdan kurtulamıyordu. Kendisine güvenemiyordu. Dük onun bir kadın olduğunu öğrendiğinden beri onu öpmüş, dokunmuş, bir bakışıyla onu eritmişti. *Her fırsatta*. Fallon da ona izin vermişti. Bu hızla giderse hafta sona ermeden Dük'ün yatağına girecekti.

Genç kadın boş mutfağa baktı. Yalnız olduklarının fazlasıyla farkındaydı. Kalbi kulaklarında atıyordu. *Kahrsan başına geleceklerden sen sorumlusun*.

Oradan uzaklaşmak ve kaçmak dürtüsü kendisini sardı. Adamın yanından geçmeyi denedi. Dük kollarını kaldırıp ellerini masanın kenarına dayayarak onu kuşattı.

“Bırakın gideyim,” dedi Fallon, kelimeleri vurgulayarak.

Dominic yüzünü inceledi. Çenesinde bir kas çılınca hareket ediyordu. “Gitmiyorsun.” Sözleri dudaklarından sertçe, vahşice döküldü. Fallon'un boynundaki nabız hızlandı, vücudundan kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibiydi... tam da Fallon'un Dük'ten kaçmaya ihtiyaç duyduğu sırada.

“Sahibim değilsiniz. Beni burada tutamazsınız.” Güçlenmek için sıkışmış göğsüne hava çekti. “Referans mektubunuza ihtiyacım yok,” dedi. Bu son kısmı bilgelikten daha çok cesaret gösterisiyle, çenesini havaya kaldırarak söylemişti. Bir referans mektubu olmaksızın, başka bir saygıdeğer iş bulma konusunda çok az umudu vardı. Bu da geriye sadece *itibarsız* işleri bırakıyordu.

Ona teslim olmaktan daha iyidir. Gururunu kaybetmekten. Kendini kaybetmekten.

“İnatçı kız,” diye homurdandı Dük. “Hayatını kolaylaştırmaya çalışamaz mısın? Her zaman en zor yolu seçmek zorunda

mısın? Yaşlı Hunt'ın bıraktığı maaşı kabul etmeyecek misin? İyi. Ama burada güvendesin, seni küçük budala.” Başını kapıya doğru salladı. “Dışarıda, seni nelerin beklediğini bilmiyorsun.”

Dük'ün kendisini ne kadar huzursuz hissettirdiğini ve diğer hizmetkârların ona nasıl dışlanmış biri gibi davrandıklarını düşünerek, “Güvenlik mi?” diye burnundan soludu Fallon. Hiç *güvende* hissetmiyordu.

“Evet, güvenlik,” diye cevap verdi genç adam. “İstersen daha fazlasına da sahip olabilirsin.”

“Daha fazlasına mı?” Fallon'un sesinde kuşku vardı. “Ne gibi?”

Damon'ın siyah kirpikleri altındaki gözlerinde bir şey belirdi. Bir duygu belirtisi. İncinebilirlik. Kendisinden hiç beklenmeyen bir his. Sonra üzerine soğuk su serpilip söndürülen içten içe yanan korlar gibi kayboldu. Genç kadına anlaşılması güç gözlerle baktı.

Adamın dudakları aralandı. “Bana sahip olabilirsin.”

Fallon'un kalbi bu sade davet üzerine sıkıştı. Göğsü neşeyle doldu. Tehlikeli bir şekilde tatlıydı. Hissetmeye hakkı olmayan bir neşe. Ona sahip *olamazdı*. Adam da ona sahip *olamazdı*.

“İmkânsız.”

“Neden?” Adamın dudakları kıvrıldı, gözleri fırtına grisine dönüştü. “Senin çok *terbiyeli* hislerini incittiği için mi?

“Birbirimize sahip *olamayız*. Siz bir düksünüz. Bense bir hizmetçi.” Adam kaşlarını çatarken Fallon yutkundu. “Hem birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.”

Dominic tehditkâr bir şekilde güldü. Bu ses genç kadının içinde dalgalanıp tüylerini ürpertti. “Ah, şimdi deneyip aramızda bir şey yok gibi davranacaksın. İlginç bir taktik. Çürütmesi de çok kolay.”

Genç adam ona doğru eğildi, sert göğsüyle Fallon’un göğsüne bastırıp onu masada geriye doğru yatırdı.

“N... ne yapıyorsunuz?”

Adam onu ateşli bir bakışla süzdü. “Bunu test ediyorum. Bir meydan okumayı asla es geçememişimdir.”

“Hayır,” diye inkâr etti Fallon, başını şiddetle iki yana sallayarak. “Bunu demek istememişt...”

“Çok geç,” dedi Dük. Bakışlarını indirip ateşli bir yoğunlukla dudaklarına odaklandı. “Kilerde bıraktığımız yerden devam etmek istiyordum.”

Fallon’un göğsü keskin nefes alışverişlerle kalktı. “Evinizde güvende olacağıma söz vermiştiniz.”

“Arabamda geri çektiğimi hatırladığım bir söz.” Adam hâlâ dudaklarına bakarak dikkati dağılmış şekilde yanıt verdi. “Senin yanında güvende olmayacağımı hesaba katmamıştım.”

“Benim yanımda mı?” diye sordu Fallon tiz bir sesle.

“Çok baştan çıkarıcısın.” Omuzlarını silkti. “O yüzden fikrimi değiştirdim. Zaten hiçbir zaman onurlu biri olmamışımdır.”

“Çok uygun,” dedi Fallon sırtını masanın üzerinde geriye doğru yatırırken. Tanıştıkları günden beri adamın hayatına giren kadınlar gözünün önünden geçti.

“Seni uyarmıştım.”

“Elbette şehvetinizi söndürmek için bana ihtiyacınız yoktur. Hevesli birkaç kadın bulabilir ve beni rahat bırakabilirsiniz. Birisini getirteyim mi? Belki isimlerini unuttunuz? Celeste, Gracie, Jenny. İlk tanıştığımız gece arabada sizinle birlikte olan iki kadının isimlerini benim bile hatırlayamadığımı itiraf ediyorum ama eminim ki onları ararsanız ve...”

“Hep küstah yorumlar.” Bakışları gözlerinden dudaklarına kaydı. “Bu kadar sıkıntıyla karşılaşmana şaşırmamak gerek. İştten çıkarılmalarında biraz haklılık payı olmalı.”

Bu sözleri üzerine Fallon öfkelen-di. Öfkelenmekten daha çok da sözlerinde haklı olmasından korktu, cesurca davranmasının bir işte tutunamamasıyla sonuçlanmasından korktu.

“Ve belki de,” dedi genç kadın, Dük’ün zayıf noktasına saldırarak, “büyükbabanız sizin hakkınızda *haklıdır*.”

Adamın gözleri karardı. Kendisini Fallon’a bastırırken tamamen hareketsizleşti. “Dikkatli ol. Neden bahsettiğine dair bir fikrin yok.”

Fallon yine de dilini tutamıyor, en son can acıtıcı suçlamasıyla ilerlemekten ve büyükbabasının onun hakkında söylediği sözleri savurmaktan kendisini alıkoyamıyordu. “Belki de gerçekten şeytansınızdır.”

Dominic o zaman harekete geçti. Genç kadını başının arkasından yakaladı ve yüzünü kendisine doğru kaldırırken parmaklarını zalimce saçlarına batırdı. “Peki benim gibi bir adamla –*şeytanın kendisiyle*– oynamak seni ne çeşit bir budala yapar?”

Fallon’un kalbi sıkıştı. Gerçekten de bunun kendisini ne çeşit bir budala yaptığını panik içinde merak etti. Konuşmaya

çalıştı. Sözcükler boğazının gerisinde anlaşılmayacak şekilde çağıldadılar.

“Benimle en başından beri oynamadın mı?” Adam kalçalarını ona dayadı. Genç kadının vücudunun alt kısmını, sert vücudu ve masa arasına sıkıştırdı.

Fallon zorlukla soludu. Vücudu ateşli bir arzuyla yanıyordu. Elini arkasına götürdü. Birkaç kâseyi devirip masanın üzerindeki bir nesneyi tuttu. Tuttuğu şeyi havaya kaldırdı ve son anda bunun sadece tahta bir kaşık olduğunu fark etti. *Harika*. Daha ağır bir mutfak eşyası bulamaması yazıktı. Kaşığı genç adamın başına savurdu.

Dominic’in Fallon’un parmaklarına elini geçirmesinin sesi mağaramsı odada yankılandı. Haşın kahkahası havada dalgalandı ve Fallon’u çileden çıkardı. Dominic sözde silahını düşürene kadar parmaklarını sıktı.

Kaşığa iğrenmiş bir bakış attı. “Görünen o ki sahiden büyük bir budalaymışsın. Bununla ne yapacaktın? Bana çorba mı verecektin?”

“Kafatasınızda kırmayı ummuştum.”

Adamın dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Fallon iki yanındaki kash ve sert kollara baktı.

Dominic onu masada hiç çaba harcamadan tutuyordu. Fallon bakışlarını Dük’ün gözlerine çevirdi ve bakışlarını çekemedi. Onunla savaşması için gereken bütün sebepleri unutup mücadele etmeyi bırakarak tamamen hareketsizleşti. Sadece gözlerini görüyordu. Yüzünü. Dudaklarını.

Adamın, Fallon'un saçlarındaki parmakları yumuşadı ama genç kadının başını geriye yatırıp yüzünü kendisine çevirirken tutuşu hâlâ sıkıydı.

Dominic yüzünü genç kadının yüzüne bastırırken Fallon boğuk bir fısıltı halinde nefes verdi. Adamın kendisine değen yanağı sertti ve batıyordu. "Kaçmakla beni unutacağını mı düşünüyorsun?" Dük'ün sıcak nefesi kulağına değdi ve genç kadının karnı titreyip sıkılaştı. *Hatırladı.*

Hayır. Unutmayacağını biliyordu. Ama ne de olsa onu unutmak zorunda değildi. Sadece uzaklaşması gerekiyordu.

Fallon kesik çıkan nefesini kontrol etmek için küçük küçük nefes alarak başını iki yana salladı. Bu yüzünü daha da yaklaştırdı Dominic'in yüzüne sürünmesini sağladı. Genç kadının kalbi çılgın gibi atıyor, göğsünden fırlayacak gibi oluyordu. Masanın kenarı kalçalarına batıyordu.

Adamın elleri genç kadının soluğunu tutmasına neden olan bir anilikle belini kavradı. Dük onu masanın üzerine kaldırıp bu yapacak en doğal şeymiş gibi, kendisini kadının uyluklarının arasına yerleştirdi. Onun için öyle olduğunu tahmin ediyordu. Tuhaf bir şekilde de Fallon için de doğal ve doğru geliyordu.

Ama *düşünmek* artık doğal gelmiyordu. Ya da doğru. Adamın elleri belinden eteğine kaydığında, ellerinin içine alıp tek bir sert hareketle beline kaldırdığında bütün düşünceleri yok oldu. Dominic'in parmakları Fallon'un titreyen uyluklarında yakıcı bir yol izliyordu. Fallon nefesini küçük, tuhaf bir hıçkırık sesiyle içine çekti. Hisler hüküm sürüyordu. Vücudu heyecanla çagliyordu.

Dominic elini kadının uyluğuna yaydı. Titreyen teni üzerinde geniş, yakıcı bir damga gibiydi. Adamın dudakları Fallon'un dudaklarına kapandı. Genç kadının elleri masanın üzerine düşüp, avuçları yıpranmış ahşap yüzeye gelene kadar onu öptü. Genç adamın elleri önce pantolonuyla, sonra Fallon'un bacaklarının arasıyla ilgilendi. Yırtilan kumaşın sesi havada yankılandı. Ardından Dominic'in parmakları kadının üzerindeydi, onunla oynuyordu. Kıvrımlarının arasındaki küçük yumruyu bulup bastırdı ve Fallon eline doğru hareket edene kadar sıkıttı.

Fallon sızlanıp adamla buluşmaları için kalçalarını masadan kaldırdı. Dominic bir parmağını içine sokup, yavaşça ilerledi. Genç kadının dudaklarından kısık sesli bir inleme dökülene kadar onu zorladı. Başını eğerek dudaklarını sahiplendi ve sesini ağzının içine aldı. Adam onu doyumsuz bir şekilde içermesine öpüyordu, kaygan dili genç kadının diline kıvrımlı bir şekilde değişiyordu.

Dominic parmağını çektiğinde Fallon inleyip ararcasına kalçalarını ileri hareket ettirdi. Kadınlığının merkezi yanıyor, sızlıyor ve ihtiyaçla sıkışıyordu.

Dük dudaklarını kadından kesik bir solukla kopardı. Ağır nefes alış verişleri birbirine karışıyordu ve nefesleri buhar gibi sıcaktı. Dominic alnını Fallon'un alnına dayadı, gümüş rengi gözleri onunkilere tutundu. Genç kadının zihninin –vücudunun– bağırduğu şeyi araştırıyor, arıyor ve kırpmadan kendisine bakan gözlerini okuyordu. *Evet.*

Sonra Fallon adamın girişini ittiğini ve içine girdiğini hissetti. Büyüktü. Parmaklarıyla daha önceki okşamalarından daha sertti. Heyecan vericiydi. Korkutucuydu. İstilacıydı.

Fallon yakıcı zevkle, iç kaslarındaki kavurucu gerinmeyle dişlerinin arasından soludu. Dominic zevk azalıp acı başlayana kadar daha derinine girdi.

Genç kadın irkilerek geri çekilmeye çalıştı. Dominic inleyerek kadının kalçalarını kavrayıp içinden çıkmadı. Onu sabit tutarak son bir darbeyle içine girip kendisini kadınlığına gömdü. Erkekliği Fallon'un içinde atıyordu.

Fallon hızlı ve delici acıyla çığlık attı, kolları masaya tutundukları yerde titremeye başladı. Genç adama lanet okuyarak kıpırdanıp kurtulmayı denedi.

Adam bir elini kadının başının arkasına götürdü. Tekrar ateşli ve aç bir şekilde dudak dudağaydılar. Dominic acı azalıp bitene kadar onu öptü. Fallon'un bacaklarının arasında, Dominic'in orada gömülü olarak zonklayan erkekliğiyle uyum sağlayan, hafifçe zonklayan bir sızı başladı.

Genç adam kendisini çekip tamamen çıkmadan önce tekrar içeri girdi. Fallon sızlandı, insandan çıkmışa pek benzemeyen bir sestti bu. Şu anda kadınlığının merkezinde başka bir şey yanıyordu. Bacakları iradesiz veya istemsiz bir şekilde daha da aralandı. Leğen kemiği masanın üzerinde yukarı doğru dönüp, tam olarak anlamadığı bir içgüdüyle bir şeyler aramaya başladı.

Dominic içinde hareketsizce durup Fallon dudaklarını daha fazla hissedemeyecek hale gelene, nefessiz kalana kadar onu öptü. Genç adama sahip oldukça nefes almasına gerek yoktu. Adamın ağzı, elleri... vücudu Fallon'un kiyle birleşmişti.

Dük, Fallon'un göğsünü tuttu. Elbisesinin üzerinden tepciği avuçladı. Parmaklarıyla göğüs ucunu bulup genç kadının elbisesinin önünde sızlayan küçük bir uç haline gelene kadar

çevirip sıktı. Fallon'un bacaklarının arası ıslandı ama genç adam yine de hareket etmedi.

Fallon masanın üzerinde, adamın altında kıvrandı. Dudaklarından çaresiz sesler çıkıyordu. Bir elini Dük'ün saçlarına daldırıp saç tellerini sertçe çekti. Dük çok hafif bir şekilde hareket edip içinde minik daireler çizdi ve hassas küçük yumruyu ovaladı. Fallon kendisini dudaklarından ayırdı, ihtiyacını keskin bir çığlıkla dile getirdi. Genç kadın baldırlarını kaldırıp ayak bileklerini Dominic'in kalçalarının etrafına doladı.

"Lütfen," diye yalvardı Fallon, ileri geri hareket ederek.

Dük yukarıdaki pencereden süzülen ay ışığı gibi gümüş rengi gözlerle ona bakıyordu.

Fallon sahip olduğunu bilmediği bir bilgiyle genç adamı saran iç kaslarını defalarca kasti.

Dominic inleyerek başını kadının ensesine koydu ve hareket etmeye başladı. Hızlı ve ateşli bir şekilde içine girip çıktı, kontrolsüz bir vahşilikle ona sahip oldu. Fallon hâlâ daha fazlasını istiyordu. Hepsini istiyordu. Başını geriye attı ve dudaklarından bir çığlık koptu, adamın dudakları kendisinininkini kaplayıp bu sesi bastırdı. Fallon içeride bin parçaya ayrıldı.

Zevk dalgalarıyla sarıldı. Dominic onun içinde gidip gelirken Fallon titredi. Adamın kendisine çarpma sesi hiç hayal etmediği şekilde heyecan verici ve ilkeldi. Genç adam da titredi ve derinden gelen bir inlemeyle kendisini Fallon'un derinliklerine boşalttı.

Fallon, harcadığı efordan dolayı nefes nefese kalan adamın başına yapışan ve onu yakında tutan parmaklarını esnetti ve yavaş yavaş farkına vardı. *İblis Dük ona mutfak masasının*

üzerinde sahip olmuştu. Fallon da bunun her anını sevmiş, bundan keyif almıştı.

Arzudan geriye kalanlar sonunda çekildi. Vücudunda gezinen hafif titremeler azaldı. Adam başını kaldırıp ona baktığı sırada Fallon titredi. Dominic hâlâ içinde olduğundan onun zonkladığını ve seğirdiğini hissediyordu. Bu his gerçek üstü ve çok mest ediciydi. Sanki tek vücuttular. Bağlıydılar. Fallon böyle bir bağı daha önce hiç hissetmemişti. Dominic'in gözlerindeki yoğun parıltıya bakınca onun da bu bağlantıyı koparmak için Fallon'dan daha istekli olmadığı görülüyordu.

Dakikalarca hareket etmediler. Aynı anda kalkıp inen göğüsleri dışında kıınıldamadılar. Fallon adamın gözlerine bakarak saçlarının ipeksi tellerini tuttu. Hiç hareket etmek zorunda kalmamayı, o büyüü anı hiç bozmak zorunda kalmamayı diledi. Acı çekerek gözünü kırptı. İmkânsız bir hayaldi.

Dominic de aynı sonuca ulaşmış olmalıydı. Dudaklarını aksi bir çizgi haline getirerek kendisini kadının vücudundan çekip onu yoksun, boş bıraktı. Eskisi gibi. Ama yine de tam olarak öyle değil.

Farklıydı çünkü Fallon artık Dominic'in kollarında uzanmanın ve vücudunun nerede başlayıp nerede bittiğini bilemeyecek kadar ona sıkıca sarılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Üzerinde hareket ettiğini hissetmeyi. İçinde. Lanet olası bir *Dük*. Asla sahip olamayacağı bir adam.

Ama sonsuza kadar isteyeceği biri.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dominic bakışlarını Fallon'dan hiç ayırmadan hızlı bir şekilde giysilerini düzeltti. Elini tutarak masadan inmesine yardım etti. Fallon tekrar ayakları üstünde durunca sendeledi. Bacakları hâlâ titriyordu.

Genç adam, düşüncesiz bir pisliğin olanca inceliğiyle ona mutfak masasının üzerinde sahip olduğu için kendisine lanet okudu. Fallon bakireydi, Tanrı aşkına. *Bir bakire*. Daha fazlasını hak ediyordu. Daha iyisini. Ona yine de bunu verecekti. Bir özür dilemeyerek... bunu bakışlarıyla anlatmaya çalıştı. Çünkü incelikten yoksun olmasına rağmen, onunla seviştiği için pişman değildi. Bakire olsun ya da olmasın. Mutfak masasında ya da değil. Bencil bir pislik ya da değil.

“Hadi,” diye mırıldandı adam, onu odadan çıkararak. Fallon onu hazır ve istekli bir şekilde takip etti. Hiç soru sormadı. Belki kendisi için de şaşırtıcıydı. Dominic onu sessizce hizmetkârların

merdivenlerinden yukarı çıkardı. Titrek ışık ve gölgelerle dolu boş, ıssız koridorlarla ilerletti. Doğruca yatak odasına.

Dominic yatağının ayak ucunda kadını kendisine çevirdi. Genç kadın geniş kehribar gözleriyle ona baktığında adamın midesi kasıldı. Fallon'un alınına altın şeritli kısl kahverengi bir saç buklesi döküldü. Dominic bunu geriye itip başparmağını yanağında gezdirdi. Fallon yüzünü dokunuşuna doğru yatırdı.

“Bana ne yapıyorsun,” diye fısıldadı Dominic.

Yavaşça kadını soymaya başladı. Nefis ve sıcak vücudunda açtığı her yeri öpmeye özen gösterdi. Fallon adamın dudakları ve elleri altında titredi. Damon onu çıplak bir şekilde yatağa yatırdı. Yatak örtülerinin üzerinde yayılmışken, kadının teni bembeyaz kumaşın üzerinde soluk bir şeftali gibi görünüyordu. Bugüne kadar gördüğü en büyüleyici kadınlık manzarasıydı. Uzun hatlar ve narin kıvrımlar. Lavaboya giderken bakışlarını güçlkle ayırabildi. Geri dönerek kadının bacaklarını araladı. Islak bezi bacaklarının arasına bastırduğında Fallon iç geçirdi. Sakin darbelerle onu temizledi ve bunu yaparken kremsi cildini okşamaktan kendisini alıkoyamadı.

Fallon inleyerek sırtını yataktan kaldırdı. Dominic bezi bırakıp dokunuşlarıyla kadını coşturana kadar parmaklarıyla onu okşadı. Üzerine geldi ve hızlıca giysilerini çıkarıp yatakta ona katıldı.

Dük ellerini kadının bacaklarında gezdirdi. “Bunların hayalini kurmuştum,” diye mırıldandı, baldırları ve uylukları boyunca hafifçe ısırp öperken.

Genç adamın dudakları dizinin yanına değdiğinde Fallon coşkuyla kıkırdadı. Bu tatlı sesle Dominic'in göğsü kabardı.

Elini bir dizinin etrafına dolaştırdı sonra diğerinde. Arkalarını gıdıklayarak genç kadının kahkahalarının sesinin tadını çıkardı. Genç adamın göğsü sıkıştı ve bunu daha sık duymaya yemin etti. Fallon kıvrılarak Dominic'in elini çekti ve gıdıklamalarına son verdi.

Fallon adamın elini göğüslerine yakın bir yerde tuttu, gözlerinin içine bakarken kahkahaları azaldı. Başparmağıyla adamın avucunun içinde küçük daireler çizdi, yarasının kabarıklığını okşayıp şiş çizginin üzerinden geçti. Dominic gerildi. Fallon bakışlarını avucuna indirdi. Genç kadın, Dük'ün *ayrıcalıklı* çocukluğunun kanıtını incelerken Dominic'in boğazı sıkıştı.

Fallon buruşmuş yarayı takip ederken kızılımsı kaşını havaya kaldırdı. "Bu nasıl oldu?"

"Bir şey değil. Çocukluktan kalma bir yara izi."

Fallon kaşını daha da kaldırdı, etkileyici gözlerinde soru hâlâ net bir şekilde görülüyordu.

Dominic iç geçirip açıkladı, "Büyükbabam beni aşırı hevesli bir bakıcının insafına bırakmıştı. Bu Hunt ve birkaç seyis yamağıyla kart oyunu oynadığım için bir cezaydı." Ona açılmak için kendisine neyin ilham kaynağı olduğunu merak ederek bu anıyla dudakları kıvrıldı. Çarpık çocukluğunun bu anısını daha önce kimseyle paylaşmamıştı. Bunu unutmak için çok çabalamıştı. Buna rağmen yine de az önce bu olayı paylaşmıştı.

"Bunu yapmasına izin mi verdi?"

Dominic, Bayan Pearce'in eserini incelerken büyükbabasının soğuk yüzündeki ifadeyi hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu. Belki tamamen onaylamamıştı ama kadını Wayfield Park'tan göndermek için bir şey de yapmamıştı. "Büyükbabam kumarı

onaylamaz. Elime sıcak ocak demirinin uygulanmasını aşırı bulmuş olabilir ama Bayan Pearce'm niyetinin saf olduğunu düşündü." Tatsız bir şekilde gülümsedi. "İkisi de babamın yaptığı gibi kumar illetinin kurbanı olmamı istemiyordu."

Fallon keskince nefes aldı. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

"Peki tekrar kart oyunu oynadın mı?"

Dük tatsız bir şekilde gülümsedi. "Bulduğum her fırsatta."

Fallon mutlak bir şefkatle ağzını adamın avucuna bastırıp dudaklarıyla yarayı takip etti. Bu nazik hareket Dominic'in çözülmesine neden oldu.

Genç kadının başının arkasını tutup onu kendisine yaklaştırdı ve vahşi bir öpücükle dudaklarına kenetlendi. Fallon'u altına alarak tek bir kaygan darbeyle aralanmış bacaklarının arasına girdi.

Fallon'un içinde hareket etti, şefkatli değildi, nazik değildi. Ona o anda duyduğu ihtiyaç, adamın kadın için planladığı yavaş, sakın sevişmenin –hak ettiğini bildiği sevişmenin– çok daha ötesine sürüklemişti.

Ama genç kadının umurunda gibi görünmüyordu. Tırnakları genç adamın sırtını çiziyordu. Genç adamı içeri alıyor, mükemmel bir eldiven gibi doyumsuzca onu kavırıyordu. Dominic kadının yeniden canlandığı geçmişi unutmaya kararlı bir şekilde, birbirine kenetlenmiş vücutlarının kusursuz uyumu dışında her şeyi unutmaya kararlı bir şekilde, daha hızlı, daha sert hareket ederken Fallon onu içine alıyordu.

Fallon belinde duran ağır kolu dikkatli bir şekilde kaldırdı. Yatağın üzerinde, yanına koyarak şimdiye kadar uyuduğu en rahat yataktan indi ve ayakta durup Dominic'e baktı. Çünkü bitmişti. Bu mükemmel gece, bu kusursuz çılgınlık sona ermişti. Biteceğini bildiği gibi. Bitmesi gerektiğini bildiği gibi.

Gece çivit mavisi perdelerin arasından görülüyor, yaklaşan şafağın haberini veriyordu.

Dominic dudaklarını dudaklarına koyduğu anda, onun yanındayken olduğu gibi içinde yanan şu melun arzuya yenik düşüp teslim olacağını biliyordu. Ama daha fazlası yoktu. Bu gece kim olduğunu unutmaması için kendisine son defa izin vermişti. Adamın kim olduğunu da.

Şüphesiz Dominic artık ona olan ilgisini kaybedecekti. Fallon hayatına devam edebilir, köleliği sonsuza kadar arkasında bırakacağı gün için maaşlarını biriktirebilirdi. Bu olasılık ne kadar gerçek olsa da göğsünün neredeyse acı verici bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Görevinin başına kendisini tekrar kaybetme korkusu olmadan dönebilirdi. Belki de Dük ona şu referansı bahşederdi. Artık Fallon'la işi bittiği için. Artık doyuma ulaştığı için.

Fallon hızlıca giyindi. Adamın uzun vücuduna bakıp bütün detayları aç bir şekilde zihnine kazıyordu. Bu anılar ona gelecekte arkadaşlık edecekti. İç geçirerek son düğmesini ilikledi ve döndü. Odasından hızla çıkıp diğer hizmetkârlardan biri kalkmadan önce aceleyle kendi odasına gitti.

Gece bitmişti.

Ve önünde koca bir gün vardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Dominic, perdedeki küçük boşluktan sabah ışığı sızarken çabucak giyinip yatağa birkaç uzun bakış attı. Fallon'un sıcak vücudu kendisine sokulmuşken uyanacağını düşünmüştü. Gece verdiği karar gibi gelecek pek çok sabahtan ilki olacaktı. Bir metres tutma fikrini daha önce hiç düşünmemişti ama Fallon'la bu doğal bir çözüm gibi görünüyordu. *Tek çözüm.* Bir hizmetçi olarak devam etmesine dayanamazdı. Her sabah yatağından kaçmasını da tolere edemezdi.

Ondan sıkılması durumunda –dün gece zihninde hâlâ bu kadar tazeiken düşünmesi zor bir durumdu– ona çok rahat yaşayabileceği bir gelir bağlayacaktı. Bir daha asla çalışmasına gerek olmayacaktı. İkisi için de tatmin edici bir anlaşmaydı. Gülümsedi, birden... mutlu hissetti. Neşeli. Bunlar daha önce hissettiğini hatırlayamadığı hislerdi.

İblis Dük'ün bir metresi olacağını kim düşünebilirdi ki? Bu aile yaşamına en çok yaklaştığı durumdu. Daha fazlası olmazdı.

Onu bulmaya hevesli bir şekilde kapıyı açıp hızlı adımlarla ilerledi. Hizmetkârlara ait koridorlarla fırtına gibi geçerken hizmetkârlar bakakaldılar. Aniden ortaya çıkışı karşısında hizmetçiler çığlık atıp kendilerini duvara yapıştırdılar. Hiç kuşkusuz sabahın erken saatinde Dük'ü görmeleri şaşkınlıklarına katkıda bulunmuştu. Dük çok ender olarak öğleden önce kalkardı.

Birden onu gördü. Fallon koridoru dönüyordu, kolları temiz çarşafarla doluydu. Genç kadın onu görünce donup kaldı. Üzerinde yeni bir üniforma vardı. Kolalı beyaz önlüğünün etrafından görülen gri etekleri, saatler önce Dük'ün odasının zemininde buruşan elbisenin aynısı değildi. O melun beyaz şapka yine saçlarını örtüyordu. Adam tiksindirici kumaş parçasını başından çekip almak istedi.

Fallon'un ateşli bakışları saygıyla sessiz kalan hizmetkârlara kaydı. Sırtını dikleştirdi ve tekrar Dük'e baktı. Kehribar rengi gözleri ateşle yanıyordu. Gözlerinde Dük'ün okuması için parlak ve net bir şekilde bir uyarı vardı. Dük mesajı reddederek kaşlarını çattı. Burada onun sözü geçerdi. Ve dün gece itibariyle sevgili olmuşlardı. Uzak durmayacaktı.

“Fallon.”

Genç kadının yanakları Dük'ün ismini rahat kullanışıyla kızardı.

Hizmetkârlar kıkırdadı. Dük koridor boyunca onlara sindirici bir bakışla baktı. “Hepinizin başka yerde olmasını gerektiren görevleriniz olduğundan eminim.”

Karıncaların fırtınadan kaçışması gibi herkes aceleyle koridorda gözden kayboldu. Fallon kendisi de sadece başka bir hizmetkârmiş ve mutfak masasının üzerinde bekâretini aldığı

kadın değilmiş gibi kare çenesini kaldırarak adamın yanından geçmeye çalıştı. Dük kolunu yakalayıp onu kendisine çevirdi.

Fallon çarşaf yığını üzerinden ona bakarken koyu kaşlarını çattı ve kısık sesle dişlerinin arasından konuştu. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Daha iyi bir sorum var; *sen* ne yapıyorsun?”

Artık yalnız olmalarına rağmen Fallon hızlı, öfkeli bir fısıltıyla konuşuyordu. “Ne yapıyor gibi görünüyorum? Görevlerimi yerine getiriyorum.”

“Görevlerini mi?”

“Evet. Ben bir hizmetçiyim. Geçinmek için çalışıyorum.” Kirpikleri çok hafifçe titredi. Bu kadını belki de başka bir şey, başka biri olabileceğine... aralarında bir işveren ve çalışan ilişkisinden daha fazlası olduğuna dair tek işaret etti.

Genç kadın konuşurken dudakları titredi. “Dün geceye rağmen. Ben buyum.” Sesi az öncekinden bile daha kısıktı.

“Olmak zorunda değilsin,” diye cevap verdi adam. Parmakları kadının kolunda esnedi. Üniformasının kumaşı parmaklarının altında yumuşaktı ama hâlâ iğrençti. Fallon’un bunu giymesini istemiyordu. Onun ipekler ve satenler içinde olmasını istiyordu. Hatta daha iyisi; hiçbir şey giymeden, altında sırtüstü uzanmış bir halde yatmasını istiyordu. “Benim için bundan daha fazlasısın.”

Fallon’un gözlerindeki kızgınlığın bir kısmı geçip yerine bir çeşit tatsız bir boyun eğiş geldi. “Olamam.”

“Evet. Olabilirsin.” Dominic dudaklarını ıslattı. Ateşli bir şekilde devam ederken kendisini toy bir delikanlı gibi hissetti. “Metresim ol.”

“Metres mi?” Fallon başını geriye çekti ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Benim bu kadar seviyesiz olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Seviyesiz mi?” Dominic omuzlarını dikleştirerek dimdik durdu. “Senin harika olduğunu düşünüyorum. Yoksa böyle bir teklifte bulunmazdım.”

Fallon’un dudakları tek bir çizgi halini aldı. “Gerçekten. O halde bundan ne kadar *onur* duysam da reddetmek zorundayım.” Kolunu çekerek yanından geçti.

Dominic yolunu kesti. “Daha önce hiçbir kadından metre-sim olmasını istemedim ve yine de sana büyük bir hakarete bulunmuşum gibi davranıyorsun.”

Fallon burnundan homurtuyla gülme arası bir ses çıkardı ve başını ateşli bir şekilde iki yana sallayarak tekrar yanından geçmeye çalıştı.

“Senin konumundaki bir kızın...” Fallon’un yüzündeki çarpılmış ifadeyle Dük lafını bir anda kesti.

“Ne?” diye çıkıştı Fallon. “Minnet içinde ayaklarına mı kapanmalıydım?” Başını onaylarcasına hararetle salladı. “Sanırım *benim gibi* bir kız kendisini şanslı hissetmeli. Benim gibi bir kız memnuniyetle evet demeli.”

“Yapma...”

“Hayır... *sen* yapma,” diye lafını böldü Fallon. “Onurlandırılmış hissetmemi bekleme. Bu saygıdeğer bir teklif değil, bu bir e...” Sustu ama Dominic, mükemmel bir şekilde ne demek istediğini anladı.

Dominic tatsız bir şekilde başıyla onaylayarak, “Evlilik değil,” diye onun lafını bitirdi. Nahoş ve ekşi bir şey yutmuş gibi boğazı sıkıştı. “Bedelin bu mu?”

“Bir bedelim yok,” dedi genç kadın tıslarcasına.

Dük başını iki yana salladı. “*Bunu hiçbir* kadına teklif etmem, o kadını... kadına ne kadar değer versem de.” Bunu yapamazdı. Verecek bir kalbi yoktu. Kalbi uzun zaman önce öldürülmüştü.

“Ben de senden böyle bir teklif beklemiyorum.”

Dük ona sessiz bir hayal kırıklığıyla baktı. Ruhu saf bir özlemle pençeleniyordu.

Çocukluğu onu duygusuz ve soğuk biri yapmıştı. Şu anda ne gibi bir sıcaklık hissediyorsa, Fallon ruhunun soğuk mağarasına ne gibi bir sıcaklık üflüyorsa, bunlar devam etmeyecekti. Duygusuz ölünün bir gün geri döneceğini bilerek Fallon’u onunla bir ömür geçirmesi için zorlamayacaktı. Tek vadedebileceği geçici bir anlaşıydı.

Adam kollarını iki yana açtı. “O halde ne istiyorsun?”

“Senden mi?” dedi Fallon cırlak bir sesle, yanakları kızarak. “Hiçbir şey. Sadece dürüst bir iş için dürüst bir maaş.”

“Bir hizmetçi olarak görevlerini devam ettirmeyi mi düşünüyorsun? Burada?” Bakışları genç kadının kollarındaki çarşaf-lara sonra tekrar yüzüne kaydı. “Tanrım, öyle düşünüyorsun.”

Fallon başıyla onayladı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. “Eğer dün geceyi arkamızda bırakma iyiliğini gösterir ve devam etmeme izin...”

Dominic öfke nöbeti geçiren bir çocuğun kızgınlığıyla kadının ellerindeki çarşaf-ları devirip onu kollarına aldı. Hırlarken ağzı kadının yanağına değdi, Fallon’un teni adamın dudakları altında titredi. “Sence eskisi gibi hayatlarımıza devam edebilir miyiz?” Fallon’un vücudunu hissetmesi *kendisinin* unutamaya-

cağını söylüyordu. Kadının da devam edemeyeceğini anlamasını sağlamak için elinden geleni yapmaya yemin etti.

Fallon ellerini aralarına soktu ve adamı itip kendisini kurtardı. Dominic üzerine yürüdü, kararlılıkla dişlerini gıcırdatıyordu.

Genç kadın onu uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı. “Daha fazlasını yaşamayacağız. Dün gece hiç yaşanmamış gibi devam edeceğiz.”

Bunları söylemesine rağmen, Fallon bakışlarını adamın bakışlarından çekti ve adam onun görünmek istediği kadar kararlı olmadığını anladı. Genç kadın eğilim titreyen ellerle hızlıca çarşafı topladı. Yüzünü başka tarafa çevirdi. Sanki gözünün içine bakmaya katlanamıyormuş gibi. Yerden doğrularak adama bir kraliçenin soğuk azametiyle baktı. Gözlerinde artık kuşkudan eser yoktu.

“Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Kendi evimi almaya yetecek kadar para biriktirmek için görevlerime devam etmeyi istiyorum.”

“Bir ev mi?”

“Birkaç tane evin olduğundan bu senin için basit bir mesele ama hayatımda sadece güvende olmayı, bir yuva sahibi olmayı istedim.”

“Sana kendi evini verebilirim...”

“Sana ait olacak.”

“Bunu kazanacaksın.”

Fallon’un yanakları kızardı. “Yatağında.”

Dük irkildi, ardından omuzlarını silkti. “Dün gece bunu o kadar da kınanması gereken bir görev gibi görmüyordun.”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. “İyi ücret alan bir fahişeden farkım olmaz.” Derin bir nefes aldı. Baş ağrısı varmış gibi parmaklarını şakağına bastırarak başını iki yana salladı. “Buna bir son verelim. Lütfen. Dün gece çok hoştu ama bitti.” *Bitti*. Fallon sözlerine devam etmeden önce bu sözcük havada uzun bir süre asılı kaldı. “Dışarıda senden ilgi görmeye hevesli sayısız kadın var, sence de öyle değil mi?”

Dük’ün damarlarında karanlık bir öfke dolaştı. Fallon onu gerçekten başka kadınların kollarına mı atıyordu?

Dominic bunun hayatında yaşadığı en tuhaf olay olduğundan oldukça emindi. Kadınlar genelde ona doymazlar, onu paylaşmak istemezler ve tüm ilgisini kendileri almak isterlerdi. Onlara sözler vermemesi –ya da az önce Fallon’a sunduğu gibi teklifler– önemli değildi. Kadınlar kaprisli, mantıksız yaratıklar olmaya meyilliydiler. Karşısında, gözlerindeki meydan okumayla ona bakan bu kadına benzemiyorlardı. Kendisini reddetmesi yüzüne atılan bir tokat gibi taze ve acı vericiydi.

“Evet,” diye kabul etti Dük, nihayet gururu öne çıkarak. “Yatağımı ısıtmak için başka bir kadın bulmada hiç zorluk çekmem.” Dişlerini o kadar sert sıktı ki dişleri acıdı.

Fallon’un yüzündeki renk çekildi. Ona sabırlı bir kabul edişle baktı. “Hayatın böyle.”

“Aynen öyle.” Başını aşağı yukarı salladı. “Bırakayım da görevinin başına geri dön.” Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Ona yalvarırsa kendine lanet edecekti. Onu yatağında ne kadar çaresizce arzuladığını görmesine izin verirse kendine lanet edecekti.

Sadece Fallon’u, başkasını değil.

Fallon Dük'ün hışımla çıkmasını izledi. Kalbi delicesine atıyordu, güçlükle nefes alıyordu. Onu geri çağırmamak, olduğu ve olmak istediği her şeye karşı gelen teklifini kabul etmemek için dudağını ısırdı.

Ama yine de, metres rolü –*onun* metresi olmak– gerektiği gibi genç kadını korkutmuyordu. Sadece faydalarını düşünabiliyordu. Cazip yönlerini. Özellikle kollarında uykuya dalmayı ve her sabah o şekilde uyanmayı... hem de adamın sağlayacağı bir evin içinde. Fallon'a ait bir evde. Bu olasılık başını döndürdü. Dük ve bir ev.

Ama ne pahasına? Dişlerine bakırımsı bir kan tadı geldi ve hemen dudağını serbest bıraktı.

Başını iki yana sallayarak çarşaflarının değiştirilmesi gereken misafir odasına girdi. Dük'ün dokunuşunun sadece heyecanını unutmaya ve kendisinin bir hizmetçiden başka bir şey olmadığını hatırlamaya yemin etti. Dük'ün evindeki bir hizmetkâr. En azından kendi evini almak için yeterli para biriktirene kadar. Babası onu zengin bir adamın metresi olması için yetiştirmemişti. Oynanacak ve adam ondan sıkıldığında bir kenara atılacak bir oyuncak olarak yetiştirmemişti.

Dominic onun yerini doldurmak için başka bir kadın bulacaktı. Hatta geçmiş alışkanlıkları bir gösterge sayılırsa birkaç kadın bulacaktı. Fallon sadece onu başka bir kadınla göreceği gün için kendisini hazırlamalıydı. Eninde sonunda bu olacaktı. Yine de kalbi bu olasılık karşısında burkuluyordu.

Bacakları bir anda güçsüzleşti ve yatağa oturdu. Kaliteli, çizgili kâğıtlarla kaplanmış duvarları hiç görmeden ileri baktı. Kendisini gördü. Dük'ün evinde etkilenmeden kalmak için sa-

bah akşam mücadele edişini... kalbi geri dönülemez bir şekilde adama bağlıyken bir gölge gibi davranışını.

Harika, Fallon. Seni koca ahmak. Serseriye âşık oldun.

Yüzünün ovaladı. Bu nasıl bir çıkmazdı? Önceki gibi, sorunsuz bir şekilde Dük'ün farkında olmadan devam edebileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Aksine *her zaman* onun farkında olmuştu. Şimdi de... paylaştıkları samimiyeti, cinselliği düşününce...

Gözlerini kırptı, yüzü ateş gibi yanıyordu.

Fallon o anda ne yapması gerektiğini anladı.

İlk duyduğunda ne kadar aşağılanmış hissederse hissetsin Lord Hunt'ın maaşını kabul edecekti. Kaburga kemiğinin altında donuk bir acı hissetmeye başladı. Bir elini oraya bastırıp küçük daireler şeklinde ovaladı. Hayatta kalması için bu gerekiyordu. Kalbinden ziyade gururunun zedelenmesi daha iyiydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Dominic koltuğunun önünde duran beyefendiyi görmezden gelip bardağını dudaklarına kaldırırken, şöminede yanan ateşi seyretmeye devam etti. Adam en sonunda dikkatini çekmek için boğazını birkaç defa temizledi.

“Meşgulüm,” dedi Dominic, dudakları bardağın kenarındayken.

“Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, Ekselansları. Beni buraya uşağınız yönlendirdi.”

“Adams mı?” Ziyarete gelen kişilere nerede olduğunu söylemesi konusunda onunla konuşması gerekecekti.

“Acil bir durum söz konusu.”

Dominic burnundan gülmeye benzer bir ses çıkardı ve adama hızlı bir bakış atıp onu inceledi. “Daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık görünüyorsunuz.”

“İsmim John Meadows. Büyükbabanızın sekreteriyim.”

Dominic homurdandı ve şarabını bitirdi. Eliyle hizmetçiye başka bir içki getirmesini işaret etti. Sekretere acımasız bir bakışla bakıp monoton bir sesle konuştu, “Burası özel bir kulüp.”

“Aynen öyle ama işim gereği sizinle kısaca konuşmama izin verdiler.” Kırıksık giysilerine bakıp pantolonunun bacağındaki tozları temizledi. “Geç saatte geldiğimden ve görünüşümden dolayı beni bağışlayın. Buraya ulaşmak için bütün gün at sürdüm.”

Dük odaya hızlı bir bakış atınca birkaç kişinin onlarla ilgilendiğini gördü. Birçok beyefendi oturdukları yerden onlara bakıyor, gözlerini gazetelerinden ya da kartlarından kaldırıyorlardı.

“Mesajını ilet ve git, o zaman.” Bir uşak hızla gelip üzerinde yeni bir sürahi olan tepsiyi bıraktı. Dominic tekrar doldurulması için bardağını uzattı.

Son birkaç gün içinde, kulübünde evdekinden daha çok vakit geçirmişti. Tuhaf bir şekilde Fallon’dan saklanıyordu. En çok istediği ve sahip olamadığı tek şeyi –kadını– görmeye dayanamıyor, istemiyordu.

Sekreter tekrar boğazını temizleyip kravatını çekti.

Dük koltuğun minderine yaslanarak çizmelerini önünde uzattı. “Söyleyecek misin? Mesaj nedir?”

“Mesaj mı?”

“Evet. Büyükbabamdan gelen mesaj?” Uzun bir yudum daha almak için duraksayıp esprili bir şekilde yanıt verdi, “İhtiyar ne istiyor?”

Meadows ağzını açıp kapadı, konuşamadı. Sekreter Bayan Pearce'ın Wayfield Park'ta egemenlik sürdüğü zaman yoktu. Dominic sabırsız bir şekilde elini salladı. "Çıkar baklayı ağzından."

"Büyükbabanız..."

"Evet." Kayıtsız bir hava takınmasına rağmen, gelecek sözlerle kendisini hazırlarken göğsünde belirgin bir sıkışıklık hissetti. Ne söyleyeceğini tahmin ediyordu.

"Kötüleşiyor."

Dük'ün eli bir an hareketsizleşti, içkisini dudaklarına götürürken durdu. O zaman ölmemişti. *Kötüleşiyordu*. Bir yudum daha aldı.

"Anlıyorum." Yanında duran gül ağacından yapılma küçük masaya bardağını koydu. Farkında olmadan parmakları içeri bükülüp, avucundaki yarayı okşamak için kıvrıldı. "Onu son gördüğümde de kötüleşiyordu. İhtiyarların yaptığı şey bu değil midir?"

"Evet, pekâlâ, kötüleşti. Korkarım yakında son nefesini verecek."

Dominic'in dudakları yabani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu da insan yaşlandığında yaşanan bir şeydir. Ölürsün."

"Onu görmek istemez misiniz?"

"Zaten gördüm."

"Belki tekrar?"

"Ölmüyor," dedi Dominic cesurca. Bu sözleri birkaç bakışı daha onlardan tarafa çekti. Gözlerini sahte bir saflıkla iyice açtı. "İyice yerleşip evlenene ve erdemli bir hayat sürdüğümü görüp tatmin olana kadar son nefesini vermeyeceğini söyledi bana."

Meadows'un gözleri onu biraz kuşkuyla inceledi. "Öyledir... Ne yazık ki sonsuza kadar yaşayamaz. Her ne kadar bazıları bunu istese de bu böyledir."

Dominic sekreterin aşagılarnasını kaçırmayarak kıkırdadı. Kaçırmadı ve umursamadı. "Bunu yaparsa şaşmamak gerek."

"İkiniz arasında bazı anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum..."

Dominic en ufak şey bilmediğini ona söylememek için kendisine engel oldu. En azından onun hakkında. Muhtemelen büyük saygı beslediği anlaşılan iyi peder hakkında da hiçbir şey bilmiyordu.

Bunun yerine daha da güldü. "Anlaşmazlık mı? Bu da iyiymiş."

"Size Wayfield Park'a kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım..."

"Şimdi, neden oraya gitmek isteyeyim ki?" İlk gençliğini yaşadığı eve adım atma gibi bir niyeti yoktu. Büyükbabası ölebilir, o kasvetli bina ihmalkârlıktan çürüyebilirdi, umurunda değildi. O duvarların arasında yeteri kadar sefil yıl geçirmişti.

"Büyükbabanızı görmenin yanı sıra, Wayfield Park sorunu da var, kiralrı ve kiracıları..."

"Bunların hepsi benim yokluğumda aksamadan işlediler."

"Evet. Bay Collins'in bakımı altında. Şimdi hasta olduğundan, işleyişi öğrenmek istemez misiniz?"

"Pek değil. Bu konuyla zorunda kaldığımda ilgilenirim. Büyükbabam öldükten sonra."

Meadows gözlüğünü düzeltip başını yana eğdi. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

Meadows başıyla hızla onayladı, yüzü aniden çimdiklenmiş gibi ve gergin görünüyordu. “Sizin hakkınızda duyduğum her şeyin doğru olduğunu anlıyorum.”

Dominic sekreterin fikrini ne kadar az önemseydiğini gösteren bir tavırla omuzlarını silkip homurdandı.

Meadows burnunu çekti. “Şeytanın ta *kendisisiniz*.”

Dominic bardağına uzandı. “Bana da öyle söylendi.”

Meadows tiksintiyle homurdanıp topuklarının üzerinde döndü.

Dominic küçük adamın kaçışını yüzünde sert bir gülümsemeyle izledi. Birkaç dakika oturup –insan dolusu bir odada tek başına oturup– kendi ruhunu arayıp büyükbabasının yaklaşan ölümü üzerine tam olarak nasıl hissettiğini belirlemeye çalıştı. Herhangi bir şey hissedip hissetmediğini.

Hiçbir şey hissetmediğine karar verdi. Sadece göğsünde duygusuz bir boşluk buldu. Her zamanki uyuşturan duygusuzluk. *Hiçbir şey*. Hissizlik.

Düşüncelerinin hızla değişerek soğuk hayatına his getiren kişiyi arayıp onun için yanıp tutuştuğunu fark etti. *Fallon*’u. Onu düşünmek ilk defa kafasını dağıtan hoş bir etken oldu. Fallon... dünyanın algıladığı gibi ahlaksız bir varlıktan fazlası olduğunu hissetmesini sağlayan tek kişi. Onun... hissetmesini sağlayan tek kişi. Hem sadece vücudu onunla birleştğinde değil. Onu her gördüğünde. Onunla her konuştuğunda. Onu her *düşündüğünde*. Fallon’la doğru, iyi, *bütün* hissediyordu.

Ama genç kadın onunla ilgili hiçbir şey istemiyordu. *Lanet olsun ona*. Fallon hayatını yaşamak istiyordu. Kazandığı her peniyi özveriyle biriktiriyordu. Bir ev için. *Ev*. Duvarlar ve bir

çatı dışında ev neydi ki? Lanet olası bir evin nesi bu kadar önemliydi? Kendisinin birkaç evi vardı ve hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu.

Aniden yalnız kalmayı isteyerek şarabını bitirip ayağa kalktı. Bu geç saatte kimseyle –yani Fallon’la– karşılaşma korkusu duymadan evine dönebilirdi. Kadın hizmetkârların kanadında güvenli bir şekilde yatakta olacaktı. Bir hizmetçinin hayatını yaşayarak. Bu onunla geçireceği bir hayata tercih ettiği yaşamdı.

Fallon sahip olduğu her şeyin –kısacası çok az şeyin– içinde olduğu küçük valizine baktı. Hayatının üzücü bir ifadesiydi ama yine de çok yerinde bir görüntüydü.

Derin bir nefes aldı. Valizinin içindekileri son bir defa incelerken göğsü şişti. Ama daha fazlası olmadı. Kendi başına yaşamaya başlayacaktı. Yakında hayatını küçük bir valizin içine sıkıştırmak imkânsız olacaktı. Dolup taşacaktı. Bu, gururunu yutkunup Lord Hunt’ın teklif ettiği parayı kabul etmek anlamına gelse de.

Babasının yardımı almasını isteyeceğini bilmek onu az çok teskin ediyordu. Doğrusu yardımı almasa babası sinirlenirdi. Sesi neredeyse kulaklarında çınlıyordu. *İnatçı kız, parayı al. Bunu senin için kazandım.*

Gözünün önüne Dominic’in yüzü geldi. Başını iki yana sallayıp parmak uçlarıyla dudaklarına dalgın bir şekilde dokundu. Doğru, genç adamı istemesi gerektiğinden daha çok istiyordu. Ama ona *ihtiyacı* yoktu. Onu kabul *etmeyecekti*. Bu kendisini satmak... kendisini ucuzlatmak ve genç adamın yatağında belli

olmayan sayıda gece için bütün rüyalarını ve arzularını takas etmek anlamına geliyorsa, etmeyecekti.

Küçük odasında yürüyüp Lord Hunt'ın kartını masanın ortasından kaldırdı. Yarın onu ziyaret edecekti. Yarın teklif ettiği maaşı kabul edecekti.

Yarın yeni hayatı başlayacaktı.

Kartı masanın üzerine koyup, parmak uçlarını kabartılı harflerde gezdirdi. Ve bu gece...

Bu gece Dük'e veda edecekti.

Elbette ki kaçıp gidebilirdi. Hoşça kal demeden, gideceğini açıklamadan sabah ayrılabilirdi. Ya da Bay Adams'a istifasını verebilirdi. Dük'ün orada olmasına gerek yoktu. Fallon'un onu tekrar görmesine hiç gerek yoktu.

Yine de bunu yapamazdı. Doğru gelmiyordu. Yaşananlardan sonra...

Akıllıca olsun ya da olmasın, onu son bir defa görmeden gidemezdi. Odasının kapısını açarak sessiz koridora çıktı.

Dominic oturma odasında oturmuş, ayaklarını önündeki ateşe doğru uzatmıştı. Ayaklarının tabanına sıcaklık geliyordu ama yine de hareket etmiyor, diğer hisleri çekmektense ayaklarının altlarının kavrulmasını tercih ediyordu. Hisler. *Kahretsin*. Bir şeyler hissetmek için kendisini yıllarca kadınlarda, içki ve resimde kaybetmişti ama şimdi duyguların saldırısına engel olamıyordu.

Hissettiği hayal kırıklığı ayağa kalkıp Fallon'u aramasını söylüyordu. Odasına ve kendi yatağına dönmeliydi ama

Fallon'un kokusu hâlâ orada duruyor, onu tahrik ediyordu. Oturma odası çok daha güvenliydi. Göz kapakları ağırlaştı ve orada uykuya kalıp hizmetkârların onu bulma riskine girdiğini... böylece Fallon'un onu sabah bulmasının nahoş olasılığına götürdüğünü biliyordu. Hoş olmayan bir senaryoydu. Genç kadının yanında kendisine güvenemiyordu. Ellerini kendisine saklayabileceğine güvenemiyordu. Ya da mütevazı bir kölelik hayatını ona tercih eden bir kadına saldırmama konusunda, kendisine güvenemiyordu.

“Dominic.”

Genç kadının yumuşak sesiyle bütün sinir uçları gerildi. Sanki düşünceleriyle onu çağırması gibiydi.

Gözlerini sınırsız kapatıp içinde girdap gibi dönen... ateşli hisler dalgasını kontrol altına almaya çalıştı. Fallon onun için böyle hisler uyandırabilecek birisi değildi. Hiçbir şey değildi. Tam da genç kadının tercih ettiği gibi.

Dominic gözlerini açıp onu önünde buldu. Üzerinde bütün hizmetçilerin giydiği o iğrenç üniforma vardı. Bakışlarını üzerinde gezdirip yüzünde durdu. “Hizmetkârlar kanadından bir parça uzaktasın, değil mi? Git buradan.”

“Buraya...” diye duraksadı genç kadın. Bakışlarını adamın dağınık görünümünde gezdirdi. Fallon'un burun delikleri açıldı, hiç kuşkusuz üzerindeki alkol kokusunu alıyordu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Dük'ün eli koltuğunun kolunda kıpırdadı. “Sadece başka bir sefahat gecesi.”

Fallon ona bir süre bakıp söylediklerini kabul etmedi ve başını iki yana salladı. “Hayır. Bir şey olmuş. Seni hiç bu şekilde görmemiştim.”

Adamın göğsünde mantıksız bir öfke yandı. “Ah, bu beni hiç tanımadığının bir kanıtı.” *Eğer tanısaydın şu anda sadece burada olmakla bile ne kadar tehlikede olduğunu anlardın.*

Fallon başını kaldırıp sanki asi bir çocukmuş gibi adama tepeden baktı. Bu bakış Dük’ün kızgınlığını körükledi. “Hadi, seni odana götürelim.”

Dük, Fallon’un bir anneyi andıran ses tonundan ve ona karşı bir anne rolü üstlenmeye cüret etmesinden nefret ederek, “Çekil git,” diye homurdandı. “Metresim olmakla ilgilenmediğini açıkça belirttin. Benim de bir bakıcıya ihtiyacım olmadığından, işime yaramazsın. Git.”

Fallon’un kehribar gözlerinde ateş belirdi. “Sefil bir hergelesin.” Kadın bu tanımlamadan tatmin olmuş gibi başıyla onayladı. “Sana şevkatli davranmaya da gelmedim. Buraya sana veda etmek için geldim.” Yavaşça arkasını dönmeye başladı.

Dük’ün kalbi Fallon’un yüzünü bir daha görmeyeceği olasılığı karşısında sıkışırken bile ayağa kalkıp, “İsabet olmuş,” diye homurdandı.

Fallon tekrar ona döndüğünde yanakları kızarmıştı. Neredeyse başlığının altından çıkan saçları kadar canlı bir renkti. “Düşünceli davranmam gerersizmiş.”

“Veda etmek ne zamandır düşünceli davranış sayılıyor?”

“Sayılmıyor,” diye köpürdü kadın. Göğsü derin, düzensiz bir nefesle kalkarak.

“Sadece dön ve o kapıdan çık.” Dük bir parmağıyla küçük bir daire çizdi. “Kolay. Hepsi bu. Bitti.”

“Aynen öyle.” Fallon topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü.

Dominic elini saçlarında gezdirip sert bir şekilde çekti. *Lanet olsun*. Hırslayarak genç kadının peşinden gitti. Tam omuzunu tutmak üzereyken Fallon durup kendi döndü.

Birbirlerine çarptılar.

Kadın hafifçe ciyakladı. Fallon geri çekilecekken Dük elleriyle onun kollarını sıkıca tutup kendisine çekti. Gözleri buluştu ve ayrılmadı, birbirine değen göğüsleri inip kalkıyordu.

Genç adam yenilgiyle lanet okuyarak cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarını dudaklarına bastırdı. Kadının dudaklarını açmaya zorladı, dilini içeri sokup diliyle oynadı. Hiç nazik değildi. İnce değildi. Vahşi bir ihtiyaçla hareket ediyordu.

Fallon kollarını genç adamın boynuna doladı ve ona karşılık verdi. Vücutları ve ağızları birbirlerine kenetlenmiş bir halde oturma odasının halısına uzandılar. Odada sadece ateşin sesi vardı. Dominic bir elini Fallon'un sırtına koyup, arzusunun kanıtını hissetmesine izin verdi. Fallon hafif bir ses çıkarıp daha iştahla öpüşmeye başladı.

Dominic geri çekilip şaşkırtan bir anilikle öpüşmelerini kesti. İçinde dolaşan, vücudundaki bütün sinirleri geren ağır istekten dolayı canı acıyıp sinirlenerek, "Git. Şimdi git, yoksa Tanrı yardımcım olsun, durmayacağım."

Fallon ondan uzaklaştı, gözlerine sabit bir azim girdi. Sıcak kehribar. Şömine ışığında kırmızıydı. Başıyla hafifçe onaylayarak ayağa kalkıp döndü, oturma odasının kapısına doğru yürüdü. Genç kadının gidişini izlerken adamın dudaklarından acılı bir soluk kaçtı ama yine de yerden kalkmadı. Eğer kımıldarsa, bu Fallon'un peşinden gitmek için olacaktı.

Fallon elini mandala koydu. Dominic onu izliyordu. Ayağa kalkmak ve hayatından çıkışını durdurmak için kendisini zorluyordu. Onu geri çekmek, eteklerini kaldırmak ve içinde pompalanan vahşi arzuyu doyurmak dürtüsüyle savaşıyordu.

Kapının kilidinin sürtünme sesi duyuldu.

Genç adam gözlerini kırpı.

Fallon dönüp sırtını kapıya yasladı. Gitmemiştir. Kalmıştır. Uyarısına rağmen. Avuçlarını ahşaba dayayarak adamı kararlı bir bakışla inceledi. O azimli bakışta bile bir ateş parlıyordu... Dominic'in yerleştirdiği bir ateş. Adamın daha da canlandır-maya niyetlendiği bir ateş.

Fallon kalıyordu. Şimdilik. Bu gecelik. Genç adam her bir anın değerini bilmek niyetindeydi. Kadın onu sabah, şafakta terk edebilirdi ama kendisini hatırlamasını sağlamak için, onu asla unutmamasını sağlamak için yemin etti. Dominic bundan emindi. Adamın anıları Fallon ondan daha fazla değer vermeye cüret edip yuva diyeceği nereye giderse oraya kadar kadının peşinden gideceklerdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Fallon bunun olmasını planlamamıştı. Tekrar. Ama Dük o şekilde bakarken onu terk edememişti. *Ona* o şekilde bakarken. Vahşi arzu ve açlıkla bu kadar doluyken. Gri gözleri Fallon'un vücudunun da hissettiği, iliklerinde yankılanan bir açlıkla kararmışken.

Odaya ilk girdiğinde adam çok nemrut ve yalnız görünüyordu. Sönmekte olan ateşin alevleri ona meşum bir hava katıyordu. Bu görüntü Fallon'u kaçırmalıydı. Ama yine de kalmıştı.

Fallon o kilidi çevirmenin ne anlama geldiğini biliyordu. Ama elleri elbisesinin önündeki minik düğmelerin üzerinde hareket ederken umursamadığına karar verdi. Bu gece Dominic için burada olacaktı.

Ve yarın gidecekti.

"Fallon," dedi Dük sessizce ama kadın önünde tuhaf bir şekilde utanmadan soyunurken başka bir şey söylemedi. Genç kadın ayaklarının dibindeki giysilerin içinden çıplak bir şekilde

çıktı. Avucunu adamın göğsüne bastırarak onu bir uzanma koltuğuna doğru götürdü. Cesareti onu kuvvetli bir coşkuyla dolduruyor, güç ve arzuyla başını döndürüyordu.

Fallon adamın üzerine gelip otururken ellerini kash omuzlarına dayadı ve dudaklarına tekrar kavuşmak için eğildi. Birbirlerine doğru eğilerek nefes nefese kalıp inleyene kadar öpüştüler. Genç adamın geniş avuçlarının üzerinde gezinmesi, çıplak sırtına, kalçalarına, uyluklarına dokunması Fallon' u çığına çevirdi. Genç kadın Dük' ün üzerine kuvvetle oturdu ve erkekliğinin sert kabarıklığı kendi ıslak sıcaklığıyla kaynaştı.

Dük ellerini kadının belinde açıp yukarı çıkarak göğüslerine ulaşana kadar karnına ve kaburgalarına dokundu. Göğüsle-riyle oynadı, Fallon kıvrılıp çığlık atana kadar göğüs uçlarını çekti, çevirdi ve yuvarladı. Genç kadının vücudu heyecanla dalgalanıyordu.

Fallon titreyerek adamın gömleğini çıkardı. Geniş göğsünde dolaşp sıcak tenini ve teninin altındaki kasların hareket etme-sini hissetmekten keyif alırken elleri titriyordu. Tırnaklarını kıvrılan yılanın üzerine batırarak dövmesini takip etti. Başını eğerek dövmeyi öptü ve şekli takip etmek için dilini kullandı.

“Canın yandı mı?” diye fısıldadı Fallon, ağzı yılanın kıvrılan şekli üzerinde dolaşırken.

“Evet.”

Genç kadın Dük' ün rahatsızlığa katlanıp saatlerce otur-duğunu hayal ederken irkildi. “O zaman bunu neden yaptın?”

“Bu sadece acı.”

Fallon alaycı bir şekilde gülümsedi. “İnsanlar genelde acıdan uzak durmaya çalışırlar.”

Adamın sesinin göğsünden gürleyerek çıkmasını hissetti. “Acı bazen iyidir. İnsana hayatta olduğunu hatırlatır.”

Bunun hatırlatılmasına mı ihtiyacı vardı?

Fallon adamın gölgelenmiş gözlerine baktı ve buna ihtiyacı olduğunu anladı. Bütün taşkın davranışları ve aşırıya kaçan hayatına rağmen, pek bir şey hissedemiyordu, *hissetmiyordu*.

Genç kadın, Dominic’in vücudundan aşağıya doğru kayıp pantolonunu gevşetti. Ateşli bir kararlılık hissediyordu. *Hayatta olduğunu hissedeceksin. Bugüne kadar hiç hissetmediğin kadar hayatta hissedeceksin.*

Dük onu izliyordu. Gözleri ağırlaşmış göz kapaklarının altından ateşli bir şekilde parlıyordu. Elleri iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu.

Genç kadının hevesli elleri pantolonunu aşağı indirdi. Genç adamın sert erkekliğini ellerine alarak okşayıp sıktı. Elinin altındaki şey çeliğin üzerine geçirilmiş saten kumaş gibiydi. Adamın yüzüne bakıyor, çenesinde oynayan gergin kası ve gözlerinde yanan karanlık arzuyu inceliyordu.

Parmaklarını erkekliğinin tabanına sararak ucunu ağzına alıp önce yumuşakça sonra daha sert bir şekilde emmeye başladı. Diliyle yavaşça, tembelce daireler çiziyor, tadını alıyordu. Adam altında titredi ve aralarına bir elini sokup kadının göğsünü tutarken genç kadın onun erkekliğini biraz daha ağzına aldı.

Genç adamın uzun parmakları Fallon’un göğüs ucunu buldu ve sıktı. Fallon’un göğsünden zonklayan kadınlığına doğru kızgın kıvılcımlar sıçradı. Ağzında Dominic’in kalın erkekliği varken çığlık attı. Dük’ün yasak zevkinden memnuniyet duymaya, keyfini çıkarıp tat almaya, ona en derin zevkleri yaşattığını

bilmeye kararlı bir şekilde, ağzını erkekliği üzerinde hareket ettirdi. Dilini üzerinde kaydırıp sert erkekliğini okşayarak onu daha derine soktu.

Dominic'in kalçaları yükseldi ve inledi. Diğer elinin parmaklarını genç kadının saçlarına geçirdi. "Tanrım, Fallon. Şimdi. Şimdi."

Fallon, Dük'ün tepkisinden memnun oldu. Kanı kaynayıp onu kırılma noktasına itti. Kendinden geçmiş bir şekilde ve sızlayarak genç adamı içine sokup, inleyerek sert erkekliğini yavaşça içeri aldı ve adam tamamen içine girene kadar alçaldı.

Fallon ellerini genç adamın boynuna koyarak ağzını tekrar kendisinininkine getirdi. Adamın göğsü kadının göğüslerini eziyordu. Fallon, genç adamın üzerinde inip kalkarken ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı. Çılgın arzusu içinde biraz beceriksiz hissederek daha yavaş hareket etmeye, coşkun hızı kontrol etmeye çalıştı. Ama tutkusu çok ateşliydi ve daha hızlı hareket etti. Kasları adamı sarıp sıkıyordu. Yakalanması zor bir şey ile ride belirmişti, hemen elinin ucundaydı ve eğer buna yakında ulaşmazsa Fallon öleceğini hissediyordu.

Dominic inledi, elleri kadının yan taraflarından aşağıya inip kalçalarına tutundu ve Fallon'un çılgın hızını cesaretlendirdi. Fallon kendinden geçmiş bir şekilde inlemeye başladı. Duramıyordu, kendisini susturamıyordu. Vücudu yanıp tutuşurken sadece daha sert ve daha hızlı bir şekilde hareket edebiliyordu.

"Ah, Tanrım, yavaşla," diye soludu Dominic ama Fallon yavaşlayamıyordu.

Fallon kendinden geçmiş bir şekilde adamın üzerinde, onunla birlikte uçarcasına hareket ediyordu. Dominic'in çaresiz

ricası heyecanını arttırmış, içeriden patlamasına neden olmuştu. Fallon üzerinde titreyerek yay gibi kıvrıldı ve bir çığlık atarak erkekliğine oturdu.

Dominic bir elini Fallon'un kıvrılmış sırtına koydu. İçine boşalıp tatlı bir acıyla ona katılırken bağırdı. Dudaklarını kadının boynuna, köprücük kemiğine koyup öptü. Fallon, Dük'ün üzerine düşüp, ıslak alnını adamın omzuna koydu. Sevinçli nefeslerle vücutları titreyerek inip kalktı. Birleşmiş, kenetlenmişlerdi. Fallon parmaklarını adamın göğsünde yayarak o şekilde titremeyi kesmelerini umdu. Genç adamın parmakları Fallon'un omurgasını yavaş bir okşamayla takip edip her yerinde gezindi.

Bir daha kımıldamamaktan son derece memnun olsa da, Fallon başını kaldırmayı ve adama bakmayı başardı. Gözlerini gri gözlerinden bir süre ayırmadı ve tamamen vahşi olan davranışından ötürü bir utanç hissetti.

“Neden kaldın?”

Kadın omuzlarını silkti ve bakışmalarım kesti. Gözlerini omzuna, yılanın dikkatli siyah gözüne çevirip neden şehvetle deliye dönmüş bir kadın gibi *üzerine çıktığını* sormadığı için minnet duydu. “Kalmak istedim.” Dudaklarını ıslattı. “Ve...” Dudağını ısırıldı.

Fallon bakışlarını büyüleyici yılan dövmesinden genç adamın yüzüne çevirdi. “Bu gece bana ihtiyacın vardı.”

Böyle saçma ve duygusal bir laftan sonra ona bakmak istemeyerek başını hızlıca adamın omzuna dayadı. Ona *ihtiyacı* yoktu. En azından genç adam bunu asla kabul etmezdi. Onu sadece bir şey için istiyordu. Fallon da onu bu konuda tatmin etmişti.

Dominic parmaklarını sırtında yavaşça gezdirmeye devam etti. Göğsü gelen bir dalga gibi ağır, hırıltılı bir nefesle yükseldi. “Büyükbabam,” dedi genç kadının göğüslerine doğru derin, titreşen bir sesle. “Ölüyor.”

Fallon soluğunu tutup anlayış dolu bir yorum yapmaktan kaçındı. Dük bunu istemezdi. Büyükbabasıyla olan gergin ilişkileri göz önüne alınınca adam muhtemelen ne hissedeceğini bilmiyordu. Ama *hissediyordu*. Bundan emindi, onu bu gece gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Şimdi ne olduğunu biliyordu.

Fallon dilini tutup, adamın göğsünde, kalbinin üzerinde küçük bir daire çizdi. Dominic iç geçirip kollarını ona sımsıkı sardı. Fallon ona en çok ihtiyacı olan şeyi verdiğini anladı. Adam bunu kabul etmeyecek olsa bile. Rahatlatmak. Arkadaşlık etmek. Kaybın ne demek olduğunu bilen bir insanın, asla sahip olamayacağı bir şeyi istemenin ne demek olduğunu bilen başka bir insan. Genç kadının dudakları kıvrıldı. Bu yönleri ortaktı.

Fallon gözlerini kapayarak Dominic’in kalbinin düzenli sesini dinledi. “Gidip onu göreceksin mi?”

“Neden bunu yapayım ki?”

Fallon ona bakmak için başını kaldırdı. “Seni incittiğini biliyorum ama ölüyor.” Bu ona çok mantıklı geliyordu. Dük gitmek zorundaydı. Büyükbabası için değil ama kendisi için. Böylece daha sonra hiç pişmanlık duymazdı. Merak edecek bir şey olmazdı. Bir daha geriye bakmamak için o kapıyı arkasından kapaması gerekiyordu.

“Yani?”

Genç kadın hiçbir şey söylemedi, aklına söyleyebileceği hiçbir şey gelmiyordu. Sadece ona, bağışlamayan bir parıltı-

nın olduğu sert gözlerine baktı ve Dük'ün iddia ettiği her şey olduğunu fark etti. Kalbi boş biri. Boştu çünkü kimsenin içeri girmesine asla izin vermiyordu.

“Ölebilir,” dedi Dominic. “Tek başına.”

Fallon başını tekrar adamın göğsüne koydu. Gözlerindeki soğukluğu ve onu kısa bir süre önce büyük ilgiyle öpen dudaklarının zalimce birbirine bastırılmasını görmeye daha fazla dayanamayarak uyuyor numarası yaptı.

Genç kadın o anda adamın tamamen kalpsiz olduğunu anladı. Dük hiçbir şey hissetmiyordu. Böyle bir durum kabul edilebilir hale gelmeden... onu –ya da herhangi birini– sevmeyecek bir adamı sevmeye alışmadan önce, adamın yanından gitmesi gerekiyordu. Her zaman sadece İblis Dük olacak adamın yanından.

Şöminenin içinde bir kütük yuvarlandı ve kıvılcımlar havaya yükseldi. Dominic gözleri kapalı bir şekilde bu sesi duydu ve ne olduğunu anladı. Parkenin yumuşak bir adım altında gıcırda-
dığı ve *bunun* da ne olduğunu anladığı sırada. Fallon onu terk ediyordu. Kadın giyinirken çıkan kumaşın sesini, yanında aldığı sessiz nefesi, kulaklarında atan kendi kalbinin sesini duydu. Fallon gitmeye hazırlanırken adamın kalp atışları hızlanmıştı.

Yine de hareket etmiyordu. Şezlongun üzerinde yan yatmıştı. Kasları tatmin olmuş ve doymuştu. Bir süre sonra kapının açıldığını duydu. Daha uzun bir süre geçti ve Fallon'un ona üzerine düşen güneş ışığının yoğunluğuyla baktığını hissetti.

Ardından kapı hafif bir sesle kapandı ve Dominic'i o eski soğukluğu ele geçirdi, içini buz kestirdi. Güneş gitmişti.

Gözlerini yavaşça açıp sessiz oturma odasına baktı. Boştu. Şam ipeğinden yapılma perdelerin arasından yaklaşmakta olan şafağın kasvetli mavisi görünüyordu. Bakışları hiçbir şeyin kalmadığı yerde Fallon'u görmek için aç bir şekilde kapalı kapılara geri gitti.

İç geçirerek döndü ve kolunu alnına götürüp hizmetkârlardan birisi onu kanepenin üzerinde çıplak bir halde bulmadan önce giyinmeyi düşündü.

Fallon giyinirken gözlerini açabilirdi. Genç kadının gitmesine engel olabilecek ya da olmayacak bir muhabbete götürecek şeyler söyleyebilirdi. Yalvarabilirdi.

Ya da sadece rica edebilirdi.

Ama ne amaçla? Ona teklif ettiğinden fazlasını veremezdi. Fallon da daha fazlasını istiyordu. Kahretsin, daha fazlasını hak ediyordu. Genç kadın ondan daha iyisini hak ediyordu. Dominic sunabileceği her şeyi önermişti ve bu yeterli değildi.

Evet, kadını hâlâ istiyordu. Fallon zihnini meşgul ediyordu. Onu açıklıkla, arzuyla... dikkatli bir şekilde incelemeye cesaret edemediği çılgın, sersemletici hislerle dolduruyordu. Ama bu devam etmezdi. Gerçek değildi. Yine kendi haline dönecekti. Eskiden yaptığı şeyleri yapmaya devam edecekti. Uyuşukluk onu saracaktı ve Dominic *hissetmek* için geçici de olsa yollar arayıp Fallon'dan uzaklaşacaktı. Gözlerini sımsıkı kapadı.

Hayır, en iyisi Fallon'a ondan çok uzaklarda kendi mutluluğunu bulması için izin vermesiydi. Kadın evini bulacaktı. Dominic de kısa bir süre için onunla bulduğu ışığı unutup, tanıdığı karanlığa geri dönecekti.

Girmi Sekizinci Bölüm

Fallon valizi ayaklarının dibinde, kanepenin üzerinde oturup Lord Hunt'ın odaya girmesini bekledi. Ayakkabılarının ucunu sabırsızca yere vuruyordu. Başını dikip Lord Hunt'ın oturma odasının çizgili ve çiçek desenli duvar kâğıdını inceledi ve Dominic'in çalışma odasında geçirdiği geceyi düşünmemeye çalıştı. Bu saatlerde kalkmış olmalıydı. Fallon'un gittiğini anlayacaktı...

Genç kadının gözleri yanınca gözlerini sımsıkı kapadı ve boğazı kararlılıkla kalınlaşarak gözlerini tekrar açtı. Odanın dekoru Hunt ailesinin Little Saums'taki malikânesini hatırlattı. Her çeşit biblo ve süs eşyasıyla tıka basa dolu ve çiçek desenli.

Fallon, Lord Hunt'ın kız kardeşinin piyano çalışını gizlice dinlemek için bir iki defa evlerine girmişti. Lord Hunt'ın annesinin dokunuşunun buraya da uzadığı belliydi. Fallon, etrafındaki her şeyi güzel ve zarif yapmayı kendisine görev edinen ve modayı takip eden Vikontes'in hâlâ hayatta olduğunu tahmin etti. Fallon

eskimiş lacivert yün eteğine baktı. Brokar kanepenin üzerinde çok sönük ve oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Hanımefendi, Fallon gibilerin oturma odalarından birisini şereflelendireceğini muhtemelen hiç düşünmemişti.

Vikont odaya geldi. Fallon’u görünce oturma odasının açık kapısında duraksadı. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. “Bayan O’Rourke.” Odada ilerleyip önünde şık bir reveransla eğildi. “Gelmenize çok sevindim. Sizi tekrar ziyaret etmeden önce teklifimi düşünmeniz için size biraz daha zaman vermek niyetindeydim.” Yüzünde pişmanlık dolu bir bakış belirdi. “Korkarım öncesinde işleri yüzüme gözüme bulaştırdım.”

Vikont iç geçirdi. Dudakları bir tarafa meyilli şekilde kıvrıldı. Pişman ve özür diliyor gibi görünüyordu. Fallon pek çok hizmetçinin neden ona kalplerini teslim ettikleri anlayabiliyordu. “Üzerinde biraz daha düşündüm ve yaşadıklarınızı gerçekten anlıyorum... ailemin size yaşattıklarını. Düşüncesiz bir adam gibi konuştuysam özür dilerim. Umarım sizi tekrar gücendirmeden fikrinizi değiştirebilirim.”

Genç adam karşısındaki bir koltuğa otururken Fallon başıyla onayladı. “Buraya bu yüzden geldim. Teklifinizi şimdi kabul etmek istiyorum.”

Hunt’ın yüzü gevşeyip gülümsedi, hissettiği rahatlık dudaklarının kıvrık köşelerini yumuşattı. “Gerçekten mi? Babam çok mutlu olurdu.”

Fallon içini saran acı dalgasını ve adamın merhum babasını mutlu etmeyi hiç umursamadığını ifade etmek için hevesli bir şekilde dilinin ucunu yakan iğneleyici cevabı bastırdı. Artık kindar bir yaşamı istemiyordu. Bu kendisine yanlış yapanları

affetmek anlamına gelse bile. Ters giden her şey için dünyadan –özellikle de soylulardan– nefret etmeyi kesmek istiyordu. Babası bunu isterdi. Kalbinde kinle yaşamasını istemezdi.

Başıyla onaylayarak mırıldandı, “Benim ki de.”

Şimdi Hunt’ın ona daha önce açıklamaya çalıştığı şeyi dinlemeye hazır olarak boğazını temizledi. “Vasiyetnamedeki maddede... ne diyor?”

“Elbette bir maaşınız olacak.” Lord Hunt parmak uçlarını birleştirerek koltuğunda geriye yaslandı. “Bir de kulübe var...”

* * *

Sevgili Evelyn,

Umarım bu mektup sana ulaşır. Şu anda Barbados’ta güneşleniyorsundur ve yüzünde denizin ferahlığı vardır. Açık tenine dikkat et. Tropik güneşin seninki gibi zambak beyazlığındaki tende acımasız olabileceğini duymuştum. Hiç kuşkusuz yok ki her zaman arzuladığın –ve hak ettiğin– macerayı yaşıyorsundur.

Döndüğünde durumumun oldukça değişmiş olduğunu göreceksin. Endişelenme, hapse düşmedim. Son maceram yüzünden çok endişelendiğini biliyorum. İzin ver, içini rahatlatayım. Şu anda kendi evimde, Little Saums’taki sevimli bir kulübede kaldığımı öğrenmek sana şaşırtıcı gelecektir.

Buraya, hayatımın çok üzücü bir şekilde değiştiği yere dönmeyi hiç düşünmemiştim. Merhum Vikont Hunt vasiyetinde benim için şart koşmuş. En başta babamın ölümünden sorumlu

bir aileden gelecek tek sterlini bile kabul etmeye niyetim yoktu ama affetmek benimsemeyi öğrendiğim bir erdem. Şaşırtıcı bir şekilde, şu anda bir evim var... hepimiz küçük bir kız çocuğuyken istediğim gibi. Buna güçlkle inanabiliyorum. Tekrar görüşeceğimiz zamana sabırsızlıkla bekliyor ve bunun çok geç olmaması için dua ediyorum. Marguerite yılbaşında benimle kalacak. Elbette maceradan sıkılırsan her zaman benimle kalabileceğini biliyorsun. Ağabeylerine bir daha asla ev için yalvarmana gerek yok. Sevgiler ve yolun açık olsun.

En sevgili arkadaşın,

Fallon

Fallon pederin evinden ayrıldı, çizmeleri –yeni, parlak bir çizmeydi ve evin çamurlu yolu için biçilmiş kaftandı– kilisenin yürünerek eskimiş yoluna neşeli bir atıklıkla düşüyordu. Soğuktan korunmak için kalın yün atkısını boğazından yukarı çekti.

Öğle yemeği saati yaklaşıyordu. Çiçek aranjmanlarını yapmak tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Bay Simmons yarınki vaazla ilgili olarak fikrini istemişti. Dudakları kıvrıldı. Kendisini pek dindar biri olarak görmezdi ama onu eve çağıran tavuk suyuna çorbanın ve fırından yeni çıkmış ekmek kokusuna rağmen genç peder için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Samimi kulübesine ulaşmaya hevesli bir şekilde eldivenli avuçlarını birbirine sürttü.

Artık şafaktan önce kalkmıyordu. Uyandığında da, hayatında ilk defa birileri *onun için* yemek pişiriyordu. Çok hoş bir değişiklikti. Bayan Redley'in tavuk suyuna çorbasının şu sıralarda hazır olacağını bildiğinden adımlarını hızlandırdı.

Beklentiyle karnı guruldadı ve soğuğa rağmen sıcak kulübesinin –evinin– içinde çalışan aşçı ve kâhyanın anısıyla içine bir sıcaklık yayıldı.

Yalnızlıktan şikâyet edemezdi. Ya da daha doğrusu, *etmemeliydi*. İki Bayan Redley de gün boyu evin içinde dört dönüyor, saksığan kuşları gibi muhabbet ediyorlardı. Little Saums'un geri kalanı gibi onlar da Fallon'u aralarına kabul etmişlerdi. Aralarında en fark edilebilir olanı, genç pederinin nazik karşılaşmasıydı. Genç kadın pederin resmî olarak kurlaşmaya başlamak için sadece hafif bir cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğundan emindi.

Hayat güzeldi. Soğuk havayı içine çekerek büyük bir minnet duygusunun kendisini sarmasını bekledi.

Ve bekledi.

Buraya vardıgı ve Little Saums'ta mükemmel bir konuma geldiği zamandan beri bekliyordu. Bıkkın bir şekilde burnundan alaycı bir homurtu çıkararak nefesini verdi. İsteddiği her şeyi elde etmişti. Kendisini bu kadar... *yalnız* hissetmemesi gerekiyordu.

Ama yine de hissediyordu.

Genç kadın bu hisle mücadele etmiş, ciğerlerine sızan kötü bir soğuk gibi buna karşı direnmişti. Evine yerleşip meraklı, iyi niyetli komşularla ve kasabalılarla tanışıp selamlaşarak ve bahçesinde zaman geçirerek yeni yaşamına atılmıştı. *Bahçesinde*. Durdu. Bu sözcükleri düşünmek bile fevkaladeydi.

Anı bir istekle kilise için bir aranjman yapmaya karar vermişti. Onu bu kadar sıcak bir şekilde aralarına kabul eden topluluk için yapılacak küçük bir şeydi. Orada yaşayanların

birkaçı babasını hatırlıyordu. Hatta onu bile. Bunun önemli olduğunu düşünüyordu. Sanki gerçekten evine dönmüş gibiydi. Hissetmekten âciz bir adam için çektiği acıdan dikkatini dağıtacak bir şeydi. Sevmekten âciz. Bir daha asla görmeyeceği bir adam.

Dominic'le burada karşılaşmaktan korkmuyordu. Wayfield Park bir adım ötede olsa bile burası Dominic'in geleceği son yerdi. Kulübesinin Little Saums'un güneydoğu köşesinde bulunması daha da az tehlike içeriyordu.

Acının devam etmeyeceği konusunda kendisini ikna etmişti. Herhangi bir hastalık gibi bu da geçecek ve Fallon bundan güçlenerek çıkacaktı.

Kilise bahçesi boyunca yürüyüp mezarlık kapısında duraksadı. Ağaç dallarının arasından donuk bir ışık geliyordu. Bir mezarın üzerine tuhaf bir şekilde eğilen bir kişiyi gördü. Mezarın üzerine çiçekler koyarken pirinç başlı bastonuna tutunuyordu. Bol miktarda sarı lale. Kasvetli öğleden sonrası için neşeli çiçeklerdi.

Beyefendi doğruldu ve yüzünü donuk ışığa kaldırdı. Onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Dominic'in büyükbabasıydı. Bay Collins. Pek de ölümün eşliğinde gibi görünmüyordu. Dominic'in bu kadar acı çekmesine neden olan adamı görünce Fallon içinde korkunç bir şey hissetti. Dominic'i olduğu kişi haline getiren... asla sevmeyecek birisi haline getiren adamı. *Beni asla sevmeyecek.* Fallon'un onu sevdiği gibi. Genç kadın onu seviyordu. Bunu kabul etmek ne kadar acı verici olsa da, *hissetmek* ne kadar acı verici olsa da. Ve bunu hissediyordu. Her gün.

Çenesini kaldırdı ve ne söyleyeceğini bilmesine de hızlı ve azimli adımlarla ilerledi.

Adam başını kaldırdı, genç kadının gelişinden ürkmüştü. “Kimsiniz?” dedi.

“Fallon O’Rourke.” Durdu.

Adam onu ciddi bir şekilde inceledi. “Sizi tanımam mı gerekiyor?”

“Eski değirmenin hemen ötesindeki kulübeye taşındım.”

Adam başını bir defa salladı. Bu hareket kısa, ilgisizdi. Homurdanarak ilgisini mezara çevirdi.

O anda Bay Collins’i bir parça kendisine benzetti. O kadar ki Fallon sadece durup bakabildi. Wayfield Park’ın hizmetkârlarla dolup taşığından kuşkusu yoktu. Her yerde insanlar vardı. Ama o burada durmuş, Fallon’un hissettiği gibi görünüyordu. Tek başına. Yalnız.

Fallon bir evi olursa her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü. Çözülecekti. Hatta mutlu olacaktı. Ama geceleri, Redley kardeşler o günkü işlerini bitirip ayrıldıktan çok sonra yatağa yatıp tek başına uzanıyordu. Orada kendisini kandıramıyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Yalın bir canlılıkla gelen yalnızlık hissini tahmin etmemişti. Evinin uğultulu sessizliğini. Odadaki sakın nefes alış veriş sesini. Yatağındaki. *Lanet olsun Dominic*. Onun adına her şeyi mahvetmişti.

Bay Collins’in bakışını takip edip mezar taşını okudu ve hafifçe şaşırdı. “Damon Düşesi ailesiyle birlikte gömülü, değil mi?”

Adam çelik grisi gözlerini ona çevirdi. Bu gözler o kadar tanıdıktı ki genç kadın bir şaşkınlık daha hissetti. “Öyle.”

Wayfield Park'ta aileye ait yeraltı mezarı yok muydu? *Alışılmamış*. Fallon başını iki yana sallayıp Dominic'in annesinin yanındaki yazılara göz attığında, neden Dominic'in babasının mezarını görmediğini merak etti.

"Beni nereden tanıyorsunuz?"

"Sizi geçen pazar kilisede görmüştüm." Fallon'un onu ilk defa gördüğü zamana ilişkin detayları vermek gibi bir niyeti yoktu.

"Bay Simmons konuşması üzerinde biraz daha çalışmalı. Çok fazla 'eee' diyor." Bay Collins homurdanarak bakışlarını mezara indirdi. "Dük, kızımın Damon aile mezarlığına *ait* olmadığını düşündü." Sesinden kırıldığı anlaşılıyordu. "Ona göre ölmeden önce kızım neredeyse hiç düşes olmamıştı." Bay Collins iki elini de bastonunun başına yerleştirip bu artık çok önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Fallon bu durum hakkında hiçbir şey bilmemesine ve Dominic'in babası hakkında çok az şey bilmesine rağmen her zamanki açıksözlülüğüyle, "Bu önemli olmamalı," dedi.

Adam gri gözlerini tekrar Fallon'a çevirdi. Yüzü her zamanki gibi çok ciddiye. "Size fazlasıyla katılıyorum. Kızım Dük'ün vârisini dünyaya getirirken öldü. Mezarda bir yeri hak etti."

Sözleri genç kadını ürküttü. Dominic'i bu kadar zalim bir ihmalkârlıkla yetiştiren, ona kötü davranan bir dadiyla baş başa bırakan bir adamla, herhangi bir uyum yakalamayacağından çok emindi.

Ama yine de o anda, etraflarında rüzgâr estiği sırada bir mezarlıkta dururken ikisinin de akıntıyla sürüklenmiş insanlar olduklarını fark etti. Dominic'ten uzağa düşmüş. Göğsünü tuhaf

bir yakınlık hissi doldurdu ve rüzgârın her esişiyile salınan yaşlı adama biraz daha yaklaştı.

Belki de Fallon, Dominic'in reddedişiyile ezilmiş hissedene tek kişi değildi. Doğru, Dominic ona metresi olarak kalmasını istemesini bir ret olarak görmezdi ama Fallon bunu başka türlü göremiyordu. Kalbine saplanmış bir bıçak gibi. Daha fazlasını isteyen bir kalbe. İç geçirerek başını iki yana salladı. Görünen o ki *her şeyi* isteyen bir kalbe.

Fallon yeşil sarmaşık ve tatlı kokulu hanımmelleri olan yeni evini düşündü. Bu her zaman umduğundan fazlasıydı... yine de artık yeterli değildi.

Birden içinde ani bir istek duydu. Çenesini kaldırarak tekrar düşünmeye fırsat bulamadan şöyle sordu, "Tavuk suyuna çorba içmek ister misiniz, Bay Collins?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sekreter bu defa mektup göndermişti.

Mektup kısa ve özdü. Dominic bunu okuduktan sonra ateşe attı ve kolunu şömine rafına koyarak parmaklarıyla kıvırdığı kâğıdı ateşin oburca yutmasını inceledi.

Sözcükler hâlâ gözlerinin önündeydi. *Büyükbabanız ölüyor. Eğer onu görmek istiyorsanız, acele gelin.*

O halde durum buydu. Çenesi kasıldı.

Tabii ki gitmeyecekti. Bu mesele hakkındaki hisleri kulüpte Meadows'la son konuşmasından beri değişmemişti. Hisleri değişmemişti. Ama Dominic değişmişti.

Son haftalar onu değiştirmişti. Çok az uyuyor, neredeyse hiç yemek yemiyordu. Şarap bile ilgisini çekmiyordu. Ethan uğramış ve onu içine düştüğü melankoliden çıkarmaya çalışmıştı. Dominic bütün zamanı Fallon hakkında onu sorguya çekip uzun zamandır istediği *evinin* nerede olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Nafile.

Eğer bilmeni isterse, seninle iletişime geçer. Bu cevap onu delirtmişti. Hunt'ın Fallon'un yerini bilmesi –ve belki de onunla görüşmeye devam etmesi– onu âciz bir öfkeyle doldurmuştu. Dominic elini yumruk yapmış, hayat boyu birlikte olduğu arkadaşına saldırmak yerine onu evinden kovmuştu.

Ne kadar denerse denesin, Fallon'u düşünmeyi bırakamamıştı. Yanlış olsa da. Genç kadın artık evine kavuşmuştu. Hep istediği şeye. Yine de yerini bulması için bir dedektif tutmuştu. Nedenini tam olarak bilmiyordu. Onu nerede bulacağını bilse bile daha önce teklif ettiğinden fazlasını teklif edemezdi. Fallon'un hak ettiği adam olamazdı. Sadakat, evlilik, pazar günleri onunla kiliseye gidecek türden bir koca. Düzgün, karısını seven bir koca. Ona bunların hiçbirisini veremezdi.

Eğer onurlu biri olsaydı genç kadını rahat bırakırdı. Haya-tına devam etmesine izin verirdi. Ama ne de olsa hiçbir zaman onurlu biri olmamıştı.

Uzak durmayacaktı. Hiç duracağını... *durabileceğini* de sanmıyordu. Onu yıllar sonra, eteklerine yapışmış bir çocuk sürüsüyle evli bir kadın olarak bulsa bile hâlâ onu isteyecekti. Kanındaki bir ateşti ve gitmesine izin vermekle bir budala gibi davranmıştı. Fallon şanslıysa dedektif yerini bulamazdı. Çünkü Dominic onun ikinci defa gitmesine izin veremeyecek kadar fazla bencildi.

Fallon'u son görüşünün anısı onu için için yakıyordu: tadı, dokunuşu... sesi. Özellikle de ona söylediği son sözler. Gözle-rini sımsıkı kapadı. *Eğer büyükbabanı görmezsen, bundan pişman olursun.*

Şömine rafı üzerinde duran elini sıktı. Avucunun üzerindeki derisi gergindi ve esnemiyordu. Neden o sözcükleri hatırlamak zorundaydı ki? Neden şimdi? Sert bir küfürle şömine rafından uzaklaştı. Odadan çıktı. Dudakları korkunç bir çizgi halini almıştı ve aklında tek bir istikamet vardı.

Fallon için. Onun için gidecekti. Giriş salonuna girerken başını iki yana salladı ve Adams'a atını hazırlaması için seslendi.

Çünkü genç kadın babasını kaybetmişti. Çünkü Dominic kendi babasını asla tanımamıştı. Çünkü hoşuna gitse de gitmese de Rupert Collins hayatına bir babaya en yakın şeydi. Dominic, büyükbabasının yaratıcısına kavuşmasını seyredecekti. Ancak o zaman yaşlı adamdan ve geçmişten tamamen ve gerçekten kurtulabilirdi. Şansı varsa o acı verici anılar da onunla birlikte giderdi. Dominic o zaman özgür kalırdı.

Geriye yakasını bırakmayan bir tek Fallon kalırdı.

“On altıncı bölümle devam edelim mi?” Fallon gül ağacından yapılan sehpadan kitabı aldı ve sayfaları çevirip son seferde kaldığı yeri aradı.

Fallon sayfayı bulduğu sırada hırıltılı bir nefes ona cevap verdi. Kadının bakışları yatağın yanında duran pirinç başlı bastona takıldı. Son on beş günde durduğu yere. Sanki Bay Collins neredeyse ayağa kalkıp yaşlılıktan bükülmüş eliyle bastonu yakalayacaktı.

Adamın bunu yapmasını dilerdi. Yatağa düşmeden önce bir düzenleri vardı. Fallon'un özlediği bir düzen. Kulübesinde öğle yemeği yedikten ya da çay içtikten sonra bahçesinde bir yürüyüş yapmak. Yürüyüşler yaşlı adamın yatağa düşmesine

sebepe olan sonbahardan önceki günlerde giderek kısalmıştı. Şimdi Wayfield Park'ta onu ziyarete geliyordu. Fallon ona kitap okuyor, onunla muhabbet ediyor ve sanki Dominic'in çocukluğunun evinde oturmuyormuş gibi, bu duvarlar mutsuz gençliğine... sevdiği haline –katı bir erkek haline– gelmesinde onu şekillendiren yıllara tanıklık etmemiş gibi yapıyordu.

Bay Collins öksürdü. Fallon kitabı indirip komodinin üzerinden bir bardak su aldı. Bir elini adamın ensesine koyarak kalkmasına yardım etti. Yaşlı adam bir yudum içtikten sonra geri uzandı. Mavi-gri gözlerini genç kadına dikmişti. “Hâlâ buralardasınız.” Sesi kısık ve hırıltılıydı.

Fallon büyük bir sır verirmiş gibi öne eğildi. “Kitabın nasıl bittiğini öğrenmek zorundayım.”

Adam titrek bir şekilde gülümsedi. “Gitmenize izin vermekle aptallık etmiş.”

Fallon'un gülümsemesi soldu. Son on beş günde geçmişi- nin bir kısmını ona anlatmıştı. Yaşlı adam ona ısrarla sorular soruyordu, o yüzden Fallon ona anlatmıştı... kalbini kıran adamın torunu olduğunu söylemeden.

“Eminim şu anda buna pişmandır.” Çapaklı gözleri sanki uzaklara bakıyor gibiydi. “Hepimiz söyledikten ve yaptıktan sonra bunlardan pişman oluruz.”

Bu birkaç kelime ona pahalıya mal olmuşa benziyordu. Sesi daha da kısıldı. Sanki aldığı her nefes için mücadele veriyordu.

Fallon adamın elini okşayarak, “Sakin olun,” diye mırıldandı. Bay Collins'in sözlerinin sadece Fallon'un kalbini kırdığını anlattığı belirsiz adamı hedef almadığını biliyordu. Kendisini hedef almışlardı. Yaşlı adam geçmişten birçok defa pişmanlıkla

bahsetmişti. Bu durumlarda Fallon onun Dominic'ten bahsettiğini biliyordu. İkisinin de aynı adamı kastetmeleri ironikti.

Bay Collins hırıltılı bir sesle, "Okumaya devam edin," dedi.

Kitabı eline alarak sayfayı tekrar buldu. Parmaklarının titrediğini fark etti. Buna yaşlı adamın sözleri sebep olmuştu. Düşünceler, anılar akın ediyordu. *Şimdi olmaz. Şimdi onu düşünme.*

Bay Collins'le zaman geçirmek Dominic'le ilgili düşüncelerini sadece güçlendirmişti. Her yerde onu görüyordu. Wayfield Park'ın, kasvetli büyük binanın duvarları arasında koşturan bir çocuk olarak. Büyükbabasının gri gözlerinde bile o vardı. Ve Fallon kendisini suçlu hissediyordu. Bu evde –büyükbabasıyla birlikte– bulunmaktan dolayı suçlu hissediyordu.. Dominic'in ziyaret bile edemediği bir adamla huzuru bulduğu için suçlu. Bunu istemek için fazla ınatçı olsa bile Dominic'e ait olan huzurdu bu.

Ama hafif de olsa, bunu Dominic için yapıyormuş gibi hissediyordu. Kendisi olamazken –olmayacakken– büyükbabasıyla birlikte olmakla.

Dominic için. Burada olması gerektiğini anlayacağı gün için. Belki de birisinin –Fallon'un– burada olduğunu öğrenmek onu teselli edecekti.

Nal sesleri sakın öğleden sonrasını böldü. Sesler uzak bir yankıdan artarak araba yolundaki kızgın bir gürültü haline geldi. Bay Collins'in gözleri pencerenin olduğu yöne kaydı. Fallon sandalyesinden kalkıp şam işi perdeleri araladı. Atından inen uzun kişiyi görünce kalbi sıkıştı. Yukarıdan baksa bile,

onu nerede olsa tanırdı. Hareket ediş tarzını bilirdi. Ceketinin yakasına değen çok uzun saçlarını.

Bu olamazdı. Buraya gelmeye cesaret edemezdi.

Fallon elini boğazına götürdü. Parmaklarıyla boynunda atan damara dokundu. “Hayır.”

“Bayan O’Rourke.”

İsmi duyunca perdeleri bıraktı. Dönerek Bay Collins’e güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. O zaman bile başını inkâr içinde iki yana sallıyordu. Panik ve mutluluk genç kadının içinde mücadele veriyordu. Fallon bir yöne doğru bir adım attı sonra diğer yöne. Nereye kaçması gerektiğinden emin değildi.

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu. Hızlı adımlar gitgide yaklaşıyor, kalbindeki gürültülü tempoyla uyum sağlıyordu. Bir cevap veremedi, geriye doğru yürüyüp, odanın uzak gölgelerine çekildi. Sırtı bir paravana çarptı ve tam kapı açıldığı sırada hızlıca bunun arkasına eğildi.

Paravandaki çatlaktan *onun* orada durduğunu gördü. İmkânsız görünse de. Vücudu odayı dolduruyor, geniş omuzları güzel kesimli ceketini geriyordu. Diğer her şey yok oldu. Avuçları elinin altındaki sıcak teninin nasıl bir his olduğunu hatırlayıp karıncalandı.

Dominic. Hatırladığından fazlasıydı. Bu genç adamın yanındayken *hissettiğini* hatırladığından fazlasıydı. Daha güçlü. Daha derin. Göğsü sıkıştı. Midesi karıncalanıp büküldü. *Harika.* Genç adamı sevdiği fikrini zaten kabullenmişti. Ona sahip olamama fikrini de. Ama sevmenin acı verdiğini henüz fark etmemişti. Her zaman acı verici. Onu her gördüğünde

daha da fazla bir şekilde. Çünkü ona asla sahip olamayacaktı. Çünkü ona sahip olmayı sonsuza kadar isteyecekti.

Dominic dev yataktaki örtülerin altında yatan büyükbabasının çökmüş bedenine baktı. Çocukken Rupert Collins siyah giysisi içinde uzun, göz korkutucu bir şekilde görünürdü. Geçmişe ait bu görüntü şu anın gerçekliğiyle çatışıyordu.

Oda havasızdı. Komodinin üzerinde bir lamba yanıyordu ama onun dışında odada çok az ışık vardı.

“Dominic.”

Halsiz ses onu ürküttü. Büyükbabasının ismini söyleyip her zaman kullandığı isimlerden birisini kullanmaması da. *İflah olmaz sapık. İblis. Şeytanın dölü.*

Yatağa yaklaştı ve solgun yüze baktı. Onu güçlükle tanıyabilirdi, son ziyaretinden beri çok değişmişti. Çökmüş yanaklar konuşmak için hareket etti. “Gelmene memnun oldum. Bekledim...” sesi değişip bozulmuş bir fısıltı halini aldı.

Dominic’in omuzları gerildi. Büyükbabasının son ziyareti sırasında kendisine söylediklerini hatırladı. *Ruhun için son umudum seni iyi ve yerleşmiş bir şekilde görmek. Sen bunu yapana kadar Cennet’in rahatlıklarını kucaklayamam.*

Büyükbabasına bakınca Tanrı’nın Dominic’in bunu yapmasını daha fazla beklemeyeceği anlaşıyordu. Yatağa oturarak büyükbabasının can acıtıcı azarlamaları için kendisini hazırladı. Buna katlanacağını biliyordu. *Fallon için.* Buraya gelmesi genç kadın için önemliydi. Dominic onu bulduğunda buraya geldiğini söyleyecekti. Kendisini geçmişten kurtarmayı denemek

için güç bulduğunu, böylece hayatına devam edebileceğini ve genç kadın için yeterince bütün olabileceğini.

“Baban gibi günahkâr olmaman için çok çalıştım. Müzmin bir kumarbaz... ölümüne kadar. Hayatı boyunca bir zampara. Onun gibi bir adam olmanı istemedim. Kızımı mahvetti. Onu bozdu ve sonra kalbini kırdı. Neredeyse onu öldürdü de.” Başını bembeyaz yastığın üzerinde yavaşça iki yana salladı. “Ona benzemene izin vermeyecektim.” Nefes almak için durup ilave etti, “Denedim. Bildiğim tek yolla. Belki fazla serttim. Belki de Bayan Pearce’a güvenmekle hata ettim...” Sustu ve tekrar başını iki yana salladı. “Onu kovmalıydım. Bunu şimdi biliyorum. Üzgünüm, Dominic.”

Dominic büyükbabasına baktı. Boğazı şiddetli duygularla tıkanıyor, inanmazlık hissi içinde dalgalanıyor, tüylerini diken diken ediyordu. Gözlerini çılgınca kırıp durdu ve yatağın üzerinde kendi eline çok yakın duran hassas ele baktı. Zavallı bir şekilde küçük görünüyordu. Ve adam... adam gençliğinin soğuk, mesafeli gölgesine artık hiç benzemiyordu. Dominic buraya alışık olduğu suçlamaları duymaya hazır bir şekilde gelmişti. Eski nefretini hissetmeye hazırlıklı gelmişti. Ama bu da gitmişti. Rüzgârda hızla yok olan duman gibi buharlaşıp gitmişti. Dominic sadece kayıp hissediyordu. Olabilecek... ama artık asla bilemeyeceği şeyler için pişmanlık.

Ama belki sadece kabul etse bunu hâlâ bilebilirdi. Fallon’la birlikte.

Büyükbabasının elinin kâğıdımsı tenine dokundu. İnanılmaz bir şekilde şöyle dedi, “Keşke tekrar başlamak için vaktimiz olsaydı.”

Bir parke gıcırdadı ve genç adam hızlı bir hareketle ayağa kalkıp arkasına döndü. Gözlerini kısıp gölgelerin içinde duran birisine baktı.

“Kim var orada?” diye sordu, birisinin bu samimi sohbete tanıklık ettiğini bilmekten dolayı utanmıştı.

“Bağışla beni.” Bir kadın yaklaştı, fısıltısı aç kalmış ruhuna tanıdık bir dokunuş gibiydi. Kadın gölgeleri arkasında bıraktı. Yüzü lambanın parıltısı içine girdi.

“Fallon.” Göğsü sıkışarak sessizce ismini söyledi.

“Kulak misafiri olmak istememiştim.” Telaşlı bir şekilde konuşuyor, ellerini önünde birleştirip büküyordu. “Odaya girdin. Ben de panikledim.” Paravanı işaret etti. “Ardından konuşmaya başladın...” Aniden durdu. Odanın loşluğunda bile Dominic kadının yanaklarının kızardığını fark etti. Fallon araştıran gözlerle uzun bir süre ona baktı. “Özür dilerim.” Geniş eteği ayak bileklerine sürünerek odadan kaçtı. *Kayırs rengi etek*, diye düşündü Dominic, dili tutulmuş bir halde. Genç kadının renkli bir şeyler giydiğini hiç görmüş müydü?

Fallon’un kaçtığı açık kapıya bakarak tekrar ismini seslendi. Zihninde sorular dolaşıyordu. Burada ne yapıyordu? Bu evde? Büyükbabasıyla birlikte?

Büyükbabasının hırıltılı sesi düşüncelerini böldü. “O sensin, öyleyse.”

Dominic dönüp yatağa, kendisinininkine çok benzeyen gözlere baktı. Hiç düşünmeden, başıyla onayladı. “Evet.”

“Tahmin etmeliydim.”

Kaskatı kesildi. “Nedenmiş?”

“Kızın kalbi kırılmıştı. Onu sevmediğini söyledi. *Sevemediğini.*”

Genç adam meydan okunmuş gibi hissederek ve bundan hiç hoşlanmayarak, “Sevebilirim,” dedi sert bir şekilde. Özellikle de Fallon’un hayatından çıkmasına izin verdiği andan itibaren, onu geri alması gerektiğini fark ettiğinden beri. Sesinin sertliğini duyunca yutkunup ses tonunu düzeltti. “*Seviyorum.*”

“Git o zaman,” diye eklerken büyükbabasının sesi güçlendi. “Onunla hâlâ zamanın var.”

Sözcükler ona göğsünden güçlü bir şekilde vurup, nefesini kesti. Tekrar başıyla onaylayarak odadan çıktı. Önce yürüdü, sonra koşmaya başladı.

Otuzuncu Bölüm

Fallon basamakların dibinde durup, Peder Simmons'un gülümseyen yüzünü gördüğü için kötü şansına lanet okudu.

“Bayan O'Rourke! Sizinle burada karşılaşmak harika. Zavallı Bay Collins'i mi ziyaret ediyorsunuz?” Adamın mutlu yüzü o zaman soldu ve dilini şaklattığı sırada uygun bir endişe ifadesi takındı.

Fallon başıyla onaylayıp giriş salonuna doğru aşağı indi. Kalbi mantıklı bir şekilde konuşamayacak kadar hızlı atıyordu. *Dominic*. Elini yanağında gezdirip titremesinden nefret etti.

Burada ne yapıyordu? Büyükbabasıyla olan ilişkisi göz önüne alınınca, burası gelmesi gereken en son yerdi. Wayfield'da tamamen güvende olduğunu düşünmüştü. Orası *Dominic*'in olmak istediği son yerdi. Yine de buradaydı. Üst katta. Dük en çok nefret ettiği adamla birlikteydi... ve ona karşı nazik davranıp Fallon'un söyleyeceğini asla düşünmediği şeyler söylüyordu.

“Peki, beyefendi nasıllar?”

Fallon genç pedere doğru başını iki yana sallayıp dikkatini ona vermek için elinden gelenin en iyisini yaptı. “Çok iyi değil. Savaşıyor.”

“Ah ama güçlü bir bünyesi var.” Sarı saçlı başını aşağı yukarı salladı. “Uzun süredir güçlüydü.” Adam Fallon’un dirseğini tutup ona büyük bir sır verirmiş gibi öne doğru eğildi. “Sanırım hayatına girişiniz onu yeniledi.” Kahverengi gözleri genç kadının yüzünde dolaşırlarken sıcacık bakıyordu. Parmaklarıyla kolunun iç kısmında küçük bir daire çizdi. “Son nefesini veren pek çok kişi yanlarında siz olunca güçlendiklerini hissedip tekrar yaşamak için istek bulur.”

“Kahretsin, kadın.”

Fallon gözlerini acıyla bir defa kırptı. Derin sesi tanımış ve adamın seçtiği kelimeyle irkilmişti. Hem de pederin önünde.

“Ne zaman dönüp baksam bir adam seni mıncıklıyor. Biraz iffetli olamaz mısın?”

Fallon dönüp Dominic’e dik dik baktı. Büyükbabasıyla arasında geçen çok özel ve uzun zamandır beklenen sözleri duyduğu için hissettiği utanç, kaba sözleri karşısında kaybolmuştu.

“İffetli davranmayı senden mi öğreneceğim?”

Gri gözleri nerdeyse... *keyif* gibi görünen bir hisle parladı. “Benim hakkımda konuşmuyoruz.”

“Hiç utanman yok mu,” dedi Fallon tıslarcasına, yüzü utançla yanarak.

“Siz her kimseniz, bayım, sizi temin ederim ki Bayan O’Rourke’u mıncıklamıyordum.” Öyle bile olsa Bay Simmons

yanmış gibi elini kadının kolundan çekti. Dar omuzlarını kaldırıp geriye çekerek en uzun haliyle durdu. Bu da onu genç kadının çenesiyle aynı hizaya getirdi.

“Bayan O’Rourke...” Dominic’e bakmak için durdu, “Fallon. Bu da kim?”

“İlk seferde doğruydun. Senin için Bayan O’Rourke olacak.” Dominic adama şöyle bir bakıp Fallon’a geri döndü ve elini tuttu. Bir mengene gibi sıkı ve eğilmez, sıcak parmakları kadının parmaklarını sardı. Birbirlerine döndüler ve tamamen hareketsizleştiler. Gözleri birbirine kenetlendiğinde Bay Simmons ve dünya uzun bir süre için yok oldu. Kendisini anlaşılması güç gri derinliklerde kaybederken Fallon’un kalbi kulaklarında atıyordu. Dominic’in irisini çevreleyen mavi çizgi özellikle kararıştı. Sonra genç adam gözlerini kırptı. Yaşadıkları an geldiği hızla sona ermişti.

Fallon elini çekmeden önce, Dominic tek kelime etmeden giriş salonundan onu uzaklaştırdı. Fallon arkasına hızlı bir bakış attı. Pederin soluk, şaşkın yüzü neredeyse komik görünüyordu. Neredeyse. Elinin üzerinde Dominic’in elini hissetmese ya da bu temasla küçük, ateşli bir heyecan içinde gezinip paylaştıkları anları –arkasında bırakmaya çakiştığı her şeyi– gözünün önüne getirmese gülümseyebilirdi de.

Dominic onu arkasından daha önce hiç görmediği bir oturma odasına çekti. Çok şaşırtıcı değildi. Fallon Wayfield Park’ı çok az gezebilmiş ve henüz bütün katları, sayısız odaları görmemişti. Bay Collins bir tur düzenleyecek havada değildi.

Oda sevimliydi. Her şey sarı ve krem rengiydi, hafif mavi vurgular vardı. Beyaz ve fildişi rengi çizgili perdeler ögle güne-

şinin içeri girmesi için geri çekilmişlerdi. Fallon güneşli odaya hayran kalmayı sürdürebilirdi ama Dük onu piyanoya çarpana kadar geri geri götürmüştü. Genç adamın vücudu önünde duran çok geniş, sıcak bir duvar gibiydi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Dük, gözleri acımasızca gözlerini delip geçerek.

“Lord Hunt, bana yaşlı dadısının kulübesini verdi. Little Saums’un doğusundaki eski değirmenin yakınında. Bu kadar zamandır boşmuş...”

“Burada mı yaşıyorsun?” Dük yere doğru keskin bir hareket yaptı. “Yaşaman için seni *buraya* mı gönderdi?”

“Pekâlâ, buraya değil.” Eliyle gevşek bir şekilde odayı gösterdi. “Yakına.”

Dominic o zaman birden gülümsedi ve Fallon çok karanlık bir odadan sıcak güneş ışığına fırlatılmış gibi hissetti. “Onu bir daha gördüğümde teşekkür mü etmeliyim yoksa dayak mı atmalıyım bilmiyorum.”

Bu gülümseme karşısında Fallon’un midesi kasıldı. Genç adamı tanıdığından beri alay ya da şeytani amaçlar dışında çok az gülümsemişti. Bu karşısında bir yabancı görmek gibiydi. O gülümsemeyle daha öncekinden daha da büyük bir tehlikedeydi. Çekici, büyüleyici... tehlikeli. İlk başta olduğunu düşündüğü İblis Dük’ten çok daha tehlikeliydi.

“Fallon,” diye fısıldadı. Elini kaldırıp genç kadının bir tutam saçını alnından geriye itti. Fallon dokunuşuna boyun eğme dürtüsüne karşı direndi. Kendisine izin verse ve kaçarak karşı durduğu her şeye boyun eğse, çok kolay olurdu.

Kaçmak. Fallon başını iki yana salladı. Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Kaçmamıştı. Sadece hayatına devam etmişti. Genç adamın hâlâ içinde olmadığı bir hayat. Ya da ona teklif ettiği acınası metres rolü içinde bir hayat. Bu rol adamın dünyasında bir yer bile değildi. Fallon onu ne kadar severse sevsin, ona teslim olamazdı.

Ama ya değişmişse? diye fısıldadı küçük bir ses, kalbinde gömülü olan umudu dürterek.

Fallon tekrar adamın yüzüne baktı, Dük ile büyükbabası arasında geçen kısa konuşmayı hatırlayarak boğazı tılandı. Önünde bir yabancıнын durduğuna dair bir kanıt daha. Karşısındaki kişi tanıdığı Dük değildi.

Dominic gelmişti. Gelmeyeceğini söylese de gelmişti.

“Fallon,” ismini tekrarladı. Bakışlarındaki şefkat hissi geçmişte ona verdiği soğuk bakışlardan ve şeytani, boş gülümsemelerden tamamen farklıydı. Fallon içinde tehlikeli bir şeyin açığa çıktığını hissetti. *Umut* bunu hissetmeye hakkı olmayan birisi için gerçekten tehlikeliydi.

“Yapma,” diye mırıldandı Fallon. Bu defa ondan uzaklaşamayacağından korkuyordu. Tekrar. Genç adam gözlerinde sevecenlikle ona bakarken değil. Onda göreceğini hiç tahmin etmediği bir şefkati, Dük daha birkaç dakika önce göstermişken değil.

“Büyükbabanı ziyarete gelmene sevindim. Gerçekten sevindim.” Fallon piyano ve adamın arasından sıyrılmaya çalıştı. “Seni ziyaretin için yalnız...”

Genç adam kollarını kaldırıp onu hapsederek durdurdu. “Tekrar kaçmıyorsun.”

“Dominic, şu anda büyükbabanla zaman geçirmeye ihtiyacın var. Ben hemen...”

“Buraya sadece kendim için gelmedim, kahrolası.”

Fallon nefes almayı kesti.

“Buraya senin için geldim. *Bizim* için. Sana,” dedi genç adam boğuk bir sesle, “ihtiyacım var.”

Fallon tekrar nefes aldı. Belki de babası öldüğünden beri hayatında ilk kez. Nefes aldı, ciğerlerine derin derin hava çekerek *yaşadı*.

Dominic gülümsedi. Gözlerinde endişe parıltıları olmasına rağmen tebessümü gevşek ve rahattı. “Büyükbabam bile buna katılıyor.” Göğsü genç kadının elbisesinin önüne değdi ve Fallon’un göğüs uçları belirip kumaşın altında sertleşti. Kadın büyük bir utanç duydu. “Sana ihtiyacım var, Fallon.”

Fallon dudaklarını ıslattı. “Bunu yapamam. Metresin olamam...”

Dük söyleyeceklerinin geri kalanını dudaklarıyla boğdu.

Fallon inledi. Elleriyle adamın ceketini hem itiyor hem de çekiyordu. Dominic’in öpüşüyle her şey hızla geri geldi. Adamın tadı, sıcaklığı. Sihir. Genç adam onu piyanonun üzerine doğru yatırırken dilleri birbirine dolanmıştı. Fallon adamın omuzlarını kavradı. Parmakları ceketinin içine kıvrıldı, arzulu ve azgındı. Dominic’in *üzerine* çıkmaya, onu *içine* almaya hazırdı.

Fallon sırtına batan sert ahşabı umursamadı. Sadece Dominic’le ilgileniyordu. Adamın dudakları kendisinininkiyle buluşmuştu. Fallon’un kapalı göz kapaklarının arasından sıcak yaşlar süzüldü ve genç kadın o anda bunun bittiğini anladı.

Bitmişti. Savaşmayacaktı. Onu seviyordu. Adam onu her ne şekilde isterse onun olacaktı.

Dominic kısa bir süre için başını kaldırdı. “Karım ol,” derken dudakları dudaklarının üzerinde hareket ediyordu.

Fallon kendisini dudaklarından çekti. Soluğunu tuttu. Çıkan ses, sessizlikte keskin bir yırtılma gibiydi. Ellerini adamın geniş göğsüne dayadı. “Ne?”

Dominic yine aynı şekilde gülümsedi ve bu defa gözleri sadece ateşli arzuyla parıldamıyordu. Genç kadının yanakları kızardı. “Seni kaybetmek istemiyorum. Hayatımın geri kalanının her gününü seninle geçirmek istiyorum. Seni bir daha görmeyeceğimi düşündüğümde... hissedebileceğimi düşündüğümünden fazlasını hissettim.” Genç kadını tutan elleri gerildi. “Acı hissettim, Fallon. Canım acıdı...” Durdu, yavaşça gözlerini kırptı. “Basit bir şey. Sen olmadan acı çekiyorum. Seninle...” Başını iki yana salladı ve tekrar öpmek için eğildi.

Fallon dudaklarını kaçırdı. “Ama *evlilik*? Sen bir düksün.”

Adamın dudakları kıvrıldı. “Biliyorum. Umarım bunu yüzüme vurmazsın.”

Fallon burnundan kahkahaya benzer bir ses çıkardı ve yavaş yavaş gülümsedi. Bunu daha önce hep yaptığını fark etti. Sadece prensip itibarıyla ondan ve bütün asilzadelere hoşlanmamıştı.

“Evet ama ben...” daha fazla ne diyeceğini bilemediği için sustu. Bir hizmetkâr değildi. Penwich’in koridorlarında yürüyüp, bir parça güneş ışığı görmek için bekleyen, ev diyebileceği bir yer için yanıp tutuşan bir gölge değildi artık.

“Sevdiğim kadınsın,” diye bitirdi Dominic. Adam devam ederken Fallon gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını hissetti. “Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

“Ve sen de sevdiğim erkeksin.”

Dük kadının yanağını tuttu, nasırlı parmakları genç kadının teninde tanıdık bir sertliğe sahipti. “Bu önemli.”

Fallon güldü, bu ses tuhaf bir şekilde özgürleştirici, neşelendiriciydi.

“Her zaman kendine ait bir evin olmasını istedin, Fallon. Sana bunu vereceğim. İstedğin yerde bir ev. Sana sahip olduğum sürece hiç umurumda değil.” Bir eliyle odayı gösterdi. “Burada. Londra’da. Kulübende. Ya da senin için rüyalarının evini inşa ederim. Herhangi bir yerde.” Fallon’u hafifçe sarstı. “Sadece evet de.”

Evet. Evet. Evet.

Fallon ellerini adamın yanaklarına koyup kendisi için dünyadaki en kıymetli şeymiş gibi onu tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde öyleydi de. *Hiçbir zaman* hayalini kurmadığı her şeydi. Soylu biri. Bir hovarda. İblis Dük.

“Ev demek yuva demek değildir.” Bunu son birkaç hafta içinde öğrenmişti. “Yuvam sensin. *Seni seviyorum*. Yanımda sen olduğun sürece bir ahırda ya da bir barakada yaşayabilirim.”

Dominic sırttı. “Bir baraka, ha? Fazla bir şey istemiyorsun.”

Genç kadın dudaklarını adamın dudaklarına değdirip kurnaz bir vaatle gülümsedi. “Kendini kandırma. Çok şey istiyorum... her şeyi istiyorum. *Seni*.”

“Seninim ama korkarım benim aldıklarımıla kıyaslanınca bunun fazla bir şey olmadığını öğreneceksin.” Elleri genç kadını sıktı ama Fallon bu tutuşun hiçbir zaman fazla sıkı geleceğini sanmıyordu.

“Hayır, Dominic. Sen her şeysin. Ve benimsin.”

Son Söz

“İşte buradasın.” Fallon durdu ve ellerini kalçalarına dayayıp geniş bir meşe ağacının altında yayılmış olan kocasına baktı. Günün solan ışığı adamın üzerine baştan çıkarıcı bir gölge bırakıyordu. “Burada ne yapıyorsun? Her yerde seni arıyordum.”

Dominic ona gülümsedi... Gülümsemesi hâlâ eşinin dizlerinin bağına çözebiliyordu. Uzanıp Fallon’u yanına çekti. Fallon yanında uzanırken sıcak bakışlarını üzerinde gezdirdi. Parmağını elbisesinin korsesinden içeri daldırıp küt parmağını teninde gezdirdi. “Güzel görünüyorsun.”

Fallon’un nefesi kesildi ve hafifçe adamın eline vurdu. “Geç kalacağız.”

“Burada kalmak istemez miydin?” Dominic yumuşak çimlere eliyle vurdu. “Güzel bir gece.”

“Burada mı? Bahçede?”

“Hımm.” Dük yaklaştı, nefesi baştan çıkarıcı bir şekilde kulağına değdi. İki yıldır evli olmalarına rağmen Dominic hâlâ genç kadının nefesini kesiyordu.

“Katılmak istediğini düşünmüştüm. Bu Ethan için önemli bir gece. Ve...”

“Bizi özlemeyecektir.”

Fallon dudaklarını büküp parmaklarını elbisesinin kırmızı saten kumaşı üzerinde gezdirdi. “Elbisemi göstermek istiyordum... hem de ne kadardır dışarı çıkmıyoruz.”

Dominic onun üzerine çıktı. Gözleri o kadar ateşli ve açtı ki Fallon elbisesini bir anda unuttu. Ya da adamın elbiseyi ezdiğini. “Elbise ne kadar göz kamaştırıcı olsa da, seni onsuz tercih ederim.”

Genç adam başını eğerek onu öptü. Bir bebeğin aniden ağlamasıyla birden kesilen derin ve ateşli bir öpücüktü. Adamın bakışları bebek odasının penceresine çevrildi.

“Dominic?” Fallon kocasının gözlerinin endişeyle parlamasını izlerken içine bir kuşku düştü. “Bu yüzden mi buradasın? Bebeği *gizlice* seyretmek için mi?”

Bakışları hâlâ bebek odasının penceresindeyken genç adam aceleyle sordu, “Sence kızımız iyi midir?”

Fallon bakışlarını kaldırdı. Odayı çok geçmeden bir ışık doldurdu ve dadının gölgesi pencerenin önünden geçti. “Evet, Dominic. İyi olduğundan eminim. Yanında Bayan Chitwood var.”

Adam kaşlarını çatı. “Onun hakkında ne biliyoruz ki?”

“Çok tavsiye edilen birisi.”

Dominic homurdandı.

“Ve ondan hoşlanıyorum.”

Adamın omuzları düştü ve ona utangaç bir şekilde gülümse-
sedi. “Bir aptal gibi davrandığımı düşünüyorsun.”

Fallon bir elini yanağına koydu. Kalbi Dominic’e, ailelerine
beslediği sevgiyle dolup taşıyordu. “Bir baba gibi davrandığını
düşünüyorum. Mükemmel bir baba.” Genç kadın sırtını ağaca
dayayarak kendisine katılması için işaret etti. “Dışarı çıkmak
için pek çok akşamımız olacak.”

Dominic sırtıttı ve derin, tatmin olmuş bir şekilde iç ge-
çirerek yanına yerleşti. Genç kadının ruhuna ulaşan, kalbini
ısıtan bir iç geçiriş. Kızlarının çıkardığı keyif sesleri havada
süzüldü. Fallon parmaklarını Dominic’in saçlarında gezdirdi.
“Bir akşamı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.”

“Burada uzanıp kızımızın penceresini izlemekten mi bah-
sediyorsun?”

“Hayır. Burada *seninle birlikte* uzanıp kızımızın penceresini
izlemekten bahsediyorum.”